GIUSEPPE MAGNARAPA
COMPLOT FINAL
TRADUCERE DE CORNEL NICOLAU
NU POT SA PRICEP ACESTE CONTRADICŢII: OMORURI ADEVĂRATE SAU SIMULATE, MORŢI ADEVĂRAŢI SAU MORŢI CARE ÎNVIE. ASASINI CARE TRAG CU OLOANŢE ADEVĂRATE SAU CU INOFENSIVE GLOANŢE DE CAUCIUC!
O lectură realmente pasionantă, captivantă, intrigantă, care porneşte de la un fenomen ce ne-a zguduit în anii şaptezeci, „anii de plumb”: terorismul... Romanul acceptat cu ani în urmă de un mare editor italian şi ajuns în faza de şpalt, nu a mai fost publicat. (Gianfranco de Turris)
Coperta colecţiei şi ilustraţia:
dan Alexandru Ionescu e Marino Solfanelli Editore S.r.l. COMPLOTTO FINALE
Editura NEMIRA
ISBN 973 – 9H4 – 26 – 8

INTRODUCERE

Neologismul „fantapolitica” a apărut în 1963 cu ocazia lansării publicitare în Italia a norocosului roman – de Fletcher Knebel şi C.W. Bailey – intitulat *Sette giorni a maggio*[1] (Seven Days in May, 1962) căruia i-au urmat – mai întâi în Statele Unite apoi în ţara noastră – alte două cărţi, devenite celebre şi prin transpunerea pe ecran: *A prova di errore*[2] (Fail Safe, 1962), de Eugene Burdick şi Harvey Wheeler şi *Il dottor Stranamore*[3] (Dr. Strangelove, 1963) de Peter George. Toate trei se bazau pe extrapolări –

1 Şapte zile din mai.
2 Proba de foc.
3 Doctorul Stranamore /Doctorul lubire-Ciudată. (n.tr.)

împinse până la punctul extrem – ale unor situaţii politice interne şi internaţionale bine cunoscute şi, pe atunci – cu douăzeci şi cinci de ani în urmă – verosimile: o lovitură de stat realizată de Pentagon împotriva unui preşedinte care intenţiona să încheie un acord cu Uniunea Sovietică (prima scriere); un eventual conflict nuclear între SUA şi URSS, provocat de o greşeală (cea de-a doua scriere) sau de obtuzitatea generalilor şi de paranoia unor savanţi şi preşedinţi (a treia scriere). Într-adevăr, prin anii ’60, militarismul şi pericolul unui război atomic erau subiecte la ordinea zilei.

„Fantapolitica” poate fi, astfel, considerată drept o componentă inferioară a genului ştiinţifico-fantastic (şi vor fi considerat-o ca atare – născocind cuvântul – şi agenţii publicitari din acea epocă); aşa cum aceasta descrie evoluţia, ipotetică, a ştiinţelor prin prisma logicii şi imaginaţiei (dacă ar fi să ne luăm după un concept care se potriveşte genului *Science fiction* de la origini), tot aşa cealaltă descrie evoluţia, ipotetică, a politicii interne şi internaţionale prin prisma logicii şi imaginaţiei.

„Fantapolitica” are, totuşi, limite – limite intrinseci – care, în afara faptului că îi conferă caracterul ocazional şi vremelnic (valoarea sa este dată de bogăţia inventivă şi de acel *suspense* care o situează în afara contingentului), o fac să se deosebească de alte genuri şi subgenuri; extrapolările „fantapoliticii”, de exemplu, nu pot fi proiectate în viitor, în mod excesiv (am avea de a face în acel caz cu „fantaştiinţa” sociologică), ci situate într-un viitor foarte apropiat, poimâine să spunem, având, în general, drept protagonişti personalităţi, oameni politici în viaţă, situaţii actuale; nici nu poate să se desfăşoare, să se petreacă într-o lume care să aibă puncte de plecare diferite şi deci situaţii politice diferite de cele reale (de exemplu: dacă, cumva, Axa ar fi ieşit victorioasă în cel de-al doilea război mondial), am fi avut de a face cu o ucronie; nu poate fi ruptă, în întregime, din realitate şi situată într-

un timp foarte îndepărtat sau într-un loc inexistent sau necunoscut şi nu trebuie să aibă intenţii didactice scopul de a prezenta o lume de la care să te inspiri, în care *ciz* am avea de-a face cu o utopie; nici nu trebuie să fie o lume (îndepărtată în timp şi în spaţiu) – în întregime negativă – şi nu trebuie să aibă drept singur ţel acela de a pune în gardă împotriva pericolelor utopiilor contem – porane, reale sau imaginare, în care caz am avea de a face cu o airtiutopie.

În concluzie, caracteristicile „fantapoliticii" ar fi: o imaginaţie pe fond politic care, bazându-se pe date şi conjuncturi actuale, se situează pe poziţia zilei de azi sau a celei de mâine, care este atât de apropiată încât să aibă drept protagonişti personaje care realmente există în lumea contemporană.

Nu se poate spune că „fantapolitica" s-ar fi născut – prin 1962 – 1963 – ca subgen literar; ea a fost „categorisită" ca atare după apariţia simultană în acea perioadă a unor romane de succes internaţional şi ea s-a bucurat – pe lungimea de undă a notorietăţii literare şi cinematografice – de o publicitate şi de un succes nesperat atât la public cât şi la scriitori. S-a creat, astfel, o „modă" «care şi acum mai dăinuieşte – care s-a răspândit în Statele Unite şi în Europa (în Franţa mai ales) şi care se adresa atât trecutului cât şi viitorului. Au fost, astfel, căutaţi „precursorii" fantab politicii, adică acele opere care puteau fi considerate ca atare fără ca ele să fi fost etichetate într-un fel anume; şi au fost scrise romane şi povestiri care cuprindeau – în mod hazardat – ipotezele politice cele mai verosimile, dar şi cele mai neverosimile. Ipoteze „construite" – în mod evident – pe un *background* internaţional în veşnică evoluţie; ajunge sărte gândim cum s-a trecut de la climatul „războiului rece" din acel început al anilor '60 la climatul de „destindere", la sfârşitul anilor '80, cu acea *peresiroikă* a lui Gorbaciov. Se schimbă peisajul real şi, în consecinţă, se schimbă peisajele

imaginare ale fantapoliticii fără ca prin aceasta să fie considerate „depăşite”, din punct de vedere narativ, romanele precedente (considerate „depăşite, inactuale”, doar din punct de vedere fantapolitic).

Şi, în mod firesc, în afara dezvoltărilor de conţinut, în conformitate cu cele ale politicii adevărate pe care le trăim zi de zi, s-au înregistrat şi dezvoltări de tip literar: s-au născut, astfel, alte subgenuri „clasificate” pe măsură ce luau fiinţă (dar şi acestea au „precursorii” lor); şi iată cum au apărut „fantarăzboiul”, „fantaspionajul”, „fantavaticanul”, „fantaeconomia”. Iar acum, cu acest *Complot final* al lui Giuseppe Magnarapa, avem şi „fantaterorismul”…

Această lungă introducere îşi are raţiunea ei: a prezenta acest roman este o treabă foarte grea, stânjenitoare aproape, într-adevăr, cum să faci, cum să vorbeşti de această carte fără a, nu spun a dezvălui, ci doar a pomeni de acele noduri, de acele întorsături, de acele caracteristici care odată citate fac să dispară plăcerea lecturii, curiozitatea de a şti cum se termină totul, interesul de a urmări până la capăt desfăşurarea acţiunii din ce în ce mai complexă care până la dezvăluirea finală oferă nenumărate lovituri de teatru? Este o lectură realmente pasionantă, captivantă, intrigantă – cum se obişnuieşte să se spună astăzi – care porneşte de la un fenomen ce ne-a zguduit îndeaproape în Anii şaptezeci, „îmi de plumb”: terorismul.

Deşi nu prezintă personaje cunoscute sau identificabile, romanul lui Giuseppe Magnarapa face parte, de drept, din filonul de care am vorbit aici deoarece este, cred, primul care încearcă o reconstituire în cheie „fantastică” a acestui fenomen sângeros şi o face într-o manieră cu totul originală şi eterodoxă; matricea sa nu trebuie căutată în grupuleţe de dreapta sau de stânga, în serviciile secrete italiene sau străine sau în rândul revoluţionarilor de diferite obârşii. Nu.

În realitate terorismul nu există. Şi cititorul va vedea cum şi de ce. Altceva nu poate fi spus pentru că romanul este construit pe o temă atât de ieşită din comun a cărei simplă pomenire doar ar face să se prăbuşească un castel labirintic în care cel ce citeşte ar vrea să se piardă şi apoi să se regăsească. Tocmai din acest motiv, poate, precum şi din cauza totalului său anticonformism, romanului, acceptat cu ani în urmă de un mare editor italian şi ajuns în faza de şpalt, i-a fost în cele din urmă oprită publicarea. Să fi fost, oare, prea anticonformist? Nu se încadra, nici ca proză narativă de imaginaţie, în anumite locuri comune şi în anumite lozinci? Acest lucru îl vor judeca cititorii.

Giuseppe Magnarapa scrie de mulţi ani povestiri şi romane nemimetice chiar dacă abia acum debutează la nivel de specialist. Este de profesie psihiatru, fapt care conferă operelor sale o notă cu totul personală şi o introspecţie deosebit de profundă. În zugrăvirea figurii protagonistului (un ziarist frustrat din punct de vedere cultural, care pentru a nu-şi apărea sie însuşi inutil şi pentru a evada dintr-o viaţă profesională nu pe măsura calităţilor lui, se hazardează într-o anchetă asupra terorismului), în descrierea unor episoade în care eroul se implică – de-a dreptul dramatice şi care te fac să meditezi (de exemplu, aspecte din viaţa în balamuc, încercarea de a schimba personalitatea sa prin metoda şocurilor electrice etc.), precum şi în numeroase situaţii ţie zugrăvire a psihologiei masei, se simte competenţa expertului în materie. Dar nu este, nicidecum, vorba de o specialitate aridă. Giuseppe Magnarapa – hotărât lucru – ştie să scrie şi ştie să trezească interesul cititorului care (ca în orice bun roman de aventuri, în orice bun *thnller*, ce se respectă) se identifică cu protagonistul şi, singur-împotrivatuturor se hazardează într-o „afacere” mult prea grea pentru el.

Complot final se citeşte pe nerăsuflate şi cititorii sunt pasionaţi, surprinşi, uimiţi şi în cele din urmă indignaţi de

jocul complex născocit de un grup de „ucenici vrăjitori”.

Eroul va fi până la urmă nimicit de un complicat complot, dar… Există, întotdeauna, un „dar”, însă ar fi un gest sadic să-l dezvăluim. E sarcina cititorului să-l descopere în ultimele pagini şi, după ce le va parcurge, îşi va da seama de faptul că proza narativă, nemimetică, italiană a câştigat un nou şi foarte valoros autor.

Gianfranco de Turris

COMPLOT FINAL

soţiei mele >

Maria Teres

Capitolul întâi

— Credeţi că optsprezece luni sunt de ajuns?

Bărbatul, robust şi îndesat, cu fruntea brobonită de sudoare, se ridică, dădu ocol biroului şi se rezemă de marginea acestuia încrucişându-şi braţele.

— Cred că da – spuse – lumea uită uşor în zilele noastre; memoria scurtă este unul din principalele mecanisme de apărare psihologică a omului obişnuit.

Bărbatul cu ochelari negri şi cu un tic în colţul gurii îşi luă valijoara şi bastonul cu măciulie de argint.

— Nu ştiam că vă pricepeţi şi la psihologiescumpul meu domn…

Celălalt îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Nu rostiţi niciun nume, vă rog, nici măcar în cod.

— Dar acesta este un loc foarte sigur!

— Niciun loc nu este destul de sigur; dar timpul trece şi avionul dumneavoastră este pe picior de plecare; să isprăvim cu flecăreala şi să mulţumim lui Dumnezeu că totul a mers bine.

Bărbatul cu ochelari de soare se îndreptă spre, uşă şi înainte de a ieşi se întoarse pentru ultima oară.

În afară de faptul că vă pricepeţi la psihologie sunteţi şi credincios – spuse – ceea ce este foarte caraghios dată fiind situaţia!

— Drum bun, prietene – i-o reteză scurt celălalt – noi nu ne vom mai vedea deoarece aceasta ar putea însemna sfârşitul pentru amândoi, să nu uitaţi acest lucru.

— Nu-l voi uita, fiţi liniştit; rămas bun deci şi… să auzim de bine!

Ieşi închizând încet uşa în spatele său.

În sfârşit putea să se aşeze şi să mai respire puţin; îşi aprinse un trabuc şi roti fotoliul spre uşa-fereastră din spatele său. Soarele era pe cale de a apune şi pista de ciment cenuşie se detaşa net din mijlocul verdelui dimprejur. Un mic avion de turism manevra pregătindu-se de decolare în timp ce doi oameni de serviciu în salopete roşii făceau semnalizările de rigoare. Bărbatul robust şi îndesat privi la cei doi gândindu-se la patronul lor, proprietarul micului aeroport particular, gândindu-se şi la cei din familiile acelora, la soţii, la copii şi la toate persoanele care într-un fel sau altul aveau de a face cu ei şi care, în mod sigur, erau la curent cu acea operaţie. Cum va fi fost asigurată tăcerea lor? Cu aur sau, poate, cu ameninţări sau cu simpla convingere? Buzele îi schiţară un uşor zâmbet; n-avea nicio importanţă; fiecare îşi va fi jucat rolul său, îl va fi jucat până la capăt.

Prin colţul de jos din dreapta al uşii-ferestre se zări figura longilină a profesorului – cu ai săi ochelari negri – care, cu pas sigur, se îndrepta spre micul avion; îl urmări atent cu privirea întrebându-se ce anume simţea el în acele) momente. Pleca într-o călătorie fără de întoarcere – ţinând sub braţ toată agoniseala sa – cu perspectiva de a nu mai revedea, nicicând, nici rude nici prieteni. Sigur că urmau să ţină legătura dar, oricum, pe anumite căi şi prin intermediul unui cod care trebuia să fie schimbat la fiecare *24* de ore. Cum va privi el oare acest rol de condamnat într-o ţară străină şi potenţial ostilă, el, un bărbat obişnuit cu viaţa din sânul marii burghezii?

Acest lucru nu-l va putea şti niciodată; iar acum vedea, pentru ultima oară, acea figură familiară cum

dispare înăuntrul avionului de turism cu ajutorul oamenilor în salopetă roşie. Uşa se închise şi avionul începu să ruleze pe pistă; după numai câteva secunde se afla în plină fază de decolare; în sfârşit, se detaşă – umbră abia perceptibilă – pe fondul soarelui muribund.

Scoase un adânc suspin de uşurare şi-şi şterse fruntea; acum, când totul se sfârşise, i se părea imposibil ca o asemenea acţiune să se termine în mod fericit; dacă ţinea cont de îndoielile chinuitoare, de paşii făcuţi înapoi, de acordurile foarte grele care însoţiseră proiectul şi realizarea lui, cu greu îi venea să creadă că s-ar fi putut realiza ceva. Restul ar fi putut veni de la sine şi purtaţi pe aripile succesului.

până/-şi cei mai molatici s-ar fi lăsat antrenaţi. Putea, în sfârşit să doarmă fără a mai avea îndoielile acelea care-l chinuiseră cumplit în ultimele luni; se aplecă pe birou şi apăsă pe clapa interfonului:

— Domnişoară, daţi-i telefon lui Crivelli şi spuneţi-i că se poate da drumul anchetei.

Îl sâcâia faptul că trebuia să folosească mereu nume false, dar de acum angrenajul se pornise şi greul trecuse. Trebuia să se relaxeze şi să se gândească la lucruri mai plăcute; la bogăţie de exemplu, la bogăţia pe care operaţia aceea i-o adusese şi la onorurile şi la stima care veniseră împreună cu ea. Ţârâitul interfonului îi întrerupse şirul gândurilor.

— Un ataşat al ambasadei franceze solicită să fie primit, domnule – cârâi aparatul galben.

— Are oră fixată?

— Nu, domnule – răspunse secretara după o scurtă pauză.

— Hm… mormăi el – bine, să vină.

Motorul automobilului Fiat bâzâia în mod uniform pe suprafaţa netedă a autostrăzii. Conducând bătrâna şi iubita sa maşină, lui Sergio Spighi îi era frică să nu-l apuce somnul dată fiind monotonia peisajului; drept pentru care

se hotărî să dea drumul la radio. După multe încercări însoţite de imprecaţii rostite în şoaptă, reuşi să prindă un post care transmitea ceva în mod decent.

… este o rămăşiţă a agresivităţii atavice a omului – spunea cineva răspunzând probabil la o întrebare. Apoi se auzi şi vocea celui care lua interviul:

— Domnule profesor, consideraţi că acest val de violenţă s-ar putea opri în mod spontan?

— Aşa cum spuneam, agresivitatea este una din componentele active ale personalităţii noastre; tot ceea ce putem face, este s-o canalizăm spre activităţi constructive; este probabil ca în acest moment ea să atingă punctul culminant pentru ca apoi, să spunem aşa, să se reverse peste margini; totuşi, scopul pe care societatea trebuie să şi-l propună nu este acela de a înălţa noi diguri ci, mai curând, acela de a le reconstrui şi consolida pe cele vechi…

Pufăi cu nerăbdare; de câte ori nu mai auzise el vorbării de acel gen! Toţi voiau să-şi exprime părerea personală şi să propună soluţii, dar nu se făcea nimic practic; iar violenţa şi terorismul continuau să însângereze străzile, fără a avea un scop comprehensibil. Şi cum să combaţi ceva al cărui scop nu-l cunoşti? Şi ziarele vorbeau tot despre aşa ceva; printre cei ce băteau cu pumnul în masă cerând legi speciale şi cei ce se complăceau în „atitudinea democratică” din ţară, se aflau mulţi cu o întreagă gamă de păreri intermediare, printre care cu greu reuşea să-şi plaseze propria lui opinie.

— Ce credeţi despre decretele antiterorism care au fost propuse recent de Guvern? – continuă să transmită radioul.

— Dacă cereţi părerea omului politic din mine, vă răspund că acestea sunt un rău necesar, dar dacă vă interesează părerea mea personală… Convorbirea fu întreruptă de o serie de interferenţe zgomotoase; încercă să prindă din nou postul dar îşi dădu seama imediat care

era motivul întreruperii.

O maşină a Poliţiei cu sirenele urlând trecu ca o săgeată, cerând cu insistenţă cale liberă; Sergio încetini şi trecu pe dreapta simţind puternicul suflu provocat de trecerea „panterei”.

Cine ştie ce s-a mai întâmplat şi de data aceasta, fatalitate sau violenţă deliberată? în ziua de azi eşti pus în faţa încurcăturii de a alege. Privi ceasul; avionul companiei *Swissair* trebuia să aterizeze cam peste jumătate de oră şi nu voia ca Marina să-l aştepte singură în mijlocul mulţimii. Chiar dacă ea, ca *hostess*, era obişnuită cu continuul contact cu lume străină, nu-i ieşea din cap gândul că printre aceste persoane s-ar putea afla şi hoţi sau asasini. Se relaxa şi închise radioul.

— În seara aceasta nu vreau să mă mai gândesc la nimic – se surprinse spunând cu voce tare – nici la violenţă, nici la terorism, nici la treaba aia scârboasă de la serviciu. Seara aceasta ne aparţine numai nouă amândurora. *Şi noaptea* – adăugă zâmbind.

Reuşi să parcheze cu destulă uşurinţă şi se îndreptă apoi spre scara rulantă care ducea pe aeroportul „Cristoforo Colombo”; uriaşul ceas electric arăta 19, 25, indicând mai jos şi data: 3 noiembrie 1980.

Sosise la timp pentru a putea vedea aterizând unul din acele mari aparate de zbor care, din când în când, o aduceau acasă pe prietena sa.

Îşi scoase sutienul şi începu să-şi pieptene cu o perie lungul său păr negru; în ciuda călătoriei efectuate şi a oboselii apărea mereu proaspătă, poate şi datorită frumuseţii sale excepţionale.

— Ţie nu ţi-e niciodată frig? – întrebă Sergio.

— Ce vrei, trecând prin atâtea ţări şi prin atâtea clime nu mai reuşesc să deosebesc frigul de căldură.

Se întoarse spre el şi-i zâmbi:

— După cum foarte bine ştii, n-am fost niciodată rece…

— Ştii tu? Tocmai de aceea îmi place să fac dragoste cu tine: şi pentru faptul că nu-ţi faci probleme cu dezbrăcatul!

— Eşti scârbos, ca de obicei.

— Ei na, şi nu-ţi place! – spuse Sergio sărind în pat şi cuprinzându-i şoldurile.

— Potoleşte-te, trebuie să fac duş; până atunci dă drumul televizorului şi ascultă ultimele ştiri să mi le spui şi mie.

— Ultimele ştiri? – rosti Sergio cu un aer dezamăgit şi scârbit", ultimele ştiri sunt la fel ca primele, oricum, iată-ţi satisfăcută curiozitatea. De altfel îi voi da drumul tare, ca să-l poţi auzi şi tu din baie.

Pe ecranul televizorului în culori apăru, după câteva clipe, chipul unei femei tinere care anunţă programul:

— Acum vom transmite reportajul-anchetă *să ne amintim*, dedicat răpirii şi uciderii deputatului Aldo Adinolfi.

Imediat apăru imaginea unui automobil stând pe loc, în al cărui portbagaj deschis se întrevedea silueta unui trup omenesc.

— A trecut de atunci un an şi jumătate – se auzea o voce tulburată – dar imaginea aceasta n-am uitat-o. Ea s-a imprimat adânc în inima şi în conştiinţa noastră, a tuturor…

— Ei, fir-ar să fie! – izbucni Sergio – dar chiar nu se mai poate vorbi şi de altceva în ţară. asta!

— E inutil să-ţi ascunzi capul în nisip, dragul meu – se auzi vocea Marinei care răzbătu prin şuieratul duşului – trebuie să vorbeşti despre ceea ce se întâmplă; dacă totul ar fi trecut sub tăcere, atunci ar jubila teroriştii.

— Da, da, ştiu, ştiu! Uneori îmi vine să refuz cu totul a recunoaşte realitatea, dar apoi mă răzgândesc şi încerc să mă analizez cu obiectivitate. Refuz ceea ce nu reuşesc să înţeleg şi ceea ce mă chinuie zi de zi. Tu nici măcar nu ştii; nu-ţi poţi imagina ce înseamnă să lucrezi într-o

redacţie în care primeşti cele mai rele ştiri din lume, toate. Şi nu sunt publicate toate, ci doar cele mai rele dintre cele mai rele! Iar eu – continuă el cu voce tare – eu mă aflu chiar în mijlocul a toate acestea: şi ce fac? Scriu articole cu conţinut cultural pe care nu le citeşte nimeni şi care deseori trebuie să fie scoase pentru a face loc rubricii „cronica delictelor”!

Marina ieşi din baie şiroind toată şi se înfăşură într-un halat.

— Ştiu că nu-ţi place munca asta a ta, dar gândeşte-te cât te-ai zbătut să faci rost de ea; acum, de bine, de rău, îţi iei lunar salariul; ai şi uitat de nopţile întregi pierdute deasupra maşinii de scris şi când îţi plăteau doar câte un articolaş?

— Nu, n-am uitat; dar pe vremea aceea aveam un stimulent: rubricile mele erau citite şi apreciate; reuşeam, pe atunci, să discutăm în mod constructiv şi parcă era mai multă viaţă, în toate cele.

Se ridică din pat şi închise televizorul care Continua să transmită imagini de arhivă din viaţa omului de stat care fusese asasinat; o privi pe prietena sa cu un aer trist.

— Nu ştiu dacă eu sunt acela care nu mai reuşeşte să scrie ca mai înainte; mă simt parcă dat la o parte, nu ştiu… e o senzaţie cumplit de frustrantă aceea de a mă afla doar în postura de spectator neputincios în faţa unor probleme pe care aş vrea cu tot dinadinsul să le rezolv.

— Nu-ţi face probleme, Sergio; realitatea e aspră şi, din păcate, pentru moment nu există soluţii; sau mă rog, nimeni nu poate spune, că se află în posesia reţetei definitive care să-i permită să pună capăt violenţei. Ne aflăm cu toţii în aceeaşi căruţă, călăi şi victime în acelaşi timp. Eu, care cutreier lumea, tu cu munca ta intelectuală şi colegii tăi, care discută şi iar discută, fac analize psihologice, mai mult sau mai puţin subtile, fără ca nimeni să reuşească să salveze măcar una din victimele potenţiale ale terorismului. Nu-ţi face sânge rău, trebuie să trăim,

pentru noi înşine mai întâi.

Sergio o privi cu admiraţie şi-i păru rău pentru faptul că uneori o considerase puţin cam superficială. Se apropie de ea şi-i desfăcu halatul în partea din faţă; era încă udă şi mirosea a esenţă de baie. Şi acea ocazie fu ultima în care făcură dragoste în mod cu totul satisfăcător.

La auzul soneriei – autoritare, peremptorii – a bătrânuluieeas deşteptător de pe noptieră. deschise ochii; îşi simţea capul greu şi plin de idei confuze. Ar fi trebuit să nu mai ia somnifere seara şi poate că ar fi trebuit să nici nu mai bea…

Se răsuci în pat şi pipăi cearşaful lângă el: Marina se alia deja în zbor la acea oră, cine ştie spre ce destinaţiei îi spusese cu o zi înainte, dar nu reuşea să-şi amintească nimic. Închise ochii şi-şi strânse cu putere între degete rădăcina nasului. Putea fi Bangkok, putea fi Karaci, dar ce importanţă mai avea? Oriunde s-ar fi aflat în acel moment, nu era cu el; dacă se gândea bine, de când se cunoşteau nu zburaseră niciodată împreună nici măcar o dată.

Luă hotărârea să nu se mai gândească la nimic, să amâne totul până în seara când telefonul dat de ea îi va fi risipit toate îndoielile; se ridică din pat, cam fără chef, şi-şi băgă imediat capul sub jetul de apă rece al robinetului; acest lucru îl reanimă un pic, dar la scurt timp după aceea fu din nou asaltat de obişnuita angoasă matinală care revenea, urca precum o maree, de fiecare dată când se pregătea să meargă la sediul ziarului *Grido*[4] pentru a-şi relua munca sa inutilă.

Mergând pe stradă îşi plimba distrat privirea pe ziarele expuse în chioşcuri; văzu şi ziarul său şi se gândi, cu invidie, la toţi cei ce trudiseră toată noaptea pentru a face ca ziarul să fie pus în vânzare la orele 6,00 dimineaţa.

Ei nu se simţeau – cu siguranţă – inutili şi nici măcar nu băgau de seamă lipsa lui din atmosfera aceea plină de

4 Strigât(ul).

zgomot asurzitor provocat de rotative şi de celelalte maşini. El putea să-şi permită luxul de a veni târziu la slujbă; şi aşa nu avea altceva de făcut decât să se aşeze la biroul lui şi să zămislească cine ştie ce podoabă de articol ideologiccultural ce urma. să apară în pagina a treia; şi dacă nu avea inspiraţie nu conta. Către orele 11,00 îşi bea, ca de obicei, cafeaua şi se apuca să pălăvrăgească cu colegii despre aceleaşi, mereu aceleaşi lucruri.

Îşi dezlipi cu mânie privirea de pe chioşc; în dimineaţa aceea ziarul nu publica nici măcar o singură ştire despre vreun eveniment sângeros pe care să-l fi comentat cu lăptarul sau cu brutarul; se simţi aproape dezamăgit şi avu sentimentul că şi ceilalţi clienţi se comportau ca nişte copii.

care după ce au deschis cu frenezie un pachet primit în dar, rămân bosumflaţi la şederea conţinutului, mult sub aşteptările lor.

Se îndepărtă mustrindu-se pentru acele idei neghioabe şi nu catadicsi să răspundă la salut vânzătoarei de ziare care – grasă şi blândă – părea o statuie, ceva de neurnit, în cutia aceea a ei împodobită cu reviste.

Ajunse la ziar pe la orele 9, 30 şi ca de obicei, pontă fişa; nu se mai sinchisea nimeni de el, dar se simţea totuşi, vinovat tocmai pentru faptul de a nu fi muştruluit pentru obiceiul său cronic de a întârzia.

Sala redacţiei era în plină activitate şi multe feţe prietenoase, zâmbitoare, se întoarseră spre el schiţând un gest de salut. Nici cea mai mică intenţie de reproş, nimeni care să-l facă să încerce, cât de cât, acel sentiment de a fi picat acolo, aşa, din întâmplare, ca un vizitator nevinovat în căutarea unor emoţii.

Din păcate, obişnuinţa se dovedise a fi – de mai mult timp – mai tare decât emoţiile pe care le-ar fi putut încerca şi în timp ce se îndrepta spre biroul său avu un neplăcut sentiment de înstrăinare şi de distanţare faţă de toate acele persoane – ziarişti, funcţionari şi dactilografe – care

roiau în jurul lui desfăşurând o activitate în aparenţă lipsită de vreun scop. Se aşează pufăind şi se sili să admită că totul nu era decât o închipuire a minţii sale; doar munca sa nu avea niciun scop şi nu numai în aparenţă.

Uşa Direcţiunii se deschise larg – pe neaşteptate – şi în cadrul ei apăru figura îndesată şi rubicondă a doctorului Maeştri.

— Spighi, aţi sosit, în sfârşit; este a treia oară de când vă caut în dimineaţa aceasta; veniţi, vă rog, în biroul meu.

La acest reproş voalat, strecurat în cuvintele directorului, tresări dar nu aşteptă să i se repete invitaţia; şi apoi, era oricum şi acesta un mod de a-şi petrece dimineaţa.

— Poftiţi, poftiţi! – spuse Maeştri când întrevăzu silueta lui Sergio prin geamul translucid.

Lăsă în jos pumnul cu care intenţiona să bată la uşă şi intră în birou.

— Luaţi loc, Spighi; am hotărât să vă încredinţez o sarcină de răspundere care, poate, va face ca activitatea dumneavoastră să fie mai interesantă.

Se aşează şi adresă directorului o privire interogativă.

— Vedeţi – continuă directorul – rubrica dumneavoastră culturală este foarte interesantă, totuşi este puţin, cum să spun, ruptă de realitate…

Sergio zâmbi.

— Mi-am nat seama şi eu de arest lucru de mai mult timp.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine… din păcate – dumneavoastră o ştiţi foarte bine – s-a sfârşit cu epoca dezbaterilor culturale. Realitatea cotidiană ne presează cu brutalitatea sa şi fiecare dintre noi trebuie să-şi aducă propria-i contribuţie pentru a răspunde cu mijloace adecvate la această provocare. Dumneavoastră sunteţi licenţiat în Ştiinţe Politice, nu-i aşa?

— De fapt, în Litere şi Filosofie.

— Nu contează. – răspunse Maeştri – dumneavoastră sunteţi un om cult şi inteligent; eu v-am apreciat dintotdeauna, ştiţi? Proiectul meu – continuă el 5 ncălzindu-se – ar fi acela de a transforma rubrica dumneavoastră culturală în ceva mai incisiv şi mai dinamic. În esenţă, dumneavoastră va trebui să scrieţi nişte articole care să se inspire din cronică şi să încercaţi să extrageţi din evenimentele cotidiene un fel… cum aş putea să mă exprim mai bine, un fel de suc, de esenţă socială, chiar aşa, iată… o concluzie care să meargă dincolo de faptul în sine şi să se însereze într-o realitate psihologică individuală şi de masă…

— Dumneavoastră doriţi o interpretare în cheie psihologică a violenţei şi a terorismului?

— Da, dar nu numai atât; eu vreau ca motivaţiile psihologice să devină un fapt cultural; terorismul nu mai reprezintă o simplă cronică, el a intrat de acum în istorie şi ca fapt istoric are nevoie de o revizuire ideologică completă.

Sergio clătină din cap şi se ridică proptindu-se pe genunchi.

— Vă rog să mă scuzaţi că v-o spun aşa pe şleau, domnule doctor Maeştri, dar acestea sunt doar vorbe; toţi şi-au spus propria lor părere, psihologi, politologi şi oameni politici, dar nicio opinie, nici cea mai calificată nu opreşte plumbul teroriştilor. Va fi el, terorismul, un fapt istoric şi cultural, dar, mai înainte de toate, este ceva care omoară lumea sau o aruncă în ghearele desperării şi ale groazei. Nu vom putea niciodată să discutăm în mod obiectiv despre un fenomen atât de grav, până ce nu vom fi dat de urma celor răspunzători de el şi de a celor ce le execută ordinele. Ei şi numai ei sunt cei ce ne pot explica… de ce şi cum! Dacă există motivaţii, ei bine, atunci însuşi creierul terorismului ar trebui să ni le dea; dar acesta trebuie să fie identificat. Şi tocmai acele motivaţii societatea ar trebuită le înlăture pentru a se evita

repetarea fenoinenidui; acelea deci, şi nu altele vânturate de psihologi şi sociologi de două parale, avizi de publicitate.

Se încinsese şi fără să-şi dea seama, se trezi cu mâinile sprijinite pe biroul lui Maeştri şi cu faţa la câţiva centimetri de cea a directorului.

După o clipă de ezitare, directorul îşi reveni şi continuă:

— Iată, tocmai acest discurs al dumneavoastră ar trebui să-l dezvoltaţi; rubrica dumneavoastră culturală trebuie…

— Rubrica mea culturală… – şi Sergio ridică braţele într-un gest de dezolare – nu e rubrica mea cea care ar putea…

În acea clipă dădu buzna în birou Baiardi, un tânăr angajat de curând, care, fără să-l învrednicească cu o privire pe Sergio, se adresă directorului:

— Domnule doctor[5] Maeştri, cred că trebuie să schimbăm prima pagină a numărului de mâine; în dimineaţa aceasta la 7,00 a fost asasinat, în faţa locuinţei sale, un judecător de la Tribunal, un oarecare… – şi aruncă o privire asupra notiţelor pe care le avea în mină – … Giacomo Aicardi.

— Iată răspunsul teroriştilor la anchetele noastre sociologice. Noi anchetăm iar ei continuă să ucidă!

Baiardi îl privi cu un aer îngâmfat; se întreba, poate, cu ce drept intelectualul acela rupt de lume îşi exprima părerea în legătură cu evenimentele de cronică.

— Bine, bine, Spighi – continuă directorul – vom vorbi despre acestea mai târziu; acum trebuie să refacem toată pagina întâi.

Se înapoie în biroul lui şi mai dezamăgit, şi mai frustrat; şi de data aceasta vor elimina, probabil, rubrica

---

5 Formulă de adresare în societatea italiană faţă de personalităţi intelectuale licenţiate, cu responsabilităţi deosebite în conducerea instituţiilor etc. (n.r.).

sa, dar de acum încolo nici de acest lucru nu-i mai păsa. Începea să se simtă implicat pentru că se săturase de a mai asista doar ca simplu spectator la toate acele evenimente sângeroase, se săturase de a afla de ele printre primii – ziarist fiind şi de a nu putea contribui cât de cât la rezolvarea problemei.

Colegii săi nu erau, desigur, atât de chinuiţi de acele gânduri; ei erau ocupaţi tot timpul cu descrierea atentatului, cu fotografiatul, cu luarea de interviuri rudelor şi martorilor, cu cercetări prin arhive în legătură cu viaţa şi activitatea victimei.

Pe niciunul dintre ei nu-l interesa cu adevărat de ce şi de către cine fusese ucis Giacomo Aicardi şi, ca el, zeci de alte persoane. Activitatea întregii redacţii se învârtea acum în jurul noii însărcinări.

Şeful Secţiei cronici, Manetti, care-şi avea biroul la mică distanţă de cel al lui Spighi, răsfoia un teanc de hârtii scrise la maşină umezindu-şi din când în când degetul arătător. Pe neaşteptate, îl privi pe Spighi şi i se adresă într-un neobişnuit elan de locvacitate:

— Ei, Spighi, mi se pare că am mai auzit de acest Aicardi; tu, care ai o memorie bună, nu-ţi aminteşti, cumva, dacă a instruit procese împotriva teroriştilor sau ceva în „genul ăsta?

Se pregătea să răspundă, dar Baiardi i-o luă înainte:

— Da, sigur, acum vreo doi ani a fost judecător de instrucţie într-un proces în care erau implicaţi extremişti de dreapta.

— Atunci înseamnă cănaţionaliştii i-au făcut felul! – chiţăi domnişoara Dandi, o dactilografă care-şi etala mereu – cu generozitate pulpele.

— Da, da, dar… un moment – spuse şeful secţiei cronici ridicând o mână – mi se pare că am citit pe aici pe un –, deva, ah, da, iată… acest Aicardi a mai condamnat la şase luni necondiţionat doi bătăuşi de ultrastânga.

— Şi cei doi extremişti se vor fi aliat împotriva

Statului, dragă doamne, nu? – spuse un altul.

— Prostii! – strigă directorul dând buzna în sală – terminaţi cu trăncăneala şi vedeţi-vă de treabă; dacă s-au răfuit cu Aicardi extremişti de tendinţe opuse, acest lucru ne permite doar de a scoate în relief figura morală a victimei, ca om care se situa deasupra părţilor şi nu de a trage concluzii în legătură cu culoarea asasinilor.

Un murmur de aprobare trecu din gură în gură şi fiecare îşi reluă lucrul potrivit noilor directive.

Înainte de a reintra în biroul său, Maeştri o întrebă pe secretară:

— Apropo, atentatul a fost comis la orele 7,00; de ce am fost informat cu atâta întârziere?

— Luasem deja toate măsurile, domnule doctor, şi prevăzusem necesitatea de a schimba prima pagină; dar fotograful nostru s-a deplasat la locul atentatului abia după o jumătate de oră de la eveniment.

Se ridică de pe locul său, cuprins de curiozitate, şi aşteptă până ce Maeştri reintră în biroul său, apoi o întrebă şi el pe secretară:

— Scuzaţi-mă, domnişoară, dar cum a fost posibil ca ziarul să fie informat atât de repede?

Fata îl privi cu o nerăbdare nedisimulată.

— Ziarul nostru are cel mai mare tiraj din toată capitala, domnule Spighi; dar în acest caz – şi zâmbi cu un aer condescendent – am fost chiar norocoşi: un brigadier de poliţie – tatăl unui coleg de-al nostru – ne-a informat telefonic mai înainte chiar de a ajunge comunicarea de la agenţie.

Şi zâmbi din nou, de data aceasta pentru a sublinia că fusese cum nu se putea mai darnică în explicaţii.

— Aş putea şti cine este acest coleg? – insistă el.

— Feliei, cel de la arhivă – răspunse ea plictisită şi reîncepu să bată la maşină, curmând discuţia.

Sergio se îndepărtă gânditor, dar, după ce făcu câţiva paşi, se întoarse dintr-odată şi intră în biroul directorului

fără a se anunţa.

— Domnule Spighi, nu puteţi… încercă secretara să-l oprească, dar el deja închisese uşa în urma sa”.

— Domnule doctor Maeştri, acum e rândul meu să vă cer ceva.

— Să amânăm pentru altă dată discuţia noastră…

— Nu vreau să reiau acea discuţie; nu-mi pasă de rubrica culturală; vreau să trec la cronica delictelor şi să mă ocup în special de actele de terorism.

Maeştri îl privi pe deasupra ochelarilor.

— Dumneavoastră la cronica delictelor?! Vreţi să glumiţi? Nici n-aţi şti de unde să începeţi!

— Nu contează, vreau să încep să lucrez acolo şi chiar dacă voi greşi, nu vreau să fiu ajutat de nimeni. M-am săturat să tot clocesc pe scaun.

— Dar de unde vă vine tot acest foc sacru?

Încercă să vorbească pe un ton cât mai hotărât:

— Intenţionez să descopăr cât mai multe elemente în legătură cu terorismul; vreau să-mi fac o idee personală şi să încerc să ajung până la inspiratorii acestuia şi la cei care le execută ordinele.

— Nu vorbiţi prostii, Spighi, aceasta este treaba Poliţiei Judiciare; noi trebuie doar să publicăm cronici; şi apoi, dumneavoastră nu sunteţi croit pentru meseria de poliţist. Deci, răspunsul meu este nu! încheie el.

— O voi face-o pe cont propriu – insistă Sergio – nu pretind niciun spor de periclitate şi nicio majorare de salariu; am nevoie doar de aprobarea dumneavoastră de a pleca din redacţie în timpul orelor de serviciu.

— Puteţi face ceea ce doriţi – spuse Maeştri – eu nu vreau să ştiu nimic.

— Vă mulţumesc, domnule director.

— Dar, Spighi – de data aceasta îl privi ţinta în ochi – fiţi atent; dumneavoastră sunteţi un ziarist bunân ciuda frustrărilor care vă chinuiesc – şi nu vreau să vă pierd.

A doua zi, toate ziarele vorbeau de cazul Aicardi.

Judecătorul fusese ucis cu focuri de pistol în timp ce se urca în maşină pentru a se deplasa la Tribunal; în fotografiile făcute se vedea un trup care zăcea pe brânci, cu genunchii la pământ şi trunchiul răsucit spre scaunul de pilotaj. Nimeni nu auzise niciun zgomot. Probabil că asasinii folosiseră pistoale automate cu amortizor. Singurul martor ocular al tragediei era un muncitor – care la acea oră se ducea la lucru – şi care văzuse două persoane fugind – pe jos – şi apoi zărise cadavrul.

Sergio cumpără mai multe cotidiene şi citi cu aviditate tot ceea ce se referea la atentat; hotărî ca de (atunci înainte să se ocupe – zi de zi – de decuparea şi clasificarea articolelor şi fotografiilor referitoare la actele teroriste, strângând materialul respectiv într-o mică arhivă personală.

— Ei, Spighi, de când ţi se întâmplă să cumperi ziare de toate tendinţele politice? – îl întrebă şeful secţiei cronici.

— Le cumpăr pentru că am şi eu o idee fixă şi m-am hotărât să descopăr cât se poate de mult în legătură cu terorismul.

— Asta chiar că e bună! Şi vrei, aşa, s-o descoperi cu – ajutorul ziarelor?

— Nu, dragule, nu numai cu ajutorul ziarelor – răspunse Sergio aruncându-şi paltonul pe umeri – vreau să merg la faţa locului, să vorbesc din nou cu martorii, să descopăr alte şi alte etc. etc.!

Manetti îl privi cu gura căscată în timp ce, strecurându-se pe lângă biroul său, se îndreptă spre ieşire.

— Vrei să glumeşti? Ai vrea să te ocupi de aceste lucruri, dar nu eşti obişnuit să…

— Nu-ţi face griji – îi strigă din depărtare – dacă, cumva, mă vor lichida îţi garantez – în mod preventiv – exclusivitatea în ceea ce priveşte cazul meu!

— Aş dori, vă rog, să vorbesc cu brigadierul Feliei.

Tânărul de serviciu îl privi pe Sub viziera metalică a

unei căşti prea mari pentru el; era un puşti, sub 18 ani, înarmat până în dinţi, cu pistol şi puşcă-mitralieră.

— Aşteptaţi aici. Mă duc să văd dacă nu e ocupat. Pe cine să anunţ? întrebă privindu-l cu suspiciune.

— Sunt un coleg de-al lui Sandro, arhivarul de la ziarul

Grido.

Militarul dispăru – cu toată artileria sa – în spatele unei uşi şi în acel timp cealaltă santinelă pendula în vestibulul Postului de Poliţie. Sergio se aşează pe o bancă plină de praf, îşi aprinse o ţigară şi aruncă o privire în jur. Totul părea vechi, îmbătrânit, uzat; zidurile dărăpănate şi mari porţiuni de tencuială prăbuşită dădeau o impresie foarte tristă, ceva de părăsire şi de mizerie. Doar puştile – bine unse, aliniate într-un rastel dintr-un mic coridor lateral – arătau bine. aţa să intervină. Prin uşa de la intrare Sergio întrevăzu – pe zidul de vizavi – ceva scris cu caractere mari, lozinci împotriva Poliţiei, ceva care era, în parte, şters.

Santinela – în al său du-te-vino – îi trecu prin faţă şi, după o clipă de ezitare, i se adresă:

— Aţi văzut şi dumneavoastră, da? Până aici au ajuns jigodiile alea; au venit să ne insidte; ca şi cum n-ar fi fost de ajuns cei de la manifestaţiile din piaţă!

Sergio înghiţi – cumva încurcat – şi se gândi la toate acele împrejurări în care el însuşi – student fiind – mersese şi înjurase forţele de ordine. Erau alte vremuri, desigur, dar – oricât s-ar fi străduit – nu reuşea să obiecteze nimic.

— Se poate fuma aici? întrebă, deşi în mod stupid.

— Aţi şi aprins ţigara, ce mai? îi răspunse poliţistul continuându-şi rondul.

În acea clipă reapăru tânărul care se dusese să-l anunţe.

— Brigadierul vrea să ştie dacă dumneavoastră sunteţi rin ziarist autorizat.

Strivi ţigara şi se ridicat de pe bancă scuturându-şi

pantalonii.

— De fapt, nu – spuse – sunt ziarist, dar vin aici pe – cont propriu. Mă numesc Sergio Spighi şi lucrez la rubrica culturală a ziarului *Grido*.

— Aşteptaţi… Sergio Spighi aţi spus?

— Da!

Începea să-l sâcâie toată acea antecameră şi apoi se făcea şi târziu; îi trecu prin minte că dacă toate procedurile birocratice durau atât – chiar dacă era vorba de declararea unor delicte – atunci se explicau multe „incredibile" întârzieri de ale justiţiei; mici frânturi de timp petrecute prin antecamere dar care, adunate, puteau însemna luni şi ani.

— Luaţi loc domnule doctor Spighi – rosti, în sfârşit, tânărul care reapăru din spatele uşii.

Nu-i pomenise nimeni – cam de multă vreme – titlul său academic.

Mulţumi cu jumătate de glas.

Fu introdus într-un birou nu mai puţin vechi şi mai mucegăit decât antecamera.

— Sunt brigadierul Feliei; fiul meu mi-a vorbit de dumneavoastră în câteva rânduri; luaţi loc.

Subofiţerul, un bărbat de vârstă mijlocie, cu un aer indiferent, îi strânse mâna apoi se aşeză din nou fără a mai adăuga ceva.

— Nu vă voi răpi mult timp – începu Sergio. Cum, probabil, ştiţi deja, mă aflu aici pe cont propriu; deci nu voi lua niciun fel de notiţe şi nici nu voi înregistra nimic…

— Vreţi să mă faceţi să cred că nu aveţi intenţia de a publica un interviu?

— Nu am această intenţie, oricât vi se va părea de absurd; eu nu mă ocup de cronica evenimentelor politice, nici de cea „neagră"; sunt, într-un fel, pe jumătate ziarist; scriu articole culturale.

Subofiţerul păru liniştit.

— Mda… mi se pare că am văzut semnătura

dumneavoastră în ziar, de câteva ori. Ca să fiu sincer, articolele nu le-am citit… aţi spus că vă numiţi Spighi, nu-i aşa?

Sergio scoase legitimaţia şi i-o arătă.

— Bine, bine, nu era nevoie! Spuneţi-mi ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am aflat de la ziar că dumneavoastră aţi fost persoana care a înştiinţat presa în legătură cu cazul Aicardi.

— Să precizăm lucrurile; eu nu am înştiinţat presa; eu am înştiinţat doar ziarul *Grido* şi am făcut-o într-un moment de slăbiciune… da, mă rog, am vrut să-i fac ofavoare ziarului la care lucrează fiul meu, dar după aceea m-am căit. Pentru că, dezaprobarea Comandamentului nu s-a lăsat mult aşteptată şi vă asigur că un asemenea lucru nu se va mai repeta. De acum încolo ziarul *Grido* va trebui să aştepte ştirile comunicate de agenţie, la fel ca toate celelalte cotidiene.

— Fiţi liniştit, nu mă aflu aici pentru a vă reproşa acea favoare pe care i-aţi făcut-o ziarului; vreau să aflu un lucru; cum anume aţi fost informaţi despre crimă?

— „Agentul 112” a primit ştirea de la un telefon public şi a transmis-o la Secţia Districtuală de Poliţie, la noi adică. Vă voi spune – adăugă brigadierul cu un zâmbet – că era. pentru prima oară când primeam o cerere de intervenţie atât de importantă. Acest cartier este, de regulă, liniştit. Iată motivul pentru care n-am rezistat tentaţiei de a informa imediat ziarul *Grido*.

— Aţi primit o fonogramă?

— Evident.

— Aş putea vedea textul?

— Bineînţeles că nu, prietene; am comis deja o greşeală şi nu mai am chef să fiu din nou muştruluit de superiorii mei.

— Puteţi să-mi spuneţi, măcar, cine a sunat de la telefonul public?

— Dar acest lucru este scris în toate ziarele! Singurul martor ocular, evident, muncitorul care i-a văzut pe cei doi asasini care fugeau.

— Presa nu i-a publicat numele. Dumneavoastră ştiţi cine este acest om?

Brigadierul clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar judecătorul de instrucţie încă nu a autorizat dezvăluirea identităţii sale; totuşi…

— Totuşi…?

— De… – şi Feliei desfăcu, larg, braţele – dacă chiar «doriţi să vă jucaţi de-a Sherlock Holmes, băteţi-vă puţin capul de unul singur; ştiţi unde s-a comis crima, nu? Scrie în ziare de altfel. Vreau să vă dau un mic ajutor. În zona aceea, locuită în cea mai mare parte de liber profesionişti, nu sunt multe persoane care ies din casă la orele 7,00 pentru a merge la serviciu. M-aţi înţeles, nu?

Sergio înţelese că era momentul să plece, că tot n-ar mai fi aflat mare lucru; oricum, mica lui anchetă începea bine.

— Vă mulţumesc – spuse – dumneavoastră mi-aţi fost de mare folos şi vă asigur din parte-mi de cea mai mare discreţie.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— O clipă, domnule Spighi – spuse subofiţerul, fără a-l saluta, după care, imediat, făcu un semn rapid sentinelei.

Sergio văzu cum îi blochează calea o matahală de jandarm, care, fără a-i da timp de a-şi reveni din surpriză, începu să-l pipăie peste tot.

Se miră cum de nu observase mai înainte, dar încercă să se poarte ca şi cum ar fi prevăzut acel lucru; după o scurtă şi abilă căutare, militarul se întoarse către superiorul său salut înd şi raportându-i:

— E în regulă, să trăiţi, nici aparate de înregistrat şi niciun fel de alt lucru suspect.

— Foarte bine. Vă rog să mă scuzaţi, domnule Spighi, dar prudenţa nu strică niciodată; şi să vă amintiţi un lucru:

şi anume că circumspecţia este una din principalele arme în combaterea terorismului.

— Mi-l voi aminti, acest lucru, şi vă mulţumesc încă o dată.

Santinela îi aruncă o ultimă privire neîncrezătoare, apoi trecu la locul său mulţumită că-l vedea plecat.

În timp ce ieşi se întâlni cu o patrulă care intra în sediul Districtului escortând doi bărbaţi încătuşaţi. În urma acestora, un mic grup murmura ridicând pumnii deasupra capetelor.

— Ar trebui să-i omorâţi! E timpul să se termine cu aceste jafuri!

Lăsaţi-i pe mâinile noastre – striga altul – au masacrat o fetiţă de treisprezece ani!

Cartier liniştit, *pe dracii*! – se gândi Sergio croindu-şi drum cu dificultate printre acele feţe încordate şi pline de mânie.

O femeie în vârstă, mustăcioasă, îl înfruntă, direct:

— Aţi văzut şi dumneavoastră ce s-a întâmplat? Nu vrem ca acest cartier al nostru să se transforme într-un câmp de bătaie cum sunt acelea de la periferie! mai întâi l-au omorât pe acel judecător iar acum, poftim, o tâlhărie; dacă nu ne punem tare pe ei…

— Desigur, doamnă – încercă să scape el – aveţi dreptate, dar acum daţi-mi voie să trec, vă rog, mă grăbesc.

Femeia îl privi, dezgustată, cum se îndepărtează.

— Trebuie să fie unul din ăia care spun că violenţa este vina societăţii – mormăi printre dinţi – şi o mai fi şi – spuse cu voce tare – împotriva legilor contra terorismului t

— Nu vă faceţi sânge rău, doamnă – comentă un altul – unele persoane înţeleg libertatea în mod cu totul greşit.

Aia Fioretti era o stradă scurtă, cu sens unic, străjuită de clădiri în stil secolul XX destul de arătoase în ciuda aspectului lor decadent.

Pe Sergio îl străbătură fiori de frig şi-şi ridică gulerul

paltonului. Recunoscu imediat locul în care fusese comis atentatul; examinase îndelung fotografiile publicate în ziare şi citise şi recitise de cel puţin douăzeci de ori toate articolele de cronică şi de comentarii în legătură cu acel eveniment dar nu aflase nimic în afară de obişnuitele formule. Şi relatarea martorului ocular, al cărui nume nu era dezvăluit, nu dădea niciun amănunt demn de atenţie.

Era ora şapte fără zece; din locul în care se afla putea să vadă strada pe toată lungimea ei; nu era nici ţipenie. Doar câte o maşină trecea repede în acel sens unic, traficul fiind redus la acea oră matinală.

O femeie în vârstă ieşi pe una din porţile acelea mari abia deschise şi se apucă să scuture ditamai mătura lovind-o de zid şi făcând să se ridice un nor de praf.

Sergio continuă să privească cu atenţie; nu trebuia să-l lase să-i scape. După câteva minute văzu cum se deschide o portiţă, cam pe la jumătatea străzii. îşi făcu apariţia un bărbat înalt îmbrăcat într-un palton negru şi ţinând în mână o mică valiză; până să ajungă la maşină Sergio alergă spre el şi-l opri cu un „Mă scuzaţi”, poate prea pe neaşteptate. Bărbatul tresări speriat şi făcu câţiva paşi înapoi. Sergio coborî vocea:

— Mă scuzaţi – reluă zâmbind – n-am vrut să vă sperii am vrut să nu vă pierd, să nu-mi dispăreţi de sub nas.

Bărbatul păru a se linişti.

— Ce doriţi de la mine? – întrebă el.

— Sunt un ziarist – dar îşi dădu seama că pornise cu stângul… aşteptaţi, nu vreau să vă iau un interviu.

— Ascultaţi, am vorbit deja cu ziariştii şi…

— Aşadar dumneavoastră sunteţi! Dumneavoastră sunteţi martorul ocular al uciderii lui Aicardi?

Îşi muşcă o buză căindu-se de a se fi dat de gol.

— Da, dar v-am spus deja că am vorbit cu ziariştii şi cu poliţia; n-a fost uşor să se ţină secretă identitatea mea, iar acum dumneavoastră încercaţi din nou; dacă chiar doriţi, să ştiţi aflaţi că eu nu am văzut aproape nimic.

— În ziare scrie că dumneavoastră aţi văzut două persoane fugind şi că imediat după aceea aţi observat trupul din automobil.

— Şi de ce trebuia să traversaţi strada? Văd că acum maşina dumneavoastră este parcată pe partea aceasta.

Bărbatul suspină.

— Ascultaţi-mă, eu trebuie să mă duc la lucru; v-am spus ceea ce ştiu.

— Răspundeţi-mi, vă rog; vă asigur că nimic din ceea ce îmi veţi spune nu va fi publicat. După cum vedeţi nu iau niciun fel de notiţe.

— Bine, bine – continuă celălalt nerăbdător – în dimineaţa în care s-a comis crima maşina mea era parcată pe trotuarul opus, cu câţiv a metri în faţa celei a lui Aicardi.

— Deci, dumneavoastră aţi văzut două persoane care fugeau şi apoi aţi văzut trupul; nu aţi încercat să-i daţi vreun ajutor?

— Ajutor? *Ck* ajutor, din moment ce era mort de-a binelea; şi apoi ştiţi că nu trebuie să atingi nimic când e vorba de o crimă, mai ales când la mijloc se află, un act de terorism.

— Eu i-am văzut pe asasini de pe celălalt trotuar, dar abia după ce am traversat strada am observat cadavrul; pentru că maşina judecătorului era parcată pe partea opusă.

— Dar dumneavoastră de unde ştiaţi că era vorba de xin act de terorism politic şi nu de o crimă pentru jaf, de exemplu?

— Nu mai căutaţi nod în papură; îl ştiam pe Aicardi din vedere; ştiam că era un magistrat; era una dintre puţinele persoane care ieşeau la aceeaşi oră cu mine. Şi apoi, pe timpurile acestea… scuzaţi-mă, dar dumneavoastră ce aţi gândi dacă aţi vedea cum este ucis un magistrat în mijlocul străzii, v-aţi gândi că e vorba de o crimă pasională?

— De acord – răspunse Sergio – şi acum un ultim lucru: dumneavoastră l-aţi înştiinţat pe *112*, nu-i aşa?

— Da, de la o cabină telefonică de aici din apropiere, în Via Brindisi.

— Dar vă trebuiau fise. Le aveaţi?

— Nu, dar aveam ceva mărunţiş şi am schimbat luând fise de la distribuitorul automat care se află chiar lângă telefon; şi acum, vă rog, lăsaţi-mă să plec, altfel mă dau afară de data aceasta.

Fără a mai aştepta vreun răspuns, bărbatul se urcă în maşina sa şi după câteva încercări reuşi să pornească motorul.

Sergio nu mai insistă; porni încet de-a lungul trotuarului străduindu-se să-şi întipărească bine în minte cele mai mici amănunte de la locul de pândă. La un moment dat se trezi la intersecţia cu Via Brindisi, o străduţă laterală, murdară, al cărei aspect contrasta cu cel al străzii principale.

La câţiva metri în faţă se afla cabina telefonică; în mod ciudat scăpase de obişnuitele acte de vandalism poate datorită poziţiei sale mai izolate. Intră în cabină şi făcu un control rapid; telefonul funcţiona, iar distribuitorul automat era plin de fise. Era pe punctul de plecare când privirea îi căzu, aşa din întâmplare, pe tăbliţa galbenă cu instrucţiuni montată sub discul telefonului.

Aproape fără a-şi da seama citi cu atenţie toate indicaţiile în legătură cu convorbirile urbane şi interurbane; instrucţiunile pentru folosirea telefoanelor de utilitate publică, pentru urgenţe, erau tipărite cu caractere grase, aldine: *Pentru a chema pe 112* – scria pe tăbliţă – *nu sunt necesare fise*…

Ieşi în goană din cabină şi se întoarse pe strada principală încercând să-l oprească pe martor, dar chiar în acel moment omul acela terminase de încălzit motorul şi demară rapid.

Sergio se opri resemnat cu mâinile în buzunare. Ce

anume îi putea reproşa acelui individ? îi spusese că folosise fise pentru a suna ta, 112”, dar acestea nu erau necesare; numai că până în acel moment – la drept vorbind – n-o ştiu. Se nici el şi nu putea pretinde ca un individ presat de timp şi de emoţie să citească toate instrucţiunile pentru a descoperi că putea suna direct, fără fise.

Clătină din cap a neputinţă; era foarte probabil ca omul său să nu mintă; ba chiar relatarea sa nu avea niciun cusur, dar nu-i dezvăluia niciun amănunt care să nu fi fost deja de notorietate publică.

Se urcă la volanul maşinii sale şi se hotărî să se întoarcă la ziar; avea să scrie un articol cultural, aşa ca să nu-şi iasă din mână; o parte a creierului său se relaxa la acea perspectivă încurajatoare, lipsită de emoţii. Cealaltă parte, în schimb, continua să se frământe. căutând acel amănunt revelator nescunoscut încă.

Treaba cu fisele nu era prin ea însăşi un indiciu chiar dacă, una peste alta, graba şi emoţia ar fi putut determina acţionarea în sens contrar, adică omul să formeze direct numărul fără a se mai gândi la fise.

Dar de ce să mintă în legătură cu un amănunt atât de stupid când era vorba de un asasinat? Toate ziarele vorbeau despre martor ca despre un muncitor, un cetăţean exemplar şi un tată de familie ireproşabil.

Probabilităţile ca el să fi fost un complice al teroriştilor şi poate chiar „creierul” acţiunii criminale erau, în realitate „foarte reduse. Oricine îl cunoscuse pe Aicardi, fie numai şi după nume, putea să-i observe mişcările dar nu s-ar fi expus ca martor ocular, mai ales că locuia în clădirea de vizavi.

Capul începea să-l doară, iar traficul devenea din ce în ce mai intens; ajuns în apropierea unui pasaj de pietoni pe care nu-l observase abia avu timp să frâneze la picioarele unei bătrânici care – înfuriată foc – începu să lovească cu bastonul în maşină. În timp ce asculta cu resemnare noianul de insulte aprinse o ţigară, trase adânc

fumul în piept şi se gândi că la urma urmelor – nu era deloc oroit pentru a face pe detectivul.

Capitolul al doilea

Telefonul suna cu insistenţă, dar abia după al zecelea semnal femeia se hotărî să ridice receptorul

— Da?

— Totul a mers bine, dar cred că nu e încă suficient – spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

— Las-o baltă; ştii că avem foarte puţin timp pentru a vorbi. S-au bătut la maşină hârtiile acelea cu revendicarea?

— Da. Peste câteva ore vom anunţa presa.

— Bine, dar fiţi atenţi; procedurile trebuie să fie respectate cu stricteţe.

— OK, închid!

— Femeia puse receptorul în furcă şi se apucă să răsfoiască un carneţel cu notiţe plin cu un scris mărunt. Apoi întoarse capul pe neaşteptate cu un aer mirat.

— Lorenzo! N-am auzit când ai intrat!

— Este vina mochetei., draga mea. Ei, cum au mers treburile?

— Totul e în ordine. Nicio piedică. Apropo, unde ai fost în tot acest timp? De o săptămână tot încerc să dau de tine!

Bărbatul, îmbrăcat într-un elegant costum albastru, îşi netezi părul şi se aşează într-un fotoliu modern căptuşit cu fulgi.

— Sunt veşti importante; am avut mult de lucru zilele acestea.

— Ei, ia-o încetişor – spuse femeia cu un aer preocupat de abia am

— Nu-ţi face probleme, situaţia se coace dar mai este nevoie şi de alte impulsuri şi am impresia că următoarea va fi una din cele definitive!

— Ce se mai pune la cale?

— De data aceasta va fi mai greu – spuse bărbatul –

va trebui să acţionăm în plin centru, la o oră de vârf, în faţa a sute de persoane.

Femeia se ridică brusc şi carneţelul îi căzu la pământ.

— Cee?! Aţi înnebunit. E periculos, prea periculos…

— Deja s-a hotărât şi nu se mai poate da înapoi; şi eu sunt nedumerit, dar ştii cum merg treburile astea.

— O ştiu.

— În orice caz, totul a fost organizat până în cel mai mic amănunt. Apropo, ce-mi poţi spune despre cei din familia lui Aicardi? Ne-ar putea da de furcă cineva?

— Nu cred. S-au resemnat cu toţii…

Bărbatul zâmbi.

— Resemnaţi şi… înspăimântaţi! Şi acel martor ocular, acel muncitor?

— Presa face un tapaj infernal în jurul acestui caz. N-a fost dezvăluit numele acelui om, dar suntem siguri că n-a văzut nimic mai mult decât ceea ce a declarat. În orice caz îl vom supraveghea.

— Bine.

Bărbatul îşi turnă coniac într-un pahar şi-l goli dintr-o înghiţitură.

— Acum scuză-mă, dar trebuie neapărat să plec.

Îi dădu o sărutare pe obraz şi se îndreptă repede şi în tăcere spre uşă.

— Aceeaşi procedură, deci?

El dădu din cap în semn de aprobare.

— „Aceeaşi procedură.

Se întoarse acasă mai obosit ca de obicei; era pentru prima oară că-şi petrecuse o jumătate de dimineaţă cutreierând prin oraş; îşi aruncă haina pe pat şi-şi descheie gulerul cămăşii. Nu ştia încă dacă avea să continue cercetările sale; avea impresia că nu era nimic de descoperit.

Aprinse a nu mai ştia cita ţigară Marâboro şi scoase din geantă fotocopia manifestului cuprinzând revendicarea asasinării lui Aicardi; hârtia aceea ajunsese la redacţie pe

la opt seara şi textul urma să fie publicat a doua zi. În partea de sus se putea vedea obişnuitul simbol al pentagonului

roşu înconjurat de cuvintele: „Brigăzile populare de eliberare”. Textul acela nu se deosebea, probabil, de celelalte de mai înainte redactate cu ocazia altor asasinate politice; neavând altceva mai bun de făcut se hotărî să-l citească de la început până la sfârşit.

„Astăzi, 27 noiembrie 1980, un comando de asalt al Brigăzilor populare de eliberare, a pus capăt mârşavei existenţe a lui Aicardi Giacomo, judecător la Tribunal şi magistrat inchizitor în slujba puterii guvernante.

Execuţia a fost deliberată şi adusă la îndeplinire după un proces popular, ale cărui acte le aducem la cunoştinţa opiniei publice pentru a explica motivele practice şi ideologice ale acestui act de justiţie.

Din Acte rezultă că:

1) Giacomo Aicardi – înscris şi militant dintotdeauna în cadrul Partidului Democrat Naţional – s-a făcut remarcat, ca personaj politic, printr-o întreagă serie de speculaţii şi maşinaţii în dauna proletariatului, serie care a culminat cu falimentul Societăţii BISTKA ce a avut drept consecinţă rămânerea pe drumuri a sute de muncitori.

2) în calitatea sa de „magistrat”, Aicardi s-a remarcat întotdeauna prin plăsmuirea unor false şi injurioase instrucţii împotriva tovarăşilor muncitori vinovaţi doar de aceea de a fi luptat pentru drepturile lor sfinte, de a fi luptat împotriva unui Stat putred şi corupt.

3) Unii dintre aceşti tovarăşi, ca de exemplu Ernesto Rolandi şi Bruno Tito, n-au mai ieşit vii din puşcării; primul, s-a „sinucis” aruncându-se pe fereastra vorbitorului, iar cel de al doilea a fost asasinat în infirmerie făcându-i-se o injecţie cu heroină.

Poporul trebuie să ţină minte nume şi fapte. Aicardi

nu a fost primul şi nu va fi ultimul. Lupta continuă până la victoria finală ce va duce la extirparea din ţară a cancerului care este actualul guvern. Trăiască Revoluţia! Trăiască Brigăzile populare de Eliberare!!”

Îndoi foaia apoi – cuprins de mânie – o rupse în mii de bucăţele şi o aruncă la coş.

Cât va mai fi durat acel chin, acea picătură chinezească? Brigăzi populare de Eliberare, numite în mod familiar

Bipielle[6], Unităţi de Asalt, Lupta Permanentă împotriva Statului, atâtea şi atâtea sigle având, toate, chiar şi cele de semn opus, acelaşi scop – acela de a vărsa sânge şi de a răspândi groaza.

Ziarele şi mijloacele de comunicare, acordaseră întotdeauna cea mai mare importanţă unor asemenea evenimente, subliniind faptul că criminalitatea comună fusese – în parte – înlocuită de cea politică. El nu crezuse niciodată în aşa ceva; amândouă fenomenele dospiseră în mod progresiv alimentindu-se pe rând şi obţinând sprijin financiar şi ideologic una de la alta. Nu avea să reuşească nicicând el – de unul singur – să găsească soluţia problemei. Zâmbi, gândindu-se la stupidele lui ambiţii de a-i dibui pe cei ce executau ordinele teroriştilor; poate că ar fi putut să se ocupe în continuare de acea problemă măcar în calitatea sa de intelectual, aşa cum i-o sugerase Maeştri; dar trebuia, oricum, să reconsidere totul cu străşnicie.

Soneria telefonului – care anunţa o convorbire internaţională – îi întrerupse şirul gândurilor. îşi dădu seama că – uneori – simţea lipsa Marinei, îl chinuia dorul de ea.

— Alo! Alo!

— Alo! Sergio, mă auzi?

— Marina, scumpo! Da, te aud bine.

---

6 Bipielle,. de ia sigla B.P.L. = Brigate Popolari di Liberazione =» «= Brigăzi Populare de Eliberare — N.T.

— Eu nu prea te aud. Vorbeşte mai tare, te rog!

Îşi drese vocea.

— Acum mă auzi?

— Da, acum te aud.

— Unde eşti?

— La Sidnev; am sosit de câteva ore. Aici e o căldură îngrozitoare; ce faci?

— Mulţumesc, bine. Când ne vedem?

— Peste câteva zile, sper. Cum merge cu serviciul?

— Hm, aceleaşi lucruri, cum ştii; vom mai vorbi când te vei întoarce. Să vin să te iau de la aeroport?

— Nu ţin neapărat; nici nu ştiu exact ziua şi ora în care voi sosi pentru că se aude că piloţii vor să facă grevă; voi lua un taxi până acasă, am cheile!

— Bine, bine, comoara mea; pe curând! Nu mă face să te aştept prea mult.

— Pa, motănaşule! – încheie ea şi-i trimise o sărutare prin microfon.

Puse receptorul în furcă şi se simţi uşurat; sigur că o va fi costat o grămadă de bani convorbirea aceea tocmai de la capătul lumii dar ea nu acceptase niciodată să i se dea vreun ban înapoi.

Se pregătea să intre în baie când telefonul sună din nou

— Marina, nu cheltui…

— Domnul Spighi?

Deveni, dintr-odată, serios; nu se aştepta la o voce de bărbat.

— Da, eu sunt – răspunse.

Dar, imediat, convorbirea se întrerupse.

— Alo! Alo!! – insistă el dar din aparat se auzi doar semnalul de ton.

Puse receptorul în furcă gânditor; nu, nu era vorba de cineva care greşise numărul – se gândi el – şi gândul acela nu-i făcea deloc plăcere. Simţi cum îi piere tot cheful, rum i se scurge, aşa, prin picioare ca şi cum ar fi

fost un halat uşor care-i aluneca de pe spate căzând la pământ.

Marele automobil albastru cu geamurile de culoare închisă ieşi încet pe poarta Ministerului Informaţiilor escortat de vreo douăzeci de militari şi precedat de câţiva agenţi în civil, care blocau circulaţia pe stradă.

Însemnele de recunoaştere ale Departamentului Siguranţei nu avură imediat efectul scontat; mai multe automobile şi până şi o motoretă condusă de un băieţandru cu părul lung nu respectară semnalul de oprire, făcându-se că nu-l observă.

Abia după câteva minute – după ce fură oprite autovehiculele care veneau din urmă – drumul fu liber; automobilul oficial viră imediat la dreapta şi-şi încetini mersul pentru a permite unei alte maşini – având la bord patru persoane care aşteptau – s-o ia înainte pe traseu.

În sfârşit, un al treilea automobil apăru în spatele celor două şi micul convoi porni în viteză; porţile Ministerului.se închiseră şi traficul fu reluat.

După câteva sute de metri, maşinile o cotiră la dreapta pe Via Garibaldi – o stradă cu patru benzi de circulaţie, cu trafic intens şi cu multe semafoare – care străbătea oraşul de la un capăt la altul. Trotuarele, gemeau de trecători dintre care unii – pentru a înainta mai repede – erau nevoiţi să meargă pe bordură. Pe măsură ce se deplasa spre centru, fluxul de persoane îşi încetinea ritmul şi când ajungea în faţa clădirilor care adăposteau numeroase şi elegante magazine, se oprea aproape cu totul din cauza celor ce poposeau în faţa vitrinelor sau la intrarea magazinelor neputându-se hotărî dacă să se hazardeze sau nu, în cumpărarea unui oarecare lucru de prisos şi totuşi dorit. Mecanismul de coordonare a semnalelor stradale permise celor trei maşini albastre să parcurgă strada – aproape pe toată lungimea ei – fără a se opri deloc la stop. Totuşi, la intersecţia cu Via Settembrini maşinile fură nevoite să-şi încetinească mersul; semaforul

indica drum liber dar strada era blocată de un cortegiu de persoane care înainta încet de-a lungul căii de circulaţie, scandând sloganuri şi bătând ritmic în nişte tobe improvizate din bidoane de tablă.

Numeroşi manifestanţi purtau o banderolă galbenă la braţul stâng şi unii dintre ei agitau pancarte cu texte scrise cu litere roşii cuprinzând critici la adresa Statului şi Guvernului.

Când văzură maşinile oficiale, unii manifestanţi începură să fluiere sau să aplaude în bătaie de ioc; alţii, însă – cu un aer ameninţător – încercară să înconjoare maşinile, dar fură opriţi, prompt, de colegii lor cu banderole galbene.

Şeful escortei, care se afla în prima maşină, se întoarse spre şofer:

— Ăştia ne vor face să pierdem o grămadă de timp. fir-ar să fie! Dar manifestaţia a fost autorizată?

— Cred că da – răspunse celălalt – sunt cei de la Industria Manufacturieră Naţionalizată care protestează pentru că nu li s-a reînnoit contractul de muncă.

— Uf! – pufăi şeful escortei bătând darabana pe tabloul de comandă – dar de ce nu intervine vreun agent de circulaţie pentru a ne croi drum?

Ca şi cum ar fi auzit şi voia să răspundă, un grup de poliţişti care zăriseră maşinile se îndreptă spre cortegiu încercând să-l oprească pentru un moment. Dar nu fu deloc o treabă uşoară; mulţi protestară şi unii încercară să opună rezistenţă; o pancartă uriaşă care nu fu susţinută bine căzu la pământ şi fu călcată în picioare de greviştii constrânşi să facă loc maşinilor.

În cele din urmă cortegiul fu rupt în două şi în timp ce coada acestuia continua să înainteze pe Via Settembrini, partea din faţă a celui de al doilea tronson era reţinută de un cordon de poliţişti. Între cele două părţi zburau chemări şi înjurături. În sfârşit, breşa – destul de mare – permise trecerea celor trei maşini.

— Acum mergi încet – îl admonesta pe şofer şeful escortei – atât ne-ar mai trebui să dăm peste vreunul din greviştii ăştia!

Automobilele se strecurară încet prin breşa aceea; pe partea dreaptă cortegiul se îndepărta, în timp ce pe cea stângă maşinile trecură la un mai mult de un metru de cordonul de poliţişti şi de manifestanţii înfuriaţi care fuseseră opriţi.

Şeful escortei citi o vastă gamă de sentimente pe feţele acelor persoane, dar niciunul plăcut; ba chiar unii ridicau pumnii ameninţător.

Cele trei maşini ocupau acum în întregime intersecţia şi se pregăteau să meargă mai departe când cordonul de poliţişti avu o clipă de ezitare şi undui în mod periculos, imediat după aceea se auziră câteva pocnituri seci şi un fum acru şi gălbui se ridică din mijlocul părţii din faţă a cort egiului.

— Accelerează! – îi spuse şeful escortei şoferului.

Peste puţin timp nu se mai putu vedea nimic din cauza fumului.

În timp ce câţiva manifestanţi se îndepărtau tuşind şi strănutând se dezlănţui infernul: o întreagă serie de detunături violente, seci şi rapide, sfâşie aerul suprapunându-se tuturor celorlalte zgomote.

Toate geamurile de la cele trei automobile explodară literalmente făcând să zboare în toate părţile schije metalice şi ţăndări de sticlă. Pe neaşteptate, prima maşină se opri şi fu tamponată de celelalte două.

Şeful escortei avu prezenţa de spirit de a se arunca pe fereastră chiar cu o clipă înainte ca geamul să se facă ţăndări; căzu pe asfalt şi scoase pistolul, dar fumul acru şi foarte dens îl pătrunse în gât şi în ochi împiedicându-l să-i vadă pe agresori şi forţându-l să se refugieze sub maşina care se oprise.

Fu un moment de panică generală; manifestanţii şi simplii trecători fugeau care încotro astupându-şi nasul şi

gura; câţiva se trântiră la pământ cu mâinile pe ceafă rămânând nemişcaţi. Ţăcănitul armelor automate ţinu încă vreo zece secunde; clipele acelea părură secole; în sfârşit, hărmălaia aceea se mai potoli şi fumul se risipi în spirale învârtejite lăsând să se vadă rămăşiţele din ce în ce mai mari ale unui spectacol absurd şi crud. Intersecţia era aproape pustie; mulţi se ridicau de la pământ cu senzaţii de vomă; cele trei maşini intraseră una în alta ca vagoanele unui tren deraiat şi pe ferestrele – ca nişte orbite goale – ieşea doar câte o spirală de fum albăstrui.

Nu se auzi nimic şi nimeni care să comenteze tot ceea ce se întâmplase; tăcerea, uimită, a martorilor fu destrămată, dintr-odată, de urletul sirenelor; trei „pantere” ale Departamentului Siguranţei şi două ambulanţe ţâşniră ca din neant şi se opriră – cu scrâşnet de frâne – lângă cele trei maşini albastre martirizate.

Agenţii formară imediat un cordon de jur-împrejurul locului atentatului pentru a permite medicilor, infirmierilor şi specialiştilor de la Poliţia Criminală să-şi desfăşoare activitatea. Trecură câteva minute bune până când acea barieră să se dovedească eficientă; în primele momente lumea se ţinu cu prudenţă de o parte şi abia atunci când îşi dădu seama că situaţia era – Chiar dacă cu întârziere – sub controlul forţelor de ordine, abia atunci începu să înainteze, puţin câte puţin, pentru a vedea ce se întâmplase.

Curiozitatea creştea depăşind frica; ţipetele de desperare fură, încetul cu încetul, înlocrrite de comentarii făcute cu voci din ce în ce mai tari şi mai sigure.

Împrejurul maşinii albastre era un du-te-vino continuu; trupul unui bărbat din garda de corp era pe jumătate căzut pe asfalt, cu braţele în lături: un bărbat în halat alb îi ascultă toracele cu un stetoscop apoi se ridică făcând un semn de refuz celor doi infirmieri care se apropiaseră cu o brancardă. Aceştia se întoarseră şi se îndreptară spre cea de a doua maşină.

— Ei! – strigă cineva din mulţime – de ce nu-l pun pe brancardă?

— Înseamnă că e mort – răspunse altcineva cu aerul unuia care ştie multe – dacă sunt morţi, trebuie să-l laşi acolo unde se află şi să aştepţi să vină magistratul de serviciu să facă cele de cuviinţă.

Cineva bâjbâia pe sub prima maşină; după câteva încercări nereuşite, şeful escortei – încă buimăcit – reuşi să se târască afară şi să le atragă atenţia celor care veniseră în ajutor.

— Lăsaţi-mă să trec – strigă cineva din mulţime unui agent care-i oprea – sunt medic şi acel om este încă viu: poate are nevoie de ajutor.

— Se află aici medicul de pe ambulanţă – replică poliţistul.

— Dar are de lucru până peste cap! Haideţi, lăsaţi-mă să trec; de ce vă e frică? Uitaţi-vă aici! – şi-i arătă o geantă plină cu ustensile de prim ajutor – sunt medic, vă spun.

Agentul mai ezită puţin, dar, când îl văzu pe şeful escortei clătinându-se în mijlocul străzii şi strângându-şi cu mina braţul însângerat îi dădu drumul să treacă celui ce voia să-şi ofere serviciile.

Ştirea ajunse în Parlament în momentul în care şedinţa acestuia fusese deja amânată; mulţimea care se revărsa din locurile rezervate publicului şi ziariştilor văzu apărând în fugă un puştan cu părul roşu care – gâfâind – se agăţă de prima persoană ce-i ieşi în cale.

— Generalul Fastelli – spuse el cu sufletul la gură – l-au ucis pe generalul Fastelli şi i-au masacrat şi escorta!

— Când? Unde?

Omul se aplecă şi-l apucă pe puştan de umeri zgâlţâindu-l.

— Acum o oră, la întretăierea dintre Via Garibaldi şi Via Settembrini!

— Ce s-a întâmplat? – întrebă cineva care venea din spate.

Ştirea se răspândi în mulţime ca un fitil de exploziv şi în scurt timp explodă într-o serie de comentarii violente şi exasperate.

— Avea dreptate deputatul Casaţiei! Trebuie să se reintroducă pedeapsa cu moartea!

— Nu vorbiţi prostii – replică altul – aceasta ar face] ºC.ul teroriştilor. N-aţi auzit ce au spus deputaţii Stângii?

— Voi ăştia, socialiştii, sunteţi pierzania noastră – strigă un bărbat înalt şi voinic – mai întâi aţi propovăduit lupta de clasă şi acum refuzaţi să adoptaţi măsuri care să dreagă urmările politicii voastre iresponsabile!

Situaţia era pe cale de a se îngroşa şi evenimentul acela de cronică fusese aproape uitat lăsând loc unei confruntări de opinii politice diferite.

Aldo Manetti, şeful secţiei cronici de la ziarul *Grido* – care se afla în grupul ziariştilor – reuşi să despartă două persoane care erau gata să se încaiere.

— Poaoliţi-vă, fir-ar să fie, nu cu aceste scene de isterie vom reuşi să combatem terorismul; aţi ascultat dezbaterile parlamentare…

— A trecut mai bine de o lună de când se discută despre aceste blagoslovite de legi speciale; de ce nu se aplică acestea?

— Iată un altul care vrea Statul forte! – comentă sarcastic o fată în *blue jeans*.

— Statul forte, fetiţo, este folositor şi în cazul tău – răspunse primul îndreptând spre ea degetul arătător – pentru că îţi permite să duci o viaţă fericită şi liniştită. Capitalismul acela, atât de mult blestemat…

— Ajunge, domnilor!

Un subofiţer de Poliţie interveni cu hotărâre.

— Puteţi să vă continuaţi pe la casele dumneavoastră comentariile; legea vă dă dreptul de a asista la dezbaterile parlamentare dar nu şi pe acela de a bloca traficul. Circulaţi, vă rog!

Manetti reuşi să scape din polemicile acelea îndârjite

şi se îndreptă spre maşina sa.

De data aceasta au făcut-o de oaie – se gândi el muşcându-şi buza. Generalul Fastelli, cel ce candida la postul de Comandant Şef al Forţelor Unificate ale Poliţiei! Şi l-au omorât chiar în timpul dezbaterilor în legătură cu legile speciale. Cu ce scop vor fi făcut-o? Să împiedice sau să determine aprobarea acestor legi?

Un claxonat îi întrerupse şirul gândurilor: o maşină din spatele său nu putea ieşi din parcare dacă n-o deplasa pe a lui. Plecă imediat şi începu să redacteze în gând articolul pe care trebuia să-l scrie pentru ziarul *Grido*.

Sergio aruncă pe biroul directorului o broşură voluminoasă conţinând textul noilor legi speciale.

— Percheziţii corporale fără prealabilă autorizare; folosirea armelor de către Poliţie; interogatorii cu asistenţa avocaţilor… Credeţi că toate acestea sunt de ajuns pentru a le veni de hac teroriştilor?

Maeştri suspină cu un aer obosit.

— Nu ştiu, Spighi; nu ştiu nici măcar eu ce să zic şi – ceea ce e mai rău – e că nu ştiu ce să mai scriu în acest ziar al meu!

— Ce aţi spune de o rubrică ideologieo-culturală care să se ocupe de terorism? – întrebă Sergio zâmbind iro» ic.

— Poate că aveţi dreptate dumneavoastră; chiar acum, când totul se duce de râpă, acum zic, putem să facem ceva; şi o vom face; ne vom continua treaba fără a ne lăsa intimidaţi; tocmai asta aşteaptă lumea de la noi. Ziarul *Grido* trebuie să lanseze ceva, o notă de speranţă; să le sugereze cititorilor o revoltă – morală – împotriva acestor stări de lucruri.

— Şi să fie – conchise Sergio – fiecare la postul său. Apropo, domnule director Maeştri, rămâne valabilă treaba cu ieşirea mea din redacţie în timpul orelor de serviciu?

— N-am nicio obiecţiune, Spighi; dar, repet, fiţi atent. Aia nu glumesc deloc!

Biroul sau era plin de hârtii; în mod curios, la

redacţia ziarului se primeau – de la un timp – numeroase scrisori din partea unor scriitori şi intelectuali în genere – adresate, toate, lui – prin care i se cereau o părere în legătură cu violenţa. Dădu la o parte – cu un gest de dezgust – maldărul de scrisori şi de sub acel maldăr apăru nepreţuitul său album care – peste puţin timp – avea să se îmbogăţească cu toate ştirile şi documentaţiile fotografice privind cazul Fastelli.

Fusese, aceea, o muncă peste puteri, munca aceea de a decupa fotografii şi articole de ziar în legătură cu crimele de drept comun şi cele politice comise în ultimul timp; on de câte ori avusese ocazia îşi procurase fotografiile originale provenite de la agenţiile de presă sau, direct, de la fotografi.

Răsfoind albumul revăzu o serie impresionantă de crime; revăzu figuri de poliţişti, de ziarişti şi de persoane fără identitate care fuseseră omorâte şi locurile în care se săvârşiseră omorurile. Adunase şi portretele-robot pe care le difuzase poliţia – întru descoperirea făptaşilor – şi mai adunase şi fotografiile criminalilor de cea mai joasă speţă, Se străduia să facă rost şi de fotografiile originale ale acestora din urmă; pentru că, în acel fel, trăsăturile feţei apăreau mult mai clar decât în reproducerile din ziare.

I se imprimaseră foarte bine în minte chipurile victimelor şi ale prezumtivilor asasini; privea în fiecare zi aceste chipuri, cu mare atenţie, aşa încât ele îi deveniseră familiare, atât de familiare încât să-l facă să-şi amintească – în mod automat – numele lor, fără a fi nevoie de a le citi dedesubtul pozelor respective.

Închise albumul şi se aşează – gânditor – în fotoliu; toată documentaţia pe care o strânsese până în acel moment era un fleac, hotărât lucru; nu avea nici cel mai mic indiciu care să nu fi fost. deja, cunoscut de anchetatori; cât despre martori fusese nevoit să constate că era foarte greu să-i contacteze şi să-i facă să vorbească chiar dacă evenimentele la care asistaseră se petrecuseră

cu mult timp înainte. În acel caz reţinerea era perfect justificată de învălmăşeala amintirilor. Şi nimeni nu mai era forţat să spună că îi era teamă.

— Ei, Spighi – îl apostrofă redactorul şef adjunct – e cam multă vreme de când nu te mai văd pe la ziar; am auzit vorbindu-se că te ocupi de cronica delictelor acum…

— Da, de unde, ce cronică a delictelor! E doar o idee fixă de a mea; mi-am ales drept *hobby* o anchetă asupra terorismului şi a cauzelor sale.

— *Hobby* cam periculos – dădu sentinţa celălalt plesnind din buze; şi intenţionezi să scrii vreun articol despre asta?

— Nu, nu sunt eu croit pentru a mă ocupa de lucruri din astea în calitate de ziarist.

— Oricum, am aici fotografiile de la atentatul împotriva generalului Fastelli; aruncă-ţi o privire peste ele şi vezi dacă te interesează; apoi dă-i-le, te rog, redactorului şef. Trebuie să apară în ziarul de mâine.

Sergio văzu cum i se înşiră pe birou o serie de fotografii foarte clare.

— Au fost făcute de reporterul nostru?

— Din păcate nu. De data aceasta nu am fost informaţi în timp util; sunt fotografii venite de la agenţie; de altfel, le-au trimis la toate cotidienele din oraş. Pe curând şi te rog aruncă-ţi o privire peste ele, da?

Micuţa încăpere – transformată în birou dintr-un vechi oficiu – era ticsită de scaune şi îmbâcsită de fum. În fund sub ventilatoare, câteva persoane – aşezate în jurul unei mese – discutau cu însufleţire iar altele se îngrămădeau încercând să ajungă la cel ce aranjase întâlnirea, aşa ca să-i spună vreo câteva vorbe.

Alte persoane – cu un aer plictisit – şedeau pe scaunele răspândite prin cameră; un flăcăiandru – îmbrăcat cu o giacă de culoare maro – şi ţinând la ureche un radio cu tranzistori bătea, ritmic, cu piciorul în pardoseală pocnind din degete.

Expresia feţei lui, cu aerul acela de beatitudine, se schimbă dintr-odată astfel încât, după câteva secunde, încetă de a mai bate în ritmul muzicii; se aplecase într-o parte – strângând din dinţi – străduindu-se să audă în acea hărmălaie de nedescris ştirile transmise de micuţul radio cu tranzis tori.

— Linişte, vă rog – spuse el iidicând mina – faceţ: linişte.

Câteva feţe se întoarseră, mirate, spre el.

— Linişte, vă rog: se transmite la radio o ştire impo r tantă. S-a comis încă un atentat! – strigă băieţandrul

Ştirea păru a-i interesa – în cele din urmă – pe cei ce se aflau acele; persoanele care se strânseseră în iuru! biroului lăsară la o parte punctele lor de vedere şi se grăbiră să ajungă în mijlocul încăperii.

Transmisia era bruiată rău; după mai multe încercâr: se auzi din nou vocea crainicului, o voce clară dar şi oarecum tulburată.

— … chiar în mijlocul cortegiului: o clipă, doar o clipă; şi în acea clipă perdelele de fum făceau ca aerul să fie irespirabil; şi în acea clipă teroriştii au ciuruit cu gloanţe cele trei maşini. În afară de General şi de şoferul său au mai fost ucişi trei oameni din escortă. Doar şeful escortei – care se afla în prima maşină – a reuşit, a mai avut timp. să se arunce pe fereastră şi să se adăpostească sub maşină. Se pare că a scăpat cu bine, e nevătămat şi poate că în acest moment furnizează primele informaţii magistraţilor însărcinaţi cu ancheta. Ne aflăm pe locul atentatului nimeni n-are voie să se apropie; a fost format un întreg cordon de poliţişti împrejurul maşinilor transformate în nişte adevărate coşciuge de oţel. Din păcate, tot ceea ce se mai poate face acum este doar ritualul de cuviinţă; cadavrele au fost acoperite cu cearşafuri albe. Din punctul meu de observaţie întrevăd o siluetă care stă sprijinită de fereastra maşinii din mijloc… trebuie să fie cadavrul generalului Fastelli. Ai impresia că

a rămas, liniştit, la locul său ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de tot ce se întâmplă. Un alt cadavru este pe jumătate întins pe asfalt; şi acesta este acoperit cu un cearşaf plin de sânge; este trupul unui bărbat din escortă, care va fi încercat şi el să iasă din maşină; ţine, încă, strâns în mână pistolul.

— Să vedem dacă putem da de adjunctul comandantului Departamentului Siguranţei… am dori să-i luăm un interviu; mă tem, însă, că va fi imposibil să ajungem la el… e, cu siguranţă, foarte ocupat, nu are timp să ne primească. Am adunat ceva mărturii, dar sunt, toate, foarte confuze; locul în care a fost comis atentatul era îmbâcsit de fum; iar singurul gând al celor prezenţi atunci acolo a fost acela de a-şi lua picioarele la spinare… Nu ne putem explica cum.de au reuşit teroriştii să tragă cu atâta precizie prin acea perdea de fum; probabil că purtau măşti de gaze dar nu suntem siguri de acest lucru. În mod cert, gazele lacrimogene. au avut rolul de a face să crească panica şi de a anihila orice reacţie din partea escortei; dar nu a fost văzut nimeni care să arunce fumigenele; după toate probabilităţile, teroriştii se infiltraseră printre manifestanţi. Nu avem, pentru moment, informaţii mai precise… se pare că nimeni nu i-a văzut fugind, nimeni nu a observat ceva suspect mai înainte de a se dezlănţui acel infern. Ne vom auzi din nou la orele 14, 30 când, sperăm, vă vom putea da alte amănuare mai precise.

— Singurul lucru sigur este acela că generalul Fastelâi. bărbatul în care ne puseserăm toate speranţele că ar putea înfrânge terorismul, a căzut victima duşmanilor săi şi a… datoriei.

Comentariile începură foarte repede să se încrucişeze; feţele – până atunci concentrate să prindă ştirea – îşi schimbară aspectul luând cele mai diferite înfăţişări emotive cu putinţă. Câţiva clătinară din cap murmurând nişte cuvinte de neînţeles; alţii se înfuriară împotriva unui duşman ipotetic, ca şi cum autorii

atentatului s-ar fi aflat acolo şi ar fi putut lua act de acuzaţiile ce li se aduceau; în sfârşit alţii îşi dădeau şi ei cu părerea, făceau cunoscută interpretarea lor – socio-politică – a acelui eveniment.

— Vă rog, domnilor, faceţi puţină linişte – admonesta cel ce prezida adunarea bătând cu mâna în masă – ne-am adunat aici pentru a discuta problemele noastre de aici, din acest cartier; dar ştirea care abia ne-a parvenit…

Fu întrerupt de un bărbat gras care avea chef de polemică.

— Probleme de cartier, pe dracu'! Discutăm aici despre spaţiile verzi publice şi despre vandalismele ce se petrec cu cabinele telefonice şi între timp teroriştii continuă să ucidă; trebuie să facem ceva… să ne mobilizăm forţele.

— Mobilizarea nu ne sperie – replică un altul – dar muncitorii nu stau deloc cu mâinile în sân; pun pariu ca la această oră au plecat din fabrici şi au ieşit în stradă să manifesteze!

Se ridică un alt tip agitând un ziar – de stânga – făcut sul.

— Iniţiativele individuale nu sunt bune la nimic; Sindicatele ar trebui să organizeze o grevă generală; sau – adăugă el adresându-se preşedintelui – dumneavoastră, domnule doctor M'aroli, poate dumneavoastră ne-aţi putea spune de ce de la un timp încoace sindicatul naţional refuză să ia atitudine în situaţii ca aceasta!

— Dragă prietene al meu – răspunse cel interpelat – cum poate că bine o ştii, sindicatul se află în plină fază de restructurare; s-au comis multe greşeli în trecut astfel că…

— Da şi continuaţi să comiteţi încă greşeli cu duiumul!

— Strigă un altul. Sindicatele nu trebuie să servească doar scopurilor cooperativiste; ele trebuie să fie expresia voinţei de democraţie a poporukfi!

— Las-o baltă, Rossi – comentă un tip de lângă el –

nu-ţi mai umple gura cu atâtea vorbe; combaterea terorismului e o treabă a poliţiei şi nu a sindicatului.

— Forţele poliţieneşti nu sunt pregătite în mod corespunzător; reforma pe care partidul meu o cere de atâta şi atâta vreme nu a fost încă aprobată…

— Trebuie să se reintroducă pedeapsa cu moartea! – strigă un băieţandru gălbejit din fundul sălii.

— Respingem aceste propuneri provocatoare – răspunse Maroli ridicându-se în picioare – trăim într-un regim democratic şi – mai întâi şi întâi – trebuie să apărăm dreptul la viaţă; pedeapsa cu moartea – dacă ar fi aplicată – ar risca să ne facă să cădem într-un cerc vicios de răzbunări şi răsrăzbunări şi acest lucru ar lăsa cale liberă dictaturii forţelor celor mai reacţionare din ţara noastră.

— Vorbe în vânt – replică băieţandrul, deloc intimidat de spusele sindicalistului; cu aceste pălăvrăgeli ne-aţi adus în halul ăsta; eu sunt un muncitor şi nu un burjui şi vă spun că dacă mi-ar pica în labe un terorist i-aş suci gâtul fără nicio şovăială. Legile pe care Parlamentul se pregăteşte să le aprobe sunt foarte potrivite dar au o singură hibă – după părerea mea – şi anume aceea că nu prevăd pedeapsa capitală.

— Refuz să mai ascult asemenea discursuri cu iz naţionalist – strigă o fată pletoasă – este a nu ştiu cita provocare; asemenea poziţii pot da apă la moară teroriştilor; ne-ar trebui nişte reforme, e adevărat; dar numai cu ajutorul reformelor sprijinite de masele muncitoreşti vom putea împiedica… lasă-mă să vorbesc, Luigi.

Şi fata se întoarse spre un prieten al său care o invita – în mod timid – să tacă trăgând-o de mâneca puloverului.

— … am putea împiedica – spuneam – ca Statul să se folosească de terorişti, ca de o sperietoare, pentru a ne forţa să nu spunem nimic în legătură cu starea în care se află proletariatul nostru şi de a accepta condiţii de viaţă neomenească guvernate de legi liberticide!

— Domnişoară, ne aflăm aici pentru a discuta în mod democratic – spuse Maroli încercând să scandeze cuvintele în acel vacarm – dumneavoastră aţi fost admisă la această adunare împreună cu toţi ceilalţi; oricine îşi poate spune părerea dar acest lucru nu trebuie să fie în contrast cu respectul faţă de Stat. Trebuie să ne prosternăm – cu toţii – în memoria generalului Fastelli şi a fiilor acestui popor care au murit împreună cu el…

— Ne-am mai închinat noi şi cu ocazia răpirii şi uciderii deputatului Adinolfi; atunci spuneam că era vorba de cea mai gravă crimă politică comisă în ultimii douăzeci de ani; bun şi de atunci încoace ce s-a mai întreprins, cine a mai plecat urechea la cererile pornite de jos, de la cei mai curaţi dintre cei mai de jos…?

— Ceea ce tu numeşti partea cea mai curată a poporului

— Îi dădu replica cineva – nu înseamnă decât 1, 4% din întreaga populaţie reprezentată în Parlament.

— Partidul vostru a înşelat aşteptările clasei muncitoare

— Spuse fata, înfuriată – şi acel procent de 1, 4% este ca un ghimpe în fundul vostru; recunoaşteţi, ce mai…!

— Această pălăvrăgeală stă pe acelaşi plan cu flecărelile naţionaliste; nu degeaba tinerii voştri reprezentanţi din Parlament fac tot ce le stă în putinţă ca să întârzie aprobarea legilor împotriva terorismului ştiindu-se sprijiniţi de ramoliţii ăia de trombonişti ai extremei drepte…

Discuţia fu curmată de geanta fetei, care se abătu – cu o bufnitură surdă – pe chipul oratorului.

— Fără violenţă! – spuse unul strâmbându-se de râs.

— Gata, gata – spuse Maroli – adunarea asta se transformă într-un bâlci; dacă nu suntem în stare să discutăm în mod democratic atunci să ne străduim măcar să arătăm puţin respect faţă de victimele acestui nou atentat. Şedinţa se amână pentru data de…

Data propusă se pierdu în scârţâiturile provocate de mişcarea scaunelor şi în târşâiala paşilor pe pardoseală; şi grupul acela se împrăştie în mod spontan.

cupă câteva clipe fură puse în funcţiune ventilatoarele şi un curent de aer rece îndepărtă fumul. Pe puştanul cu tranzistorul îl cuprinseră fiori de frig dar îşi reluă ascultatul bătând ritmul.

— Ei, aţi terminat pentru astăzi, gata? – întrebă un bărbat în halat negru apărut, pe neaşteptate, pe o uşă laterală; fără a aştepta vreun răspuns deschise larg singura fereastră a încăperii şi se apucă să mătură pe jos. Băieţandrul pufni, plictisit, pocnind din degete şi se aşeză la rând – cu tranzistorul la ureche – pentru a ieşi din sală.

Instantaneele, foarte clare, se împrăştiară pe biroul redactorului şef; acele fotografii cuprinzând imagini ale morţii şi acea rece parafă a agenţiei aplicată în partea de jos.

— N-o lua chiar aşa, Sergio, zău, mă surpăr; dar ţi-am spus că am nevoie de aceste fotografii imediat; trebuie să le publicăm în numărul de mâine al ziarului *Gridо*.

— Acel amănunt e important, îţi spun. Am cerut să-mi fie încredinţate doar pentru câteva ore, să le arăt unui fotograf care mi-e prieten.

— Este cu neputinţă – spuse Manetti cu un aer hotărât; de altfel i-ai prezentat deja punctul tău de vedere directorului Maeştri care ţi-a dat cu flit.

— Dar uită-te bine la ele – replică Sergio – cum de au putut comite o asemenea greşeală?

Manetti luă câteva fotografii şi le privi cu atenţie, încă o dată; după care clătină din cap şi i le dădu înapoi.

— Sergio – îi spuse încercând să-şi păstreze calmul – aceste fotografii nu dovedesc câtuşi de puţin ceea ce spui; au fost făcute din unghiuri diferite; nu înţeleg de ce te încăpăţânezi în legătură cu un amănunt atât de stupid!

— Bine, bine – zise el resemnat – poate că m-am înşelat; dar, spune-mi, unde vor ajunge aceste fotografii

după ce vor fi publicate?

— Vor ajunge în arhiva fotografică a ziarului, clasificate cum se cuvine purtând data şi numărul respectiv.

— OK – spuse Sergio. şi se îndepărtă.

— Sergio!

— Da?

— Ascultă, nu t'c-am văzut niciodată atât de nervos; termină cu povestea asta, las-o baltă; n-ai nicio şansă să reuşeşti tu – de unul singur – acolo unde întreg Departamentul Poliţiei a dat chix. Maeştri ăsta îţi dă voie să faci ce vrei; dar ştii foarte bine ce fel de om este. Nu suportă ca oarecine să-i tulbure ritmul normal de lucru de la ziarul lui.

— Bine, bine; nu-i voi strica ritmul. Mă duc să beau o cafea; vii şi tu?

— Scuză-mă, dar nu pot acum; uită-te şi tu! Maşinile, liniile sunt supraîncălzite iar numărul de mâine al ziarului va fi dedicat – aproape în întregime – cazului Fastelli.

Coborî în stradă plin de draci; nimeni nu voise să-l asculte. Erau – cu toţii – absorbiţi de activitatea lor, ca nişte roboţi care nu erau în stare să primească o critică; dar de data aceasta nu se va lăsa el luat la vale, târât de acel angrenaj: îşi dădu seama că îl chinuia rău gândul cu fotografiile acelea dar oricât se strădui nu reuşi să dea de acel amănunt care i se păruse – la început – atât de important, Trebuia să reexamineze fotografiile – cu ajutorul unui expert – şi Leopoldo nu i-ar fi refuzat, fără nicio îndoială, ajutorul chiar dacă, cel puţin pentru moment, nu le putuse lua cu el. Speră ca imaginile publicate în ziarele din ziua următoare să-i dea posibilitatea de a clarifica acel amănunt şi de a relua şirul raţionamentelor sale.

Erau aproape orele trei după amiază şi-şi dădu seama că era cu stomacul gol; intră într-o cârciumă dar nu-l băgă nimeni în seamă pentru că atât clienţii cât şi chelnerii erau

strânşi în jurul unui aparat de radio pentru a asculta ultimele ştiri. Mulţi citeau cu nesaţ rezumatele ştirilor comunicate de agenţiile de presă tipărite pe prima pagină a ziarelor apărute în ediţie specială, în timp record. Putea citi – de la mai mult de zece metri distanţă – titlurile, cu litere cubitale, care anunţau moartea lui Fastelli şi masacrarea escortei sale; se părea că toate celelalte subiecte de conversaţie fuseseră suprimate neţinându-se cont de interesul general. Aşa că merita osteneală de a se deplasa până la ziarul *Grido* unde – măcar – ar fi putut afla Veşti proaspete din mărturia singurei persoane care scăpase cu viaţă.

Cât dură drumul se gândi la norocul extraordinar pe care îl avusese acel om; clin puţinul pe care reuşise să-l afle, acel subofiţer de poliţie scăpase ca prin urechile acului alegându-se doar cu câteva zgârieturi pe spate în încercarea sa de a se adăposti sub maşină. Ar fi putut, probabil, să devină un martor preţios şi – în orice caz – se întâmpla pentru prima dată ca asasinii să nu-şi ducă până la capăt treaba, pe care şi-o propuseseră.

Teleimprimatoarele funcţionau la întreaga lor capacitate şi ţăcănitul lor îl sâcâia pe Sergio care era – cât de cât – obişnuit cu acel ritm de viaţă al ziarului, mai ales când era vorba de evenimente deosebite.

Începu să scrie un articol cu vag conţinut politic căutând cuvintele cele mai potrivite pentru a capta atenţia cititorilor atraşi – în mod prezumtiv – de ştiri mult mai grave şi mai interesante. Încercă să se pună în situaţia omului obişnuit, a omului de pe stradă, dar nu reuşi; după ce-şi făcu de lucru câtva timp pe clapele maşinii de scris o părăsi şi se apropie în vârful picioarelor de masa lui Manetti.

— E ceva nou în cazul Fastelli?

— Autorităţile s-au închis într-o tăcere de mormânt –

bombăni şeful secţiei cronici aruncând mucul de ţigară; de altfel e un lucru explicabil; de la uciderea lui Adinolfi nu se mai înregistrase un caz atât de grav…

— E cu putinţă să nu se fi strecurat chiar nicio indiscreţie?

— De data aceasta e greu; Fastelli a fost Şeful Serviciilor Secrete timp de mai mulţi ani şi asasinarea sa pune în faţa tuturor oamenilor politici mari semne de întrebare…

— Ce se mai aude în legătură cu şeful escortei?

— Supravieţuitorul? Nu se ştie nici măcar cum se numeşte! Este supravegheat 24 de ore din 24 şi se pare că a fost transferat într-o cameră din Palatul de Justiţie pentru a nu fi nevoit să parcurgă în fiecare zi drumul până la locuinţa lui. În acest fel magistraţii îl pot interoga oricând doresc.

— Deci, nu s-a putut apropia de el niciun ziarist

— Glumeşti, desigur, nu? Omul acela este inabordabil şi nu-şi riscă nimeni pielea să ajungă până la el. Oricum, continuă Manetti făcând cu ochiul – raţionamente ar fi multe şi tot aşa şi îndoieli. Un coleg de la *Gazzettino* a aflat…

— Sergio! ei, Sergio!

O voce feminină răsună din fundul sălii.

— Marina?! – spuse el zâmbind – tu, aici? Cum aşa…?

— Avionul a plecat în ultimul moment şi am vrut să-ţi fac o surpriză. Credeam că te voi găsi acasă la această oră.

— Ai dreptate; ştii, zilele acestea… am avut mult de lucru – spuse el înroşindu-se uşor – apoi îi. aruncă o privire semnificativă lui Manetti şi adăugă:

— Guido, o cunoşti pe Marina Ratti? Logodnica mea.

— Încântat de cunoştinţă – spuse în tinzând mâna – mi se pare că n c-am mai văzut.

— La revedere; scuzaţi-mă dacă sunt nearanjată, dar călătoria a fost mai obositoare de data aceasta. Sergio, dacă nu te superi, am putea merge acasă? Am mare nevoie

de odihnă.

Manetti zâmbi, cu un aer complice.

— L3 a, ar fi mai bine să-l luaţi acasă – spuse – şi el e foarte obosit astăzi şi în afară de aceasta…

În afară de aceasta?

— De, se ocupă de nişte treburi care nu sunt tocmai de competenţa lui şi asta îl oboseşte şi mai tare.

Marina îl luă pe Sergio la braţ.

— Bine, vom vorbi despre asta acasă.

— O clipă – spuse el ezitând – Guido ce spuneai de acel coleg de la *Gazzettino*?

— Doar simple raţionamente, ţi-o repet; se pare că şeful escortei a avut impresia că fumigenele au fost lansate pentru a potoli nişte spirite încinse din mijlocul forţegiului; mai mult decât atât nu s-a reuşit să se afle. Nu s-a confirmat nici amănuntul cu măştile de gaze. În această blestemată de afacere toţi par a fi orbi şi muţi.

Marina îl strânse de braţ cu hotărâre.

— Hai, acum, te rog; ţi-am mai spus că sunt foarte obosită.

— Ce poveste mai e şi asta? De când te ocupi de cronica politică?

Băgă în viteză a treia făcând să scrâşnească ambreiajul.

— Ei, fir-ar să fie, mai devreme sau mai târziu tot o să trebuiască s-o duc la mecanic!… Cronică politică? Nu, doar că…

— Atunci? – insistă ea cu un aer grav.

— În sfârşit, nu putem rămâne nepăsători faţă de tot ceea ce se petrece; m-am săturat să lucrez în mijlocul acelor hârţoage!

— Ascultă, domnule Spighi, tu nu ai niciun fel de autoritate în acest domeniu; nu eşti un expert în politică şi nu te-ai ocupat niciodată de terorism aşa că fă-ţi meseria ta şi gata. Pe vremurile astea în care trăim nu-ţi poţi permite să te plângi de munca pe care o prestezi şi cu atât

mai puţin îţi poţi permite. să-ţi bagi nasul în treburi de astea periculoase.

Sergio continua să conducă nervos în traficul acela aruncând din când în când câte o privire rapidă spre fată; se simţea ca un ştrengar prins furând marmeladă dar nu avea, nicidecum, intenţia de a renunţa la cercetările sale; trebuia doar să găsească cuvintele cele mai potrivite pentru a o convinge pe Marina şi a o face să înţeleagă noua situaţie

— Nu trebuie să fii îngrijorată – îi spuse – e vorba doar de o anchetă culturală.

— Dar, mi-ai putea spune care este aspectul cultural al amănuntelor unui atentat terorist? Ascultă-mă, nu vreau ca tu să te expui, e primejdios… eu… eu nu ştiu ce m-aş face dacă ţi s-ar întâmpla ceva!

Sergio parcă maşină în faţa porţii casei sale, opri motorul şi trase frâna de mină cam mult prea tare. Simţi că ea era pe punctul de a face o criză şi încercă să prevină acea criză mângâindu-i, cu duioşie, părul.

— Nu-ţi face probleme, n-am nici cea mai mică intenţie de a mă lăsa omorât.

Marina suspină încet şi-şi deschise poşeta în căutarea unei batiste.

— Apropo – spuse – ridicându-şi nasul din poşetă – mai înainte, trecând pe aici am găsit această scrisoare pentru tine în cutia de scrisori.

Sergio se bucură că ceea ce putea fi mai rău trecuse; îşi băgă plicul în buzunarul hainei după ce aruncase o privire, pe furiş, peste acesta şi o sărută pe fată pe gât.

— Nu te mai smiorcăi, acum – spuse coborând hm maşină – vei vedea că nu mi se va întâmpla nimic tocmai pentru că – după toate probabilităţile – nu voi descoperi nimic şi nimeni nu va avea de ce să se intereseze de activitatea mea.

În timp ce urcau scările, ţinându-se de mână, Sergio auzi sunând telefonul în apartamentul său.

— Scuză-mă, dragă, o iau înainte – îi spuse el fetei – 1 şi o luă la fugă urcând treptele două câte două.

După ce deschise uşa îşi aruncă haina pe un fotoliu şi se duse la telefon care continua să sune cu insistenţă.

— Alo? – spuse el gâfâind. Alo, cine e?

Drept răspuns auzi doar o respiraţie grea.

— Hei, cine e…? – strigă el exasperat; o văzu, imediat, pe Marina care ajunsese în pragul uşii livingului; în acea clipă convorbirea se întrerupse.

Sergio rămase cu receptorul suspendat în aer uitându-se – ca hipnotizat – la foaia de hârtie albă pe care fata o flutura ostentativ.

— Nu e pentru prima oară că se întâmplă, nu-i aşa? – întrebă ea şi lacrimile îi curgeau pe faţa obosită stricându-i machiajul.

— Ce vrei să spui?

— Sergio, nu mă minţi, telefonul acela…

— Dar de ce te frământi – spuse el ieşindu-i în intixnpinare – o fi fost cineva care a greşit numărul!

— Şi hârtia aceasta? – replică ea întinzându-i foaia de hârtie – şi ăsta a greşit adresa?

— Ce e cu ea?

— R-O ştii foarte bine! Acel plic sosit pe adresa ta; uită-te, înăuntru se află doar o foaie albă!

Sergio constată cu o oarecare neplăcere că ea avea dreptate; citi pe plic numele său şi adresa scrise cu stiloul şi încercă să-şi ia o înfăţişare dezinvoltă.

— Trebuie să fie o glumă proastă! Sau, cine ştie, poate că imbecilul ăla de administrator mă convoacă la şedinţa cu locatarii dar a uitat să pună înăuntru invitaţia!

Marina nu gustă gluma lui şi îl privi cu un aer grav.

— Sergio, spune-mi adevărul; te-au mai ameninţat vreodată?

Avu o clipă de ezitare; n-avea de ce să se lase cuprins de frică, în mod stupid. Lucrurile acelea nu aveau nicio semnificaţie. nu li se putea atribui vreo valoare, ameninţări

sau ceva similar.

— Nu – spuse el gândind cu voce tare – nu e vorba de nicio ameninţare. Ascultă, să nu-ţi închipui, cumva, că aş fi vreun erou. îţi promit că la primul indiciu de primejdie las baltă totul şi mă întorc la hârţoagele mele culturale.

— Aşadar e adevărat! E adevărat că – tu te ocupi de terorism Dar, cu ce drept Maeştri te-a…

— Maeştri n-are niciun amestec; dimpotrivă, el chiar a încercat să mă convingă, în fel şi chip, să mă las păgubaş. A fost o iniţiativă de a mea.

Marina îşi turnă puţin whisky şi începu să se uite în pahar cu un aer mirat; părea, cu adevărat, foarte obosită.

— Ascultă-mă; acum te vei odihni, vei face un duş şi lucrurile nu ţi se vor mai părea atât de tragice; trebuie să-ţi arăt ceva şi apoi… Se întrerupse gândindu-se că nu avea niciun rost să-i dezvăluie ceea ce descoperise.

— Apa e caldă – spuse apoi – şi pe măsuţa ta de toaletă toate sunt gata pregătite. Eu, între timp, pregătesc ceva de „încarc.

Ai

În timp ce muşca din sandvişul cu hamburger începu să răsfoiască, încet, albumul; avea acum o înfăţişare proaspătă şi liniştită; de sub halatul de baie i se vedeau picioarele, puse unul peste altul, dar el – ocupat cum era să-i explice totul – nu le observă.

— Uită-te aici: astea sunt instantaneele din cazul Adinolfi; le-am procurat de prin ziare şi reviste vechi pentru a-mi constitui cea mai amplă documentaţie posibilă.

Printre fotografii se găseau şi notiţe scrise de mână cu o calitate de călugăr certozin.

— Nu mi-a scăpat nimic – continuă el – nici măcar fotografiile făcute la funeraliile victimelor şi interviurile obţinute de pe la prieteni şi rude.

Marina continua să răsfoiască albumul şi din când în când se oprea să citească explicaţiile.

— Cum le-ai procurat pe acestea? întrebă ea

arătându-i nişte fotografii originale.

— La ziar mi se întâmplă să-mi treacă multe lucruri prin mână şi când pun ochii pe instantaneele cu vreun terorist arestat sau pus în urmărire fac în aşa fel încât să le sustrag fără să bat prea mult darabana. Sunt foarte clare şi le-am privit de atâtea ori încât am senzaţia că descopăr în aceşti distinşi domni nişte vechi prieteni. Însă achiziţia cea mai bună abia acum trebuie să sosească – continuă el entuziasmat – zilele următoare voi adăuga la colecţia mea câteva fotografii care vor dezvălui un amănunt important.

I se părea cu adevărat important acel amănunt, acum când vorbea cu Marina; pentru că toţi ceilalţi îl cam luaseră peste picior; Marinei îi putea spune – nu era niciun pericol – pentru că ea era, oricum, tot timpul plecată, cutreiera lumea.

Vorbi pe şleau, vreo zece minute, cu lux de amănunte, gesticulând tot timpul. Chipul ei, la început foarte atent, îşi schimbă încet încet expresia trecând de la stupoare la neîncredere şi în cele din urmă la o atitudine uşor batjocoritoare.*

— Şi asta ce ar mai dovedi? – întrebă, în sfârşit – neconcordanţa pe care ai observat-o ar putea avea mii de explicaţii diferite şi toate mult mai logice şi mai verosimile decât a ta. Scuză-mă, dragule, dar…

El rămase vizibil dezamăgit de acel scepticism chiar dacă îşi dădea seama că ipoteza sa era greu de acceptat.

— Oricum – conchise ea închizând albumul – iartă-mă dacă ţi-o spun dar dacă astea sunt indiciile pe care le-ai des coperit în anchetele tale despre terorism, atunci mă simt mult mai liniştită în ceea ce priveşte pericolul ca tu să păţeşti ceva!

Ieşi din bucătărie înfuriat şi se duse să se trântească pe divanul din salon.

Marina îl urmă, în picioarele goale, şi se rezemă de uşorul uşii.

— Hai, nu te supăra, ştii doar că te iubesc şi nu-mi pasă de nimic altceva.

Veni în faţa lui şi lăsă să-i alunece la pământ halatul de pe ea; ştia că acest lucru îl excita întotdeauna.

— Vreau să facem dragoste – murmură el şi-i duse repede mâinile la sâni începând să-i strângă sfârcurile tari.

Fata îşi dădu capul pe spate şi respiraţia îi deveni grea; îşi duse mâna dreaptă în scobitura coapselor şi se scărpina uşor în pilozitatea-i bogată.

Sergio asistă mai întâi impasibil apoi din ce în ce mai mult atras de acel spectacol; mânia îi trecuse, dar îi rămăsese o uşoară ciudă pentru acea lipsă de consideraţie faţă de el şi de cercetările sale. Dar avea s-o facă el să plătească, cu vârf şi îndesat; o apucă pe fată de şolduri şi o trânti cu brutalitate pe divan.

Capitolul al treilea

— Tu, aici? – întrebă femeia cu un aer speriat. Ştii, doar, că e primejdios să fii văzut prin aceste părţi!

— Mi-am luat şi eu măsurile mele de prevedere – răspunse noul venit privind în jurul său. E cineva în casă?

— Nu, din fericire ai picat la momentul oportun, dar te rog să-mi explici ce…

— Mai întâi dă-mi voie să mă aşez să-mi trag sufletul – spuse bărbatul îndreptându-se cu siguranţă spre living.

— Se vede că eşti ca la tine acasă aici.

— Astăzi a fost o zi foarte grea; cred că am fost şi filat o bucăţică de drum dar nu sunt sigur. Oricum, faţa şi numele meu sunt curate.

— Dar vrei să-mi spui – replică ea – vrei să-mi spui acum, măcar, despre ce este vorba?

Se instalase pe un fotoliu de răchită, cu picioarele sprijinite pe măsuţă; îşi băgă în gură o gumă de mestecat americană şi privi pe fereastră la crengile platanilor care unduiau în adierea unui vânt uşor.

— S-a comis o greşeală – spuse el mestecând guma şi continuând să privească afară.

Ea încremeni; nu putuse niciodată suferi modul lui de a se comporta şi acum, în afară de senzaţia de inoportunare, omul acela începea să-i inspire şi frică. Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară, cu mişcări studiate.

— O… greşeală?

— E inutil să-mi ceri explicaţii – spuse bărbatul privind-o ţintă în ochi – ştii foarte bine despre ce este vorba. Vizita mea are un caracter să-i spunem informativ; trebuie doar să te înştiinţez ca greşeala nu a trecut neobservată.

— Şi atunci?

Faţa lată a bărbatului se destinse într-un zâmbet fermecător.

— S-au luat deja măsuri, bineînţeles; greşeli de acest gen se încadrează în rândul celor prevăzute statistic în planul operaţiei; totuşi…

— Totuşi? Nu reuşi să-şi stăpânească Un uşor tremurat al vocii.

— De, ar fi mai bine să-i ocoleşti, nu crezi? în orice caz – adăugă el luându-şi picioarele de pe măsuţă – nu am altceva să-ţi mai spun. Apropo, acesta este noul număr de telefon la care trebuie să mă suni în caz de necesitate.

Puse un bilet pe fotoliu şi ieşi din cameră cu paşi repezi.

— Nu e interceptat? – întrebă femeia care se mai liniştise.

— Ssst, frumuseţeo! – răspunse el ducându-şi arătătorul la gură – nu sunt treburile tale şi nici nu e momentul să fim curioşi după acea mică… scăpare din vedere. Ne vom mai vedea!

Auzi uşa închizându-se şi se aşeză din nou frământând în mină ţigara aproape terminată gândindu-se la vizita aceea ciudată. îşi dăduse şi ea seama de greşeală dar nici nu-i trecea prin cap că ar fi putut avea vreo răspundere; totuşi el îi atrăsese atenţia chiar dacă nu formulase ameninţări precise.

Cel mai înţelept lucru era acela de a considera cele ce i se spuseseră drept un avertisment de care să ţină seama în alegerea viitorilor colaboratori; privi şi ea crengile platanilor încercând să se relaxeze dar senzaţia aceea neplăcută pe care i-o lăsase vizitatorul nu se lăsa dusă.

De multe zile nu se mai întâmplase nimic; ecoul asasinării lui Fastelli se stingea încetul cu încetul în presă, sufocat de declaraţiile privind secretul instrucţiei şi de tăcerea ermetică ce învăluia mărturia singurului supravieţuitor.

Sergio se gândi că – la urma urmelor – omul acela nu fusese chiar atât de norocos; camarazii săi din escortă fuseseră înmormintaţi cu onoruri militare, numele lor deveniseră sinonime cu curajul şi cu devotamentul şi biografiile lor erau publicate în revistele de mare tiraj.

El, în schimb, era ca un îngropat de viu; nu i se cunoştea nici măcar identitatea; nu se ştia dacă avea sau nu şi el o familie, acasă, care să-l aştepte. Scăpase din acel masacru dar nu scăpase de curiozitatea insidioasă a magistraţilor anchetatori şi poate nici de dojana, mută, a rudelor victimelor. El avea vina de a fi supravieţuit! La drept vorbind nu era un sentiment chiar atât de rar şi în rândul oamenilor simpli se impusese treptat, în pas cu progresiva devalorizare a vieţii umane.

Nu-l invidia pe acel om – care ar fi primit, totuşi, semne de recunoştinţa după ce ar fi scăpat din ghearele mecanismului acela investigator.

Sergio suspină; în realitate nu se invidia nici pe el însuşi; lucrurile pe care ştia să le facă nu-i plăceau iar cele pe care i-ar fi plăcut să le facă nu-i reuşeau.

Viaţa sa dobândise un caracter periculos, de repetitivitate: ziar şi casă, vreun inutil reportaj de pe teren şi din nou casă şi ziar. Apoi, mai era şi Marina – logodnica-prietenă – despre care ştia foarte puţin şi despre a cărei fidelitate nu putea să bage mâna în foc date fiind desele

sale deplasări. Ştia doar atât că, din când în când, ea apărea pe aeroport, mergea acasă la el şi acolo făceau dragoste; tot timpul cât ea rămânea în oraş i-l dedica lui, de acest lucru era sigur şi când Marina pleca din nou îşi făcea, reciproc, declaraţii solemne de dragoste. Cu toate acestea, când era singur se simţea liber şi mai sigur pe sine însuşi.

Dar nu trebuia să-şi mai frământe atâta mintea; probabil că se vor fi despărţit – mai devreme sau mai târziu – râmânind, totuşi, buni prieteni; dar pentru moment nu era dispus să se lase chinuit de probleme false.

Lucrul cel mai grav era acela că nu reuşise să facă nici măcar un pas înainte în cercetările sale pe cont propriu; terorismul politic şi motivaţiile sale păreau a nu fi deloc la îndemâna lui; trebuia, totuşi, să insiste, să meargă înainte în Miuda numeroaselor eşecuri.

Ultimul dintre acestea, în ordine cronologică, consta din dispariţia indiciului pe care îl observase pe fotografiile din cazul Fastelli; se trudise, nu glumă, pentru a le obţine de la Feliei jurându-i arhivarului că i le va restitui în cel mai scurt timp.

Ar fi putut să-l roage pe Leopoldo să-i facă nişte reproduceri, ca să le poată privi în tihnă dar treaba aceea ar fi luat ceva timp şi Sandro nu era dispus să-l aştepte; şi apoi ar fi fost o osteneală inutilă. Pentru că, oricât de mult se chinuise el să se uite şi iar să se uite la acele instantanee, chiar şi cu lupa, nu reuşise să descopere nici cel mai mic lucru suspect.

Amănuntul acela care-l frapase la început şi căruia nimeni nu-i dăduse nicio importanţă părea că se volatilizase; şi totuşi fotografiile erau aceleaşi, nu altele. Să fi avut dreptate ceilalţi? Poate că pe el îl împinsese prea departe entuziasmul; dar la fel de bine se putea ca între timp să se fi întâmplat ceva…

Ochii începură să-l doară din cauza efortului de acomodare; se rezemă de spătarul scaunului şi-şi masă

uşor tâmplele pentru a activa circulaţia sângelui.

Ridicând capul văzu un flăcăiandru care se apropia de masa sa; gândindu-se că ar putea fi un nou salariat strânse în grabă fotografiile şi le aruncă într-un sertar. Feliei i le încredinţase pe cuvânt de onoare şi nu i-ar fi plăcut, desigur, să-l fi surprins colegii examinând acele fotografii de a căror lipsă din fototecă ar fi fost tras la răspundere arhivarul.

Între timp, necunoscutul ajuns aproape de el se opri şi-l privi cu atenţie; nu era un bărbat, era doar un flăcăiandru de cel mult douăzeci de ani şi arăta cam rău. Părul, lung şi soios – care fusese cândva ondulat cu fierul – îi fâlfâia în toate părţile. Faţa îi era palidă, suptă şi era prost bărbierit. Dar ceea ce impresiona mai mult la el era gradul său de slăbiciune. Din mânecile prea scurte ale hainei sale ponosite ieşeau nişte mâini cu încheieturi albicioase, foarte subţiri străbătute de vene albăstrui şi acoperite de echimoze.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Sergio Spighi? – întrebă el cu o voce tremurătoare.

— Da.

Sergio îşi opri, cu greu, o imperceptibilă grimasă.

— Ştiu că inspir scârbă; nu e nevoie să mă prefac că n-am observat acest lucru. Am aflat că dumneavoastră vă ocupaţi de terorism.

— Am făcut câteva cercetări, ce e drept, dar…

— Ascultaţi – i-o reteză tânărul – eu mă aflu aici pentru un interviu pe chestia drogurilor, dar banii care mi-i vor da abia dacă-mi vor ajunge pentru o singură doză. Dacă sunteţi dispus să mă ajutaţi vă pot vinde câteva ponturi.

— Adică eu să vă dau bani pentru droguri? – întrebă Sergio speriat.

— Dar pentru ce naiba altceva? Pe scurt, dacă te interesează spune-mi-o imediat pentru că mă aşteaptă redactorul-şef.

— Aş putea şti măcar despre ce este vorba?

Faţa tânărului fu tăiată în două de un zâmbet chinuit.

— Ai auzit vreodată vorbindu-se de Fenice?[7]

— De… Fenice?!

— Ne vedem mai târziu – spuse el ridicând o mină osoasă şi-i întoarse spatele îndreptându-se spre biroul lui Manetti.

Îşi încreţi fruntea citind numele scrise la maşină pe foaia de hârtie pe care i-o dăduse secretara.

— Sunteţi sigură că acestea sunt persoanele care trebuie să fie contactate?

— Desigur, domnule doctor, ciorna mi-a fost trimisă direct de către Şeful Secţiei, ca de obicei; oricum, dacă doriţi să verificaţi – adăugă fata schiţând un gest de nemulţumiri-iată aceasta este ciorna.

Doctorul Nicoletti continuă să citească lista cu un aer neîncrezător apoi trecu dincolo şi intră în cabinetul său particular. Avea un telefon cu clape de diferite culori; ridică receptorul şi apăsă pe clapa roşie.

— Şeful Secţiei?

— Eu sunt; ce doriţi, Nicoletti?

— Scuzaţi-mă, am primit lista şi…

— E ceva în neregulă?

— Sunt nedumerit în ceea ce priveşte numele primei peroane; sunteţi sigur că trebuie să fie contactată şi această persoană?

— Eu nu mă ocup de asemenea treburi – sună în receptor \ocea aceea nerăbdătoare. Dacă se află acolo şi acel nume înseamnă că aşa trebuie să fie.

— Dar e vorba de o persoană sus pusă – spuse Nicoletti şi apoi activitatea sa nu are nimic de a face cu operaţiunile întreprinse de Departament. s

— Nu sunt în măsură să vă explic anumite lucruri; ştiu şi eu că persoana aceea n-are nimic de a face cu

---

7 Fenice = Pasărea Fénix.

politica dar vă voi mai spune şi altceva şi anume că legăturile acestei persoane cu noi nu trebuie să fie dezvăluite. E clar?

Îşi muşcă buza şi încercă să insiste.

— În acest fel va fi mult mai greu şi vom avea nevoie de colaboratori diferiţi de cei folosiţi până acum. Nu ştiu dacă

— Nu vă faceţi griji; conformaţi-vă instrucţiunilor pe care le aveţi; s-a procedat în aşa fel încât această legătură să apară cu totul lipsită de subînţelesuri politice. Vă rog să nu mă mai sunaţi decât în caz de necesitate; am multe cazuri de rezolvat în această dimineaţă.

Puse receptorul în furcă şi rămase, pentru câteva clipe, cu privirea fixă şi cu mâinile pe birou. La început totul i se păruse simplu; îl asiguraseră că lucrurile se vor desfăşura în aşa fel încât nimeni să nu aibă de suferit; iar acum, poftim, se găsea băgat în această nouă tărăşenie şi nu era deloc sigur că va putea ieşi din ea pentru a-şi putea salva postul şi reputaţia.

Partea din faţă a malşinii se dezintegrase lovindu-se de zid şi trupul acela zăcea aplecat peste volan şi cu capul rezemat de parbriz. Băieţelul se uită, curios, la fisurile din geam care porneau în raze de la punctul de impact şi erau intersectate de alte linii, curbe şi frânte, care formau un fel de aureolă de jur-împrejurul capului acelui om.

— Mamă, mamă! – strigă micuţul. Vino să-l vezi pe domnul acesta; a adormit şi maşina lui s-a stricat toată!

O femeie tânără îşi făcu apariţia de după colţ împingând un cărucior.

— Mario, vino încoace; ţi-am mai spus, de atâtea ori, să nu mai pleci de lângă mine… Oh, Doamne! – exclamă ea privând acel spectacol. Simţi că-i vine să leşine, dar îşi făcu curaj şi lăsând căruciorul se apropie de maşină încercând să-şi amintească puţinele noţiuni de prim ajutor pe care le căpătase cândva.

Atinse umerii bărbatului şi văzând că el nu se mişca

încercă să-l tragă înapoi pentru a-l aşeza pe scaun; dar îşi dădu seama, cu groază, că trunchiul intrase pur şi simplu în volan şi că în faţa pedalelor strâmbate de acel impact se afla o băltoacă de sânge închegat.

— Se întâmplă tot felul de lucruri! – comentă un poliţist de la Circulaţie în timp ce câţiva tehnicieni scoteau cadavrul lui Carlo Galii prin breşa făcută cu ajutorul flăcării oxiacetilenice.

— A fost recunoscut imediat; bietul de el! Un actor atât de talentat, aflat în culmea carierei…

— De, zeii sunt invidioşi – comentă celălalt filosofic – şi abia aşteaptă ca unul să vrea să trăiască mult şi bine ca să-i curme firul vieţii.

— Am văzut aproape toate filmele sale; într-un anumit fel a fost norocos; a murit de tânăr şi publicul îşi va aminti mereu de el aşa cum era în ultimul său rol.

Un pensionar se apropie curios şi ţinu să adauge şi el comentariul său la cel al poliţiştilor.

— Da, chiar aşa, ultimul său rol; din filmul *Ultima cursă*. Parcă i-a fost menit. Apropo, cum s-a întâmplat?

— Cine mai ştie? Se pare că se întorcea acasă după un chef cu prietenii şi – după cum spune un tehnician – avea şi frânele defecte.

Pensionarul clătină din cap.

— Şi când te gândeşti că avea atâţia bani… îşi făcuse vreo două-trei vile dar nu se învrednicise să cheme un mecanic să-i verifice maşina. Urâte timpuri, dom’le! – rosti el sentinţa îndepărtându-se.

— Printre atâtea crime, acte de terorism sau simple accidente, de circulaţie, cazurile de Ynoarte bună, în patul său. par a fi acum o raritate.

Ieşi din sală regretând că nu putea vedea filmul până la sfârşit. *Ultima cursă*, film proiectat în avanpremieră, la puţine zile după moartea lui Carlo Galii, avusese un succes răsunător atrăgind nu numai pe nenumăraţii *fans* ai interpretului principal, dar şi foarte mulţi alţi spectatori

curioşi să vadă un film cu un titlu atât de prevestitor.

Aruncă o ultimă privire asupra afişelor cu spectacolele şi se urcă în maşină; nu putea lipsi de la întâlnire; avea să vadă altă dată filmul, de la început până la sfârşit, fără a citi niciun fel de cronici pentru a nu-şi strica plăcerea de a vedea finalul, mai ales finalul.

Îşi dădu seama că era târziu, mai târziu decât îşi închipuise; acel control era, cu siguranţă, inutil dar îi dăduseră ordin să-l facă şi el ştia cât erau ei de meticuloşi în astfel de probleme.

Ajunse la destinaţie aproape la timp; urcă în fugă spre punctul de observaţie care se găsea în vârful unei mici coline şi scoase binoclul.

Voluminoasa maşină BMW a lui Carlo Galii fusese deja ridicată de la sol de macara şi se îndrepta – bălăbănindu-se prin aer – către presa mecanică. Ajunsă deasupra acesteia din urmă cleştii se desfăcură şi carcasa căzu cu precizie în punctul prevăzut; imediat după aceea, cu un zgomot pe care de la acea distanţă putea doar să şi-l imagineze uriaşele fălci intrară în acţiune. În mod inexorabil, epava aceea era comprimată şi cioburile de sticlă zburau în toate direcţiile; apoi strânsoarea slăbi şi uriaşele fălci se retraseră lăsând să se vadă un spaţiu incredibil de mare1 în jurul acelui cub ce părea o sculptură modernă.

În sfârşit, fu rândul unui electromagnet să intervină şi acesta – aproape cu gingăşie – ridică acea masă de oţel şi o depuse pe o grămadă de epave cărora li se aplicase acelaşi tratament.

Bărbatul lăsă în jos binoclul şi zâmbi satisfăcut; operaţiunea se terminase cu succes şi putea să raporteze că totul decursese conform dispoziţiilor.

Îi răsunau încă în urechi protestele Marinei şi – dacă se gândea bine – nu putea să spună că ea nu avusese dreptate. Conveniseră să petreacă seara împreună dar curiozitatea fusese mai puternică şi după o discuţie care

degenerase în ceartă ea plecase trândind uşa şi spunând că nu ştia clacă şi cinci avea s-o mai revadă.

Nădăjduia s-o facă să devină rezonabilă, dar între timp trebuia, neapărat, să constate – el personal – veridicitatea acelei poveşti de necrezut pe care i-o spusese tânărul drogat.

Strada aceea periferică era pustie, cum era şi de aşteptat, la orele zece seara; conduse prudent numărând în gând intersecţiile şi încercând să-şi amintească principalele puncte de reper; locul acela nu trebuia să fie departe.

Micuţele case de periferie care se înşirau de-a lungul străzii erau din ce în ce mai rare apoi dispărură cu totul; după câţiva kilometri farurile iluminară linia de demarcaţie care semnala terminarea porţiunii asfaltate. Calea aceea de comunicaţie continua cu un soi de drum de ţară, plin de hârtoape şi de pietroaie.

Aruncă o privire pe schiţa aceea sumară făcută de tânăr şi constată că mai avea de parcurs câteva sute de metri până la podul de cale ferată; până să ajungă acolo, însă, trebuia să treacă printr-o intersecţie care nu avea niciun fel de semnalizare, niciun fel de indicatoare, apoi s-o ia la stânga pe un drum şi mai îngust şi mai prost. Încetini încercând să vadă cât mai bine prin întuneric; maşina înainta săltând prin tunelul acela de lumini creat de farurile cu fază mare gonind din calea sa câteva animale mici speriate de monstrul metalic.

Nu se vedea nici ţipenie de jur-împrejur; doar câteva tufişuri care zgâriau din când în când caroseria dispărând apoi în noapte.

Locurile acelea nu păreau deloc sigure; desigur nu erau bănci sau bijuterii care să fie jefuite şi nici măcar mulţi oameni duşmăniţi care să trebuiască a fi ucişi dar lumea interlopă – plevuşcă cel puţin – putea foarte bine găsi pe acolo adăpost pentru a urzi în tihnă planuri – departe de ochi indiscreţi – şi acei tipi nu ar fi fost deloc

bucuroşi de faptul că el îşi băga nasul acolo.

Continua să înainteze dar blestemata de intersecţie nu se mai ivea; înjura printre dinţi gândindu-se dacă nu cumva tipul acela îşi bătuse joc de el; se dăduse pe mina unui toxicoman cu mintea îmbâcsită de heroină şi dacă nu ar fi avut ideea aceea fixă de a face pe detectivul poate că nu ar fi dat crezare celor spuse de tip.

Se simţi, dintr-odată, puţin cam imbecil şi nu se putu abţine de la a se înjura cu voce tare: „Credul cretin de două parale!” Dacă ar fi stat puţin să judece şi-ar fi dat seama că drogaţii sunt în stare să facă orice pentru a-şi procura hrana lor. Plătise două sute de mii de lire pentru ceva care probabil că nu avea nici cap nici coadă; de altfel, nenorocitul acela ar fi fost în stare să-i ofere orice altceva – chiar şi partea posterioară – numai să facă rost de bani.

Acel nemernic se dovedise a fi mai puţin prost decât părea; aflase că el se interesa de terorism şi lovise drept la ţintă convins fiind că acel scârţa-scârţa pe hârtie, plin de el, avea să înghită imediat hapul cu Fenice.

Blestemă din nou şi opri maşina; se băgase într-o treabă stupidă şi periculoasă şi nu le-ar fi putut reproşa nimic celor ce ar fi rk de el la întoarcerea sa în oraş, dacă bineînţeles avea să se mai întoarcă dacă n-avea cuţnva să cadă în ghearele cine ştie cărui răpitor nocturn.

Hotărî că avea să se dea drept bolnav pentru un timp şi că avea să-i ceară iertare Marinei pentru toată acea enormă prostie pe care o făcuse.

Se pregătea să bage în viteză, în marşarier, când auzi fluieratul trenului; îşi aruncă, în mod automat, privirea pe schiţa aceea mototolită şi văzu pe ea podul de cale ferată şi la mică distanţă de acesta – dacă era să se ia după indicaţiile drogatului – vechea casă dărăpănată.

Fu din nou cuprins de îndoială şi de teamă ca nu cumva să fi fost vorba de o cursă în care să fie atras pentru a i se extorca alţi bani şi poate că avea să se aleagă şi cu o ciomăgeală bună.

Pipăi pistolul din sertarul de la bord dar acest lucru nu-i dădu deloc acel sentiment de siguranţă aşa cum scrie în romanele poliţiste. Dacă ar fi fost cumva atacat din arma sa n-ar fi pornit niciun glonţ; nu apăsase pe trăgaci în viaţa sa şi doar ideea de a vedea sânge al lui sau al altuia – făcea să i se întoarcă stomacul pe dos.

Îşi făcu curaj; nu putea să admită că făcuse tot acel drum degeaba; şi dacă cumva avea să fie atacat, ei bine, colegii săi vor fi având de ce să râdă, nu glumă, pe sub, masca înţelegerii şi a solidarităţii.

Îşi aprinse o ţigară şi băgă în viteza întâi; după câteva zeci de metri farurile iluminară un drumeag lateral la capătul căruia se întrevedeau câteva lumini de la instalaţia de semnalizare a căii ferate.

Trecu dincolo de podul de cale ferată cu balustrada de metal ruginit şi după câteva minute îi apăru casa; după cât putu întrezări era vorba de o dărăpănătură cu un aspect foarte puţin atrăgător.

Acum trebuia să ascundă maşina; dacă acea poveste era adevărată, semnele unei prezenţe străine ar fi putut compromite totul; se dădu jos şi merse puţin trecând dincolo de dărăpănătură; în cele din urmă văzu, pe stânga, o tufă mare de mure şi-şi spuse că dimensiunile acesteia erau destul de marica să ascundă maşina vederii oricărei persoane care ar fi venit din direcţia podului de cale ferată.

Farurile sfâşiară întunericul; maşina părăsi drumul principal; pe neaşteptate îi apărură în faţă două figuri albicioase întinse pe jos şi pentru a le evita fu nevoit să frâneze brusc. Maşina săltă cu zgomot pe terenul accidentat şi cele două figuri se ridicară gesticulând.

Ceva îi lovi cu violenţă parbrizul şi imediat fu împroşcat cu o droaje de cuvinte injurioase: „Chiorule, căcănarule, nenorocitule!!” – strigă o femeie cu sânii fleşcăiţi ieşiţi afară şi cu ochii holbaţi.

Îi veni să râdă văzând un fund gol, palid,

îndepărtându-se în mare grabă în noapte târând în urma sa prin praf veşmintele; bătrâna prostituată, după ce îşi vărsă focul, îşi ridică, gâfâind, pantoful cu care aruncase în parbriz şi trăgându-şi în grabă pe ea hainele se îndepărtă clătinându-se în aceeaşi direcţie cu clientul său.

Aşteptă încă vreo câteva minute pentru a se încredinţa că nu mai era nimeni prin preajmă apoi manevră în aşa fel încât să se apropie cât mai mult cu putinţă de tufiş şi în cele din urmă reuşi să tragă maşina într-o groapă mare – care părea-făcută pe măsură – în spatele pilcului de arbuşti.

Se întoarse pe jos spre casa aceea dărăpănată luminându-şi drumul cu lanterna şi după ce se învârti în jurul bătrânelor ziduri crăpate văzu o nişă care putea constitui un post de observaţie tocmai potrivit; se apropie cu prudenţă şi la un moment dat simţi ceva scârţâind sub picioare.

Se opri şi îndreptând spre pământ fasciculul de lumină văzu vreo douăzeci de seringi din plastic, folosite, având încă urme de sânge; acele erau, toate, fără vârf şi strâmbate; ocoli acel loc – dezgustat – şi ajunse, în sfârşit, la nişă; intră şi se aşeză cum putu mai bine într-un locşor în care nu se găseau gunoaie.

Îmbrăcase un pulover gros pe sub haină gândindu-se că va fi frig şi că va avea mult de aşteptat; dar timpul trecu mai repede decât se aşteptase; de abia aprinsese cea de a doua ţigară când auzi bâzâitul unui motor care devenea din ce în ce mai apropiat.

După câteva secunde îşi lungi gâtul şi văzu lumina farurilor unui autovehicul mare, probabil un furgon, care se oprise deja în dreptul casei dărăpănate; din cabină coborî un bărbat ţinând în mână o lanternă; după ce aruncă o privire în chip de control se duse în partea din spate a autovehiculului şi deschise uşa.

Sergio se dădu înapoi atât cât îi trebuia ca să tragă cu ochiul fără a fi văzut şi rămase nemişcat în

ascunzătoarea sa.

Fata continua să se joace cu teleobiectivul şi Leopoldo se uită la ea îngrijorat gândindu-se că ar putea să-l scape din mână dintr-o clipă într-alta.

— Ascultă ce-ţi spun eu, nu-ţi mai fă probleme; ştiu că v-aţi certat, aşa ceva li se întâmplă tuturor îndrăgostiţilor.

— Dar de ieri seară nu am nicio veste de la el! Acasă nu e iar la ziar nu a venit astăzi!

Leopoldo îi luă cu delicateţe teleobiectivul din mână şi-l puse pe masă; apoi îi luă mâinile într-ale sale şi-şi dădu seama că îi tremurau uşor.

— Stai jos acum şi încearcă să te linişteşti; n-ai închis ochii toată noaptea şi în ocupaţia pe care o ai nu-ţi poţi permite acest lucru, o ştii foarte bine.

— Ai dreptate – spuse Marina – scuză-mă. Ai putea să-mi faci o cafea, te rog?

— Sigur; tocmai am terminat de developat fotografiile şi sunt liber pentru câteva minute. Sper să găsesc în bucătărie tot ceea ce-mi trebuie.

Marina îl urmări cu privirea în timp ce el ieşea din cameră; avea un sentiment de milă pentru Leo, un bărbat de patruzeci de ani abia dar îmbătrânit prematur; dar în acea clipă nu reuşea să-şi dezlipească gândul de la Sergio şi de la ipotezele acelea pesimiste pe care şi le formulase în legătură cu dispariţia lui.

Începu să se plimbe prin camera aceea plină de instrumente optice; nu avea prea mult timp şi dacă voia să fie scutită de la serviciu, de la zborul următor, trebuia să anunţe compania în timp util ca să se poată lua măsuri pentru înlocuirea ei.

Se uită la ceas şi se strâmbă; nu se simţea în stare să plece fără a avea veşti de la Sergio dar nici nu se îndura să renunţe la indemnizaţia de zbor; ambiguitatea sentimentelor sale o făcu să se simtă în culpă.

De câtva timp Sergio se schimbase „mai ales de

atunci de când îi încolţise în minte gândul acela cretin de a face cercetări în legătură cu terorismul şi de a-i descoperi pe cei vinovaţi. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva s-ar fi învăţat minte să nu se mai joace cu focul, cu lucruri care-l depăşesc; dar în acel caz cum ar fi reacţionat ea, oare?

Ideea de a-l părăsi era intolerabilă dar poate că o relaţie bazată pe nişte întâlniri scurte, din când în când, implica o predispoziţie sentimentală diferită; nu putea sta pe ghimpi de fiecare dată când se ivea o altă problemă şi nu putea purta cu ea prin lumea largă grijile, temerile. Avea nevoie de linişte şi avea nevoie – mai ales – de o fiinţă care să ştie să-i dea un cât de vag sentiment de obişnuinţă familială în acele puţine ore pe care le petrecea pe pământ.

Sergio reuşise până atunci să-i dea acel sentiment şi ea îl iubea pentru aceasta dar nu avea dreptul să profite prea mult; nu era deloc drept s-o părăsească, aşa, fără un cuvânt de explicaţie şi mai ales după ce o făcuse să intuiască riscurile legate de noua lui îndeletnicire.

Apăru Leopoldo ţinând într-o mină o ceaşcă cu cafea şi în cealaltă zaharniţa.

— Scuză-mă că nu le-am adus pe tavă dar, ştii, de când m-am despărţit de Cristina casa e un pic în dezordine.

— N-are importanţă, e bine şi aşa.

— Zahăr?

— Mulţumesc, nu, prefer s-o beau amară; în acest fel mă va menţine trează.

Se apucă să şteargă lentilele unui obiectiv, cam fără convingere, apoi lăsă totul baltă şi îi spuse fetei:

— Parcă ziceai – dacă nu mă înşel – că Sergio se ocupă acum de terorism.

— Ei, nu oficial – răspunse ea punând ceaşca jos – şi-a băgat în cap să descopere nu ştiu ce naiba! Mi-a arătat un ţdbum plin cu fotografii şi mi-a vorbit şi de nu ştiu ce amănunt straniu observat la fotografiile din cazul Fastelli.

— Am văzut şi eu acele fotografii; sunt publicate în toate ziarele din această dimineaţă dar, după modesta mea experienţă, mi se pare că nu au nimic deosebit. Adică nu sunt altfel decât obişnuitele imagini ale morţii şi distrugerii cu care ne-am obişnuit.

— Dar l-am cam luat peste picior, înţelegi? Şi nu aş vrea deloc ca el, de ciudă, să se fi băgat în cine ştie ce bucluc.

— Hai să facem aşa – spuse Leopoldo apropiindu-se de fată – tu pleacă, totuşi, liniştită; eu încerc să dau de el şi dacă-mi laşi un număr de telefon îţi dau de veste imediat.

— Un număr de telefon la Montreal? – întrebă ea zâmbind – las-o baltă; te voi suna eu diseară sau mâine seară.

Leo luă paltonul şi i-l puse pe umeri.

— OK! – du-te, acum, să nu pierzi avionul!

Îl sărută pe un obraz.

— Eşti un adevărat prieten; fii atent să nu păţeşti ceva, tu care faci politică.

— Politică? Nu e niciun motiv de îngrijorare; activitatea mea politică nu a înfricoşat pe nimeni. îţi aminteşti că la vârsta de cincisprezece ani eram înscris într-o organizaţie naţionalistă de tineret? Dar nu a durat cine ştie ce; apoi, la douăzeci de ani făceam deja parte din cea de a Patra Internaţională şi luptam pentru triumful proletariatului…

— Şi acum? – întrebă ea îndreptându-se spre uşă.

— Acum mi-e scârbă şi de una şi de cealaltă; ideologiile nu sunt altceva decât nişte cadavre urât mirositoare şi ceea ce e mai rău e că tocmai cei ce le cultivă nu-şi dau seama de acest lucru. Oricum, voi fi prudent; îţi promit.

— Mulţumesc şi pe curând!

Privi cum dispare pe scări în jos silueta sprintenă a Marinei şi-i adresă fulgerător un gând erotic; apoi închise încet uşa şi se întoarse în camera obscură

Deschise ochii dintr-odată dar dud încercă să se mişte o durere cumplită îl fulgeră prin şira spinării. Nu reuşea să înţeleagă cum de dormise atât de rău şi nici să-şi explice acele oribile coşmaruri. Bâjbâi în dreapta sa pentru a da de ceasul deşteptător dar întâlni doar o creangă uscată şi ascuţită care îl făcu să se întoarcă, brusc, la realitate.

Din negura memoriei se iviră podul de cale ferată, prostituata, casa dărăpănată; tâmplele îi zvâcneau dureros şi abia după multe eforturi reuşi să se aşeze în fund. Ceva cald i se scurgea pe frunte şi când se atinse şi văzu sângele totul îi reveni în minte, dintr-odată, ca năvălirea unui torent

Locul era pustiu şi în lumina aceea a zorilor văzu un teren nivelat artificial care se întindea dincolo de casa dărăpănată. Se ridică anevoie ştergându-şi cu batista sângele care continua să curgă din rană. Capul îl durea cumplit şi cu ochiul stâng vedea totul ca prin ceaţă; făcu câţiva paşi şi simţi cum îi fuge un picior şi căzu, greu, la pământ; simţi o durere ascuţită şi pătrunzătoare care punea stăpânire pe toată fiinţa lui făcându-l să scrâşnească din dinţi.

Îşi dădu seama că alunecase peste lanterna sa şi tot în acea clipă îl văzu; trupul lui, într-o rină, era scuturat de convulsii dese.

După giaca aceea ponosită recunoscu în trupul acela pe drogatul care-l trimisese pe el acolo.

— Nu reuşea să-şi amintească numele lui, dar nu avea nicio importanţă; tânărul respira cu greutate şi era vânăt. Faţa sa slabă părea şi, mai înfricoşătoare şi ochii săi exprimau o implorare mută şi desperată de a fi ajutat.

Sergio îl acoperi cum putu mai bine cu haina sa şi apoi se îndreptă clătinându-se – nesigur pe picioare spre locul în care i se părea că lăsase maşina rugându-se îrţ sinea sa s-o găsească intactă.

Rugămintea i se împlini; maşina se afla tot acolo, în

spatele tufelor de mure; dar când încercă s-o pornească motorul tuşi şi protestă o bună bucată de vreme piuă să se hotărască să pună în mişcare maşina. Sergio străbătu bucăţica aceea de drum până la casa în paragină ţinând motorul în acceleraţie; opri lângă tânăr şi reuşi său ridice trupul complet inert şi să-l aşeze pe scaunele din spate.

Acel flăcăiandru era un martor preţios; dar, oricum, nu-l putea lăsa să moară aşa ca un câine chiar dacă, probabil, numai moartea îl va fi putut scăpa de acel viciu nenorocit.

Conduse nebuneşte spre centrul oraşului claxonând continuu şi arborând la oglinda retrovizoare batista sa plină de sânge în semn de urgenţă. Spre marea sa mirare văzu cum i se făcea loc, cum poliţiştii îşi agitau braţele, să oprească circulaţia pentru ca el să poată trece.

În acest fel ajunse rapid la Secţia de Urgenţă a Spitalului Central; dar în timp ce oprea maşina şi se pregătea să se dea jos fu depăşit de o voluminoasă berlină neagră cu număr de Corp Diplomatic pavoazată cu steaguri ca un întreg stadion care înainta ţanţoş.

Nu avu timp să se gândească prea mult cum că poate faptul ca avusese cale liberă se datora acelui misterios ambasador şi nu lui care transporta un bolnav grav; înjurătura i se opri la jumătate în gât blocată de o voce cu o puternică inflexiune dialectală:

— S-a întâmplat ceva?

— Da – răspunse Sergio – în maşina mea se află un flăcăiandru care se simte foarte rău.

— Nici dumneavoastră nu arătaţi prea bine – spuse brancardierul cu un aer de cunoscător – plaga aceea pe care o aveţi la cap trebuie să fie cusută.

— Bine, bine dar până atunci să ne ocupăm de el; ajutaţi-mă, vă rog!

Bărbatul în halat alb îl apucă pe tânăr de picioare iar Sergio de subsuori; îl aşezară pe brancardă şi-l duseră în salonaşul de prim ajutor.

Un doctor tânăr cu un aer simpatic şi vioi veni imediat lângă bolnav şi-i ridică pleoapele.

— Între timp – îi spuse el lui Sergio – comunicaţi-i datele dumneavoastră brigadierului de serviciu, vă rog”.

— Datele mele, unui poliţist? Dar de ce?

— Aşa se obişnuieşte în cazuri de leziuni traumatice; autoritatea judiciară trebuie să fie informată.

— Ia loc, tinere!

Un poliţist în vârstă apărut ca din pământ îi arătă un scăunaş şi se aşeză şi el în faţa lui Sergio cu un ditamai registru deschis în mină.

— Mă numesc Sergio Spighi şi…

Îşi încreţi fruntea încercând să-şi aline durerea de la rana care începea să se facă simţită.

— Profesia?

— Ziarist.

Poliţistul îi trecu datele în registru scriind cu mare încetineală.

— Adresa?

— Dar, mă rog – izbucni Sergio – ce e cu toate aceste formalităţi? Eu… eu aş avea ce relatat nişte lucruri mult mai importante…

— Şi va trebui să le relataţi cu cât mai multe amănunte – interveni doctorul scoţându-şi stetoscopul – pentru că acest tânăr a murit!

— A murit?! Dar cum se poate? Am făcut imposibilul ca să-l aduc până aici şi acum câteva minute mai respira!

— Se prea poate dar colapsul cardiovascular era ireversibil.

Medicul făcu un semn unui infirmier.

— Franco, completează fişa, te rog; apropo, domnule Spighi, dumneavoastră ştiţi cum se numea?

Se simţea ameţit şi durerea de la ranăera din ce în ce mai mare.

— Mi se pare… mi se pare că-l chema l. orenzo, dar

numele de familie nu i l-am ştiut niciodată.

— Bine, bine scrie atunci Lorenzo şi mai departe puncte puncte; vârsta aproximativ douăzeci şi cinci de ani, toxicoman, decedat în data de azi în urma unui colaps cardiovascular provocat de o superdoză de heroină. Cadavrul rămâne la dispoziţia magistratului. Domnule brigadier vă rog să luaţi dumneavoastră măsurile necesare.

— Fiţi liniştit, domnule doctor, din acest moment problema este de competenta noastră; iar dumneavoastră – adăugă el îndreptându-se spre Sergio – va trebui să ne mai spuneţi câte ceva în legătură cu acest caz.

Treaba se complica; nu ar fi vrut nicidecum să se trezească într-un birou de poliţie nici măcar ca martor dar lucrul acela părea inevitabil.

I se examina rana şi fu cusut şi pansat; i se făcu şi injecţia antitetanică – după nu puţine insistenţe – şi-i veni dintr-odată ideea că dacă s-ar fi internat ar fi putut – cel puţin pentru moment – să evite sâcâielile interogatoriului.

Pe de altă parte – se gândea el – tot trebuia să-l suporte, mai devreme sau mai târziu, aşa că era mai bine să-l înfrunte atunci, pe loc, and putea avea scuza anumitor „scăpări din vedere”.

Consimţi – sub semnătură – să nu fie internat şi-l urmă cu maşina sa pe brigadier care fu înlocuit de alt poliţist ce avea să asigure serviciul de gardă în cadrul Secţiei de Urgenţă.

Tânărul ofiţer se întinse pe scaunul rotitor apoi reveni la poziţia normală.

— Atunci s-o luăm de la cap. Până acum un singur lucru este limpede, acela că dumneavoastră vă numiţi Sergio Spighi şi că – îşi aruncă o privire pe procesul-verbal – sunteţi ziarist şi că lucraţi la ziarul *Grido*, nu-i aşa?

— I>a… da, v-o spun pentru a treia oară.

— Dar nu mi-aţi spus încă ce făceaţi dumneavoastră, în toiul nopţii, pe acel drum de ţară, lângă o casă părăsită,

loc în care afirmaţi că aţi dat peste acel tânăr muribund de al cărui nume nu vă amintiţi.

— V-am spus că treceam pe acolo din întâmplare, în primele ore ale dimineţii şi…

— Şi cum de v-aţi procopsit cu rana aceea? – întrebă poliţistul arătând vag cu mâna spre bandaj.

— Probabil că m-a lovit în cap vreo piatră din acea dărăpănătură în timp ce încercam să-l ajut pe el; noroc că n-am leşinat.

— Să recapitulăm – reluă ofiţerul examinând fotocopia fişei medicale – deci dumneavoastră treceaţi – din întâmplare – pe acolo şi tot din întâmplare aţi dat de o persoană muribundă pe care tot din întâmplare o cunoşteaţi. Nu vi se par că sunt cam multe aceste coincidenţe?

Îl agasa faptul că ofiţerul acela accentua mereu cuvintele „din întâmplare”, dar se hotărî să se ţină tare, să reziste. Nu, nu era cazul să vorbească, „» să spună tot ce ştia, nu erau nici locui şi nici momentul potrivite.

— Am spus deja că obişnuiesc deseori să fac plimbări nocturne cu maşina pentru că sufăr de insomnie; cu câteva zile mai înainte acel tânăr –, Lorenzo, a venit la redacţie pentru un interviu şi am schimbat atunci câteva vorbe cu el. Cu acea ocazie l-am cunoscut.

— Aţi schimbat numai câteva vorbe? Sunteţi sigur că nu i-aţi dat… ştiu şi eu… o întâlnire sau…

— Da’ de unde, fir-ar să fie! de ce să-i fi dat o întâlnire?

Cineva bătu la uşă şi intră fără să aştepte răspuns.

— Domnule locotenent acestea sunt datele pe care mi le-aţi cerut.

— Mulţumesc, Alburiei; vă rog să mă scuzaţi o clipă, domnule Spighi.

Citi preţ de zece minute acea fasciculă voluminoasă apoi se întoarse din nou spre ziarist.

— Tânărul a fost identificat cu ajutorul amprentelor

digitate; este vorba de un toxicoman care fusese prins cu mici găinării; se numea Lorenzo Tindari şi era originar din Sicilia.

— Da şi?

— Se pare că îşi procura drogurile recurgând la expedientele cele mai năstruşnice ca furturi, escrocherii etcetera. Dar nu a comis niciodată acte de violenţă. De câteva luni nu se mai înregistraseră plângeri împotriva lui.

— Şi ce înseamnă aceasta?

— Ş-ar putea ca el să fi continuat să fure fără a fi pl ins dar mai există şi o altă posibilitate.

Sergio tăcu încercând să pară plictisit.

— Şi anume posibilitatea ca el să-şi fi procurat banii necesari în mod legal – continuă ofiţerul închizând fascicula – cu ajutorul vreunui schimb sau a unui… şantaj.

— Un şantaj?!

— Un lucru e sigur; şi anume acela că în ultimul timp găsise o vacă de muls, pe cineva, aceeaşi persoană care i-a furnizat ultima doză, cea fatală, sau mijloace pentru a şi-o procura.

Dürer. ea din rană se accentuă pe neaşteptate ca şi cum l-ar fi lovit cineva cu un ciocan; era pentru prima dată când se gândea la o eventualitate de acel gen, dar nu putea admite ideea de a fi el răspunzător de moartea lui Lorenzo.

— Şi acum să-mi spuneţi – continuă poliţistul îndreptând spre el arătătorul drept – ce mijloace poate avea la îndemână – lăsând deoparte cerşetoria – ce mijloace poate avea un nenorocit, fără a se băga în bucluc, ca să facă rost de bani?

— Poate că va fi găsit ceva de lucru – spuse Sergio.

— Dar de ce n-am admite că ar fi putut vinde anumite informaţii unui ziarist?…

Avea impresia că se transformase, cumva, în sticlă; rămase nemişcat.

— T-Nu vă supăraţi, domnule Spighi, îmi puteţi arăta

braţele?

Sergio se supuse, încrezător. Dacă acelea erau suspiciunile lor nu avea de ce să se teamă.

— E în regulă. Dumneavoastră nu sunteţi un toxicoman şi sunteţi – în mod sigur – un ziarist; şi acum vreţi să ştiţi cum s-au petrecut lucrurile, după părerea mea? Ei bine. Lorenzo Tindari vine la redacţie convocat fiind acolo pentru un interviu în problema drogurilor; dumneavoastră mirosiţi ceva foarte bun pentru ziar; îl agăţaţi pe tânăr şi în schimbul unei sume de bani – a cărei destinaţie ulterioară nu se poate să n-o fi cunoscut – îl siliţi pe nenorocitul acela să vă arate locul în care se întâlnesc în mod obişnuit cei din lumea interlopă; mai mult, vă lăsaţi condus acolo, direct de către el adulmecând informaţiile, de primă mână, pe care să le puteţi oferi publicului cititor.

Se opri pentru a-şi trage răsuflarea apoi continuă roşu la faţă de atâta excitaţie:

— Dar, odată ajunşi în acel loc vi se pare că ceva nu e în regulă; doza, plătită cu banii proveniţi de la dumneavoastră trece din mâinile furnizorului în cele ale lui Lorenzo, sub privirile lacome ale celorlalţi drogaţi de faţă. Izbucneşte scandalul în care şi dumneavoastră sunteţi implicat; dar Lorenzo – după ce reuşeşte să-şi salveze prăfuleţul său – se dă deoparte, diluează sumar substanţa şi-o injectează şi… moare!

Sergio rămase năuc în faţa acelei – fie ea şi parţială – reconstituiri – veridice – dar nu se pierdu cu firea; la urma urmelor el ştia că lucrurile nu se petrecuseră tocmai aşa; după toate probabilităţile Lorenzo fusese ucis ca urmare a informaţiilor pe care i le furnizase; îi vor fi injectat – în mod deliberat – o superdoză.

— Pe trupul lui Tindari – continuă ofiţerul – s-au găsit – în afara înţepăturilor de la ace – leziuni multiple provocate de lovituri ceea ce confirmă ipoteza încăierării dintre drogaţi care a avut loc înaintea morţii sale.

Nu – se gândi Sergio – aceasta confirmă ipoteza mea

– *şi aceea anume că Lorenzo a fost ţinut cu forţa de mai multe persoane ca să* i *se injecteze doza mortală*.

— Îmi pare rău, domnule Spighi – spuse în încheiere poliţistul – dar trebuie să vă reţin; mă tem că asupra dumneavoastră planează o acuzaţie de omor din culpă!

Nu mai ştia cât timp se scursese; după calculele sale trebuia să fie trecut de după-amiază; celula era strâmtă şi lumina pătrundea în ea doar printr-o ferestruică aflată lângă tavan.

Viitorul lui imediat nu era – cu siguranţă – roz; acţionase.ca un începător, se făcuse – în mod indirect – răspunzător de moartea lui Lorenzo şi plătise – cu un picior în fund şi cu o acuzaţie de omor din culpă – nişte informaţii foarte importante pe care, poate nu va mai fi avut niciodată posibilitatea să le facă cunoscute.

Singura parte-pozitivă a acelei tărăşenii era aceea că văzuse confirmându-se ipoteza sa; dar, Poliţia avea nevoie de dovezi concrete şi nu era deloc sigur că dacă ar fi spus tot ceea ce ştia nu ar fi nimerit în buclucuri şi mai mari.

Rumega în minte ceea ce descoperise când auzi deschizându-se mecanismul uşii şi apoi vocea temnicerului – plictisită – care-l deranjă din ale sale du-te-vino.

— Spighi, vino afară! Ai vizite!

Ezită pentru o clipă apoi îl urmă pe paznic încurajat fiind de atitudinea acestuia, dătătoare de calm şi de siguranţă.

Intrând în acea încăpere îl văzu mai întâi pe locotenentul care-l interogase.

— Sergio, s-ar putea şti cum s-a întâmplat totul?

Vocea aceea îl făcu să se întoarcă spre cealaltă parte a încăperii şi faţa i se lumină, dintr-odată, la vederea persoanei care vorbise.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule doctor Maeştri?

— Aveţi noroc, amice – spuse ofiţerul – directorul ziarului la care lucraţi a venit special aici pentru a da declaraţii în favoar ea dumneavoastră.

— Dar cum de aţi ştiut…?

— Absenţa dumneavoastră îndelungată nu a trecut neobservată, Sergio. Prietenul acela al dumneavoastră, Leopoldo, s-a străduit toată ziua să vă găsească, dar n-a reuşit decât după al treilea telefon dat la Salvare şi la Urgenţa principalelor spitale. Mi-a dat imediat de ştire că aţi fost reţinut la Poliţie, drept pentru care, iată, mă aflu aici! – încheie el întinzând lateral braţele într-un gest cam teatral.

— Ar mai fi de clarificat câteva amănunte, domnule Spighi – spuse poliţistul – şi, oricum, înainte de a pleca trebuie să semnaţi procesul verbal.

Simţi că trebuia să spună şi el ceva; dar nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce ar fi putut declara directorul său pentru a-l scoate basma curată.

Maeştri pricepu cam care era situaţia şi după ce-l învrednici cu o privire rece ca gheaţa îi spuse ofiţerului:

— Domnule locotenent înţeleg sarcinile dumneavoastră, dar, ştiţi, acest băiat a trecut prin destule; aşa cum vă spuneam, în această afacere nu este nimic necurat. Spighi l-a însoţit pe acel Tindari într-un loc frecventat de toxicomani – din însărcinarea mea, să fie clar – în scopul de a ajuta o anchetă asupra drogurilor – heroinei – desfăşurată, nemijlocit, printre cei interesaţi.

— Dar de ce nu mi-aţi spus-o imediat?

Maeştri îl privi din nou şi privirea aceea parcă voia să-l străfulgere.

— Ştiţi, delicateţea acestui subiect implica o cortină, o rezervă, pe care eu însumi le-am recomandat. În afară de aceasta, tânărul era la prima însărcinare de acest gen şi s-a temut să nu fie implicat – ştia că sunt consecinţe penale – în acea încăierare; de aceea a declarat că se afla acolo din pură întâmplare, dar eu pot să garantez pentru el.

— Bine, bine dar la mijloc se află un cadavru şi problema rămâne ca problemă; poate că domnul Spighi ne va putea ajuta să dăm de urma celui care i-a vândut lui

Tindari doza mortală.

— Tot ceea ce pot să mărturisesc este că – fiind de ţaţă eu – nu a fost dată nicio sumă de către Sergig acelui tânăr; bineînţeles că editorul ziarului i-a dat lui Tindari ceva bani – în mod legal – pentru colaborarea lui, dar nimeni nu ştie ce a făcut el cu acei bani.

— Eu primisem o însărcinare oficială şi n-aş fi avut niciun interes să plătesc – pentru a doua oară – acelaşi serviciu, adăugă Sergio.

Ofiţerul îl privi pieziş.

— Ei, vă revine memoria?

Maeştri sări din nou în ajutorul lui.

— Să nu neglijăm urmările traumatismului cranian; mi se pare logic faptul că de abia acum colaboratorul meu începe să-şi amintească bine amănuntele acelei întâmplări.

— Bine, bine, să terminăm pentru moment – spuse locotenentul – dumneavoastră, domnule Spighi, trebuie să semnaţi această declaraţie, dar să ne lăsaţi adresa unde vă putem găsi; s-ar putea să avem nevoie de dumneavoastră ca să depuneţi mărturie.

Sergio semnă – cu o grafie incertă – în josul paginii dactilografiate şi dădu înapoi stiloul.

— Şi dumneavoastră trebuie să semnaţi declaraţia pe care aţi dat-o, domnule doctor.

Maeştri ezită – cam mult – şi în sfârşit, cu un gest cam prea brusc, îşi puse semnătura.

— Să mergem, Sergio. Vă duc până la ziar, dacă doriţi.

— Bine, bine.

Se uită la poliţist cu un aer pocăit şi după ce murmură nişte scuze ieşi din acel birou străduindu-se să se ţină după Maeştri, care înainta cu paşi iuţi şi era, oarecum, supărat.

Când ajunseră în faţa maşinii îl apucă de un braţ şi-i vorbi cu un aer tainic;

— Domnule director, intervenţia dumneavoastră a

fost providenţială şi pentru aceasta vă mulţumesc; dar acum trebuie să vă vorbesc între patru ochi; de abia aşteptam să ies afară din acel afurisit de birou…

Maeştri suspină, cu ochii închişi.

— Nu mă faceţi să mă căiesc de gestul meu; am făcut mai mult decât era de datoria mea şi dumneavoastră, în schimb, nici nu catadicsiţi să vă arătaţi pe la ziar…

— Aveţi dreptate – răspunse Sergio, încurcat – dar, ştiţi, urmăream o pistă importantă şi acum deţin nişte informaţii de-a dreptul fulminante.

— Despre ce este vorba? Vreo altă ipoteză de a dumneavoastră privind terorismul?

— Nu este vorba doar de o ipoteză. De data aceasta sunt sigur…

— Acum trebuie să plec – spuse Maeştri urcându-se în maşină. Chiar nu vreţi să vă duc?

— Ascultaţi-mă, vă rog; Lorenzo Tindari a fost asasinat!

— Da, desigur. De heroină. Nu este primul şi nu va fi nici ultimul.

— Nu, nu; a fost ucis, vă spun; i-au injectat, în mod intenţionat, o doză excesivă!

— Ce poveşti mai sunt şi astea? în fiecare zi mor, pe capete, tineri – din cauza dozelor excesive – sau din cauza heroinei – „aranjate” – sau din cine mai ştie ce alte plăceri; iar dumneavoastră…

Sergio clătină din cap cu un gest de desperată neputinţă.

— Nu e deloc acelaşi lucru; Tindari a murit pentru că a descoperit ceva compromiţător.

— Dar de unde ştiţi?

— Ştiu pentru că am descoperit acest lucru eu însumi!

Închise portiera şi porni motorul.

— Spighi, dumneavoastră mă cunoaşteţi şi ştiţi că sunt un om deschis şi ductil. Nu v-am împiedicat să vă

amestecaţi în treaba aceasta dar acum exageraţi! mai întâi, acea stupidă poveste a amănuntului – cu totul nelalocul lui – din fotografiile din cazul Fastelli; iar acum o altă descoperire senzaţională privind o banală moarte provocată de droguri! Vă rog să terminaţi cu joaca. Terorismul este o chestie serioasă!

— Aşadar nu vreţi să mă ascultaţi?

Maeştri băgă în viteza întâi fără a-i arunca vreo privire.

— Nu am timp acum – spuse el – să-mi faceţi un raport scris şi vom vedea dacă vom putea scoate ceva din acest lucru; în fond, nu ne putem permite să scăpăm nimic.

— Bine. îl veţi avea, acest raport, cât mai curând posibil.

— Ar fi mai bine să mâncaţi ceva şi să vă plimbaţi niţel înainte de a vă întoarce acasă; înfăţişarea dumneavoastră nu este deloc strălucitoare.

Maşina se îndepărtă de trotuar şi Sergio rămase pe loc privind-o până când imaginea ei dispăru după o curbă. Plimbare, pe dracu'! lrebuia să se ducă repede acasă şi să aştearnă totul pe hârtie mai înainte ca amănuntele să-i piară din minte.

Capital al patrulea

— De data aceasta greşeala a fost mai gravă şi am putut s-o dregem doar parţial.

Intrase în casă fără a-şi scoate pălăria şi o fixa cu o privire rece.

— Cum se poate? Totul a fost, doar, organizat în acelaşi mod!

— Se spune că inconvenientul era de prevăzut dar, oricum, acum e prea târziu pentru a mai discuta despre aceasta.

Două persoane – cu faţa mascată de câte un fes – apărură în spatele bărbatului care vorbise.

Din bucătărie se auzi o voce:

— Mamă, cine e la uşă?

Femeia profită de acea clipă pentru a fugi spre living.

— Imbecili afurisiţi! – mormăi şeful celor trei bandiţi – de ce nu mi-aţi spus că nu era singură în casă?

— Trebuie să-l lichidăm şi pe puştan?

— Nu. Vedeţi ce faceţi cu ea; treaba. să nu trezească nicio bănuială.

Un băieţel de vreo doisprezece ani se ivi în acel moment în vestibul dar până să-şi revină din surpriză fu înşfăcat şi ţinut zdravăn de o mână înmănuşată în timp ce o alta îi acoperea gura.

— De ăsta mă ocup eu! – strigă bărbatul în timp ce complicii lui se repezeau în camera cealaltă cu pistoalele în mână; nu o văzură imediat pentru că ea se ascunsese după o perdea şi încerca să iasă pe uşa-fereastră pentru a ajunge – prin balcon – în apartamentul vecin.

Răsturnară mobilele; deschiseră sertarele şi aruncară pe jos conţinutul acestora; apoi, unul dintre ei văzu cum se mişcă, uşor, perdeaua.

— E acolo! – strigă el şi imediat începu să tragă cu pistolul prevăzut cu amortizor.

Primul glonţ o nimeri în umărul stâng. Încercă să facă un salt, desperat, dar fu din nou lovită în spinare şi plămânii i se umplură de sânge; se prăbuşi la pământ trăgând după ea perdeaua care o acoperi ca şi cum ar fi fost un linţoliu.

— OK! – spuse bărbatul care-l ţinea încă strâns pe băieţel – acum scotociţi peste tot şi luaţi toţi banii şi toate bijuteriile pe care reuşiţi să le găsiţi.

Îl lovi în cap pe băieţelul – care se zbătea cu furie – şi acesta căzu – moale ca o cârpă – la pământ.

— Trebuie să pară o crimă pentru jaf! – încheie el izbind cu piciorul în sertarul de jos al unui birou.

Trecuseră mai multe zile de la ultima întâlnire cu Maeştri, dar încă nu era satisfăcut de acel raport al său. îl citea şi-l recitea încercând să dibuie amănuntele semnificative şi străduindu-se să nu mai adauge nici măcar

o singură virgulă în plus faţă de ceea ce ştia.

Rana de la cap era aproape vindecată, dar mai avea o uşoară cefalee şi urechile continuau să-i vâjiie. Trebuia să nu uite să-i telefoneze lui Leo ca să-i mulţumească pentru providenţială să solicitudine; i se părea ciudat faptul că îl preocupase, dintr-odată, dispariţia lui după atâta vreme de când nu se mai văzuseră. Poate că-şi băgase – niţel, acolo – codiţa şi Marina; gândul acela îl făcu să zâmbească spunându-şi că ea îl sunase pe Leopoldo pentru a afla veşti despre el; după cearta aceea nu-i dăduse, deloc, satisfacţia morală de a-i telefona, direct, acasă; poate că nu-i trecuse, încă supărarea.

Strivi chiştocul şi se întoarse la lucrarea sa; era aproape terminată, dar nu se putea hotărî să i-o dea lui Maeştri pentru că nu ştia ce destinaţie avea să ia. Nu era pentru prima oară când un ziar publica dezvăluiri explozive plecând de la simpla documentare realizată de un cronicar şi care nu avea alte dovezi în afara bunei sale credinţe; de data aceasta, însă, era ceva deosebit. Maeştri conducea un ziar citit de mii de persoane, într-o perioadă crucială pentru ţară şi ar fi trebuit să facă apel la autoritatea sa şi la tot curajul său de ziarist independent.

Se ridică în picioare căscând şi luă ziarul *Grido* din ziua precedentă.pe care nu apucase să-l citească.

Ştirile erau aceleaşi: un interviu cu Primul Ministru – în ton, cumva, autoritar – care dădea drept iminentă aprobarea legilor antiteroriste; în pagina a treia aruncă o privire, scurtă, asupra unui articol al unui critic cinematografic dedicat lui Carlo Galii, actorul decedat cu câteva zile mai înainte într-un accident de circulaţie. Cronica delictelor era – ca întotdeauna – cea mai bogată; printre lucrurile cele mai înfricoşătoare ieşea în evidenţă relatarea despre o doamnă care fusese surprinsă în casă de nişte jefuitori şi ucisă în timp ce ea încerca să reacţioneze; articolul era ilustrat cu poza fiului victimei – în vârstă de treisprezece ani – scăpat ca prin minune de

furia criminalilor.

Aruncă ziarul, scârbit de violenţa tonului ştirilor şi de imagini; lucrurile pe care le descoperise el erau importante – fără îndoială – dar păleau în faţa acelei atitudini de total dispreţ faţă de viaţa omenească.

Îşi luă pălăria şi paltonul şi ieşi din casă; simţea nevoia de aer curat şi trebuia să-şi alunge din minte bănuiala aceea, insinuantă, care i se furişase în minte că „ei” aveau dreptate.

Mergând – aşa, fără ţintă – ajunse, din întâmplare, în staţia autobuzului al cărui cap de linie se afla în Via Verdi, unde locuia Leopoldo; hotărî să meargă să-l caute gândindu-se că tot nu avea altceva mai bun de făcut în zitra aceea.

Urcă treptele acelea roase ale scării şi ajunse la etajul al treilea unde sună la uşa prietenului.

— Uşa e deschisă! – strigă o voce de dinăuntru – intră – oricine ai fi – şi ia loc; nu pot veni chiar acum, mă aflu în camera obscură.

Împinse uşa şi privi de jur-împrejur; locuinţa – pe jumătate transformată în atelier fotografic – au ea înfăţişarea obişnuită, cea pe care şi-o amintea atât de bine. Era aceeaşi casă în care Leo se născuse, crescuse şi locuise – mai întâi cu mama sa, apoi cu Cristina – şi în cele din urmă singur; aceeaşi dezordine peste tot, aceleaşi defecte care o determinaseră, în timp, pe soţie să-l părăsească definitiv.

Apăru, de undeva dintr-un colţ ştergându-şi mâinile cu o cârpă soioasă.

— Sergio! Asta zic şi eu că e surpriză. Ce faci prin părţile a Stbel:

— Salut, Leo. E cam mult de când nu ne-am văzut, ai?

— Nu mai sta aşa ca un popândău; fă-ţi loc pe un fotoliu şi aşază-te dacă nu ţi-e cumva frică să nu-ţi murdăreşti costumul.

— Mulţumesc. Eşti acelaşi dintotdeauna!

— Mereu la fel şi mereu altfel! – fredonă el aruncând cârpa într-un colţ. Ce preferi să bei? Apă minerală cu gheaţă sau apă chioară de la robinet?

— Mi-e indiferent. Ascultă, trebuie să-ţi mulţumesc pentru că m-ai scos din belele.

— Eu prefer apa de la robinet, cu gheaţă – spuse râzând – aşteaptă-mă că mă întorc numaidecât.

Sergio clătină din cap bucuros că-şi regăsise prietenul dintotdeauna; omul care te primeşte în casă, după luni şi luni de zile, aşa ca şi cum te-ar fi văzut doar cu o seară înainte. Leo era incorigibil şi poate că de aceea nu făcuse mare brânză în viaţă; îşi păstrase – cu stricteţe – puţinele sale merite şi mai multele sale defecte refuzând compromisuri care ar fi putut să-l facă un om echilibrat şi „aranjat”.

— Iată-mă! Apropo, am văzut-o pe Marina, nu demult; bună bucăţică!

Sergio tuşi, încurcat; se dezobişnuise de limbajul slobod al celui mai bun prieten al său.

— Dar, ia ascultă-mă niţel, după tot ceea ce s-a întâmplat nici măcar nu mă întrebi cum de am ajuns la Urgenţă şi de acolo la puşcărie?

— A, da, scuză-mă, ai dreptate – spuse el cufundându-se într-un fotoliu – dar sunt lucruri care se întâmplă atât de des astăzi, se încadrează în cenuşiul cotidian. Văd că eşti – totuşi – întreg şi – mai ales – liber. Asta contează, nu-i aşa?

Se îndoia că ar fi putut avea cu el o discuţie serioasă; totuşi îşi dădu osteneala s-o aibă.

— Aceste pacosti sunt consecinţa unei idei fixe pe care nu izbuteam să mi-o scot din cap.

— Adică?

— Să dai naibii preocupările culturale şi să încerci să faci ceva pentru a contribui la descoperirea…

— Ce descoperire? – îl încurajă Leo cu un act viclean în timp ce-şi sorbea apa sa.

— Te rog potoleşte-te, nu mă mai lua peste picior! Vorbesc de terorismul politic şi de cei ce sunt implicaţi în el!

Leo îşi desfăcu braţele în semn de înţelegere.

— Sunt de acord să dai naibii preocupările culturale; cât despre rest ce să-ţi mai spun? Preferi un sfat practic sau o interpretare psihologică a acestei aspiraţii civice a ta?

— Poate pe amândouă.

— Bine. Sfatul practic este acesta: nu face pe nebunu'. Ac ea lovitură în cap ar putea fi primul avertisment şi clacă nu te potoleşti peste puţin timp îţi vei pierde şi picioarele. Aceşti domni nu agreează niciun fel de amestec.

Ardea de dorinţa de a-i povesti lui Leopoldo ceea ce descoperise; ar fi fost singurul lucru care l-ar fi putut lăsa mască; dar se abţinu. Era foarte important să fi fost înştiinţat unul căruia, în fond, nu-i păsa de nimerii şi de nimic şi care putea îi şi periculos.

— Cât despre dorinţa ta de a-i descoperi pe terorişti şi de a deveni salvatorul patriei – continuă Leo – este probabil că faza anală a dezvoltării tale să fi depăşit niţel limitele normalului.

Se apropie de el cu un aer cercetător.

— Spune-mi adevărul: când erai un ţânc şi mămica ta te punea să faci caca la oliţă tu te simţeai frustrat pentru că te împiedicau să-ţi ţii fecalele, nu-i aşa?

— Termină odată cu glumele; terorismul este o problemă serioasă! îşi dădu seama – cam târziu – că repetase – cuvânt cu cuvânt – a frază apodictică pronunţată de Maeştri.

— O problemă serioasă? – întrebă Leo umflându-şi obrajii.

— Bineînţeles! Au murit, doar, zeci de persoane!

— E adevărat. Sindicalişti, magistraţi şi – mai ales – oameni politici; adică aceeaşi şi aceeaşi oameni cărora le-

am dorit, ani şi ani de zile, să dispară de pe scena politică şi pe care acum îi plângem cu lacrimi fierbinţi!

— Cu lacrimi de crocodil vrei să spui, nu?

— Nu! Cu lacrimi de adevărată durere, lacrimi vărsate în prezenţa celor ce i-au înlocuit pe aceeaşi scenă politică decrepită şi care – spre deosebire de cei de dinainte – nu se pricep să-şi joace rolul de oameni de stat serioşi şi de „atenţi cu problemele ţării” – cum spune acel măscărici de prim-ministru.

Sergio se abţinu, cu greu, să nu izbucnească în râs.

— Tot din extrema stângă faci parte? – întrebă.

— Cristina spunea mereu că eram cât se poate de prost, ce mai, dar acum m-am schimbat; mi-am rupt în bucăţele ţoale acele legitimaţii multicolore şi acum fac Partid de unul singur.

Se ridică în picioare pe fotoliu şi adăugă luând o poziţie de orator:

— Votaţi-l pe Leopoldo Spontini şi veţi avea certitudinea că nimeni nu va mai da de furcă pentru tot restul vieţii voastre!

Ar mai fi continuat să stea de vorbă cu Leopoldo chiar toată noaptea dar începea să se simtă obosit.

— Mă duc acasă, Leo; trebuie să termin o lucrare.

— Te sfătuiesc să mai ai răbdare – îi răspunse dându-se jos de pe fotoliu – pentru că peste jumătate de oră va suna Marina pentru a cere veşti proaspete despre mult-preaiubituţ, ei prieten. Cred că a cheltuit o întreagă avere cu telefoanele din aceste ultime zile.

Îl privi pieziş.

— Hm! Să sperăm că merită osteneala.

Terminase, în sfârşit, raportul; formularea era clară, curgea lin precum uleiul şi indiciile pe care le descoperi.se deveneau preţioase în lumina evenimentelor al căror spectator fusese.

Acum se simţea liniştit; vorbise la telefon cu Marina – cu câteva zile mai înainte – de la Leo; se împăcaseră şi

avea certitudinea că ea nu ar mai fi avut curajul să râdă de convingerile lui.

— Bună ziua, Spighi!

Vocea lui Maeştri îl făcu să tresară.

— Trebuie să vă cer scuze pentru că m-am purtat urât cu dumneavoastră.

— Să-mi cereţi scuze? – întrebă Sergio mirat.

— Da. În ziua aceea, la secţia de poliţie, am fost mojic; dar, ca să fiu sincer, aveam remuşcări pentru că semnasem o declaraţie falsă deşi nu-mi pare rău că am depus mărturie în favoarea dumneavoastră".

— Eu trebuie să-mi cer scuze şi să vă fiu recunoscător pentru intervenţia dumneavoastră

Maeştri ridică o mână.

— Am făcut-o şi pentru reputaţia ziarului

Sergio zâmbi.

— M-am gândit şi eu la reputaţia ziarului *Grido* deşi până acum m-am ales doar cu un cucui în cap.

— Apropo, cum merge rana?

— Mai bine, vă mulţumesc. Ieri mi-au scos copcile

— Bine – spuse Maeştri – sper că acum vă veţi dedica ceva mai mult rubricii dumneavoastră culturale.

Dădu să plece dar Sergio îl reţinu.

— Scuzaţi-mă, domnule doctor!

— Ce mai e?

— Dacă vă amintiţi bine, în afara faptului că m-aţi muştruluit niţel, mi-aţi cerut şi o relatare în scris în legătură cu cele petrecute. Am făcut-o, este aici şi cuprinde toate amăpuntele.

Maeştri suspină dezamăgit; nutrise speranţa ca Sergio să înceteze de a se mai ocupa de terorism, după lecţia pe care o primise. Luă foile acelea bătute la maşină şi le numără în fugă.

— Nu vă faceţi griji, nu este prea lungă relatarea şi este interesantă, o să vedeţi.

— Mulţumesc. O voi citi şi vom vedea ce vom putea scoate din ea.

Sergio îl privi cum se îndreaptă spre biroul său şi se gândi că acele pagini cuprindeau cele mai strălucitoare rezultate din toţi acei zece ani de când lucra el în gazetărie.

Fusese o seară rea; se certaseră şi el nu reuşise să facă dragoste; era pentru prima dată că se întâmpla acel lucru, dar tot pentru prima oară îi treceau prin cap gânduri complet diferite de cele legate de sex.

Referatul se afla la Maeştri de trei zile şi probabil că el \ oia să-l examineze atent înainte de a-l convoca.

Îşi continua activitatea; rubrica sa nu mai apărea în fiecare număr dar puţinele articole pe care le scria aveau o neobişnuită încărcătură agresivă şi trezeau ceva ecouri polemice în restul publicaţiilor.

Se gândi că, poate, datorită acelui fapt nu fusese încă dat afară cu toate că programul pe care şi-l făcea era din ce în ce mai elastic iar ideile pe care le avea erau considerate de către toţi drept fixaţii patologice, pur şi simplu.

Cercetările se terminaseră – oricum – şi rezultatul lor practic depindea acum de punctul de vedere al lui Maeştri.

— Ei, Spighi! Te cheamă şeful! – îi spuse tânărulcurier făcându-i cu ochiul.

Sări în picioare ca un arc şi din patru paşi fu la uşa biroului directorului. De data aceasta fu nevoit să bată la uşă şi să aştepte mult.

— Bună ziua, Spighi – spuse directorul rămânând aşezat în fotoliul turnant şi răsfoind paginile referatului său. Am citit cele scrise de dumneavoastră şi trebuie să vă spun că sunt extrem de interesante. – …

— Atunci înseamnă că v-am convins? Veţi declanşa o campanie în ziar?

… Sunt extrem de interesante, spuneam, aşa ca într-un roman poliţist în fascicule.

— Cum adică? Nu sunt deloc lucruri inventate, este «adevărul gol-goluţ!

— Dar, din păcate – continuă Maeştri ca şi cum n-ar fi fost întrerupt – dată fiind situaţia actuală nu mi se pare tocmai potrivit să facem fantapolitică dintr-un subiect atât de delicat chiar dacă printre cititorii noştri se află – desigur – şi mulţi amatori de acest gen de literatură.

Nu-i dăduse crezare! Nu crezuse nicio iotă din ceea ce el văzuse şi relatase! Simţi cum îl cuprinde mânia, ca o maree.

— Să nu mă trataţi ca pe un mincinos nebun! Ce vă închipuiţi? Credeţi că mi-am pierdut tot acest timp riscând să fiu concediat numai pentru a veni cu nişte baliverne pe care le-aş fi putut – foarte bine – născoci stând la masa mea fără a-mi sparge căpăţâna într-o dărăpănătură de la dracu-n praznic?

— Mai încet, vă rog; e adevărat că în zilele acestea s-au întâmplat multe lucruri care v-au întors pe dos. Aţi fost indus în eroare de chiar buna dumneavoastră credinţă – vă rog să mă credeţi – iar lovitura în cap şi traumatismul psihic cu puşcăria au făcut restul.

— Nu m-am ramolit – mormăi S. Ergio – dacă asta vreţi să spuneţi; tot ceea ce am relatat în scris am văzut cu ochii mei şi se potriveşte şi cu celelalte indicii descoperite mai înainte. Sunt gata să mărturisesc toate acestea în faţa oricărei comisii de anchetă.

— Lucrurile pe care dumneavoastră le relataţi – spuse Maeştri – sunt foarte ciudate iar concluziile pe care le trageţi sunt de-a dreptul absurde; gândiţi-vă, pentru Dumnezeu! Teza dumneavoastră este de nesusţinut!

— Oricât ar părea de absurd eu sunt’dispus să jur pentru totul.

Tăcu şi răsfoi din nou paginile referatului; apoi adăugă.

CU voce înceată:

— Dacă dumneavoastră aţi avea dreptate, Spigâii, noi

am putea obţine nu numai un succes ziaristic nemaipomenit dar şi rezolvarea definitivă a problemei terorismului...; o rezolvare în măsură să tulbure viaţa politică şi socială a ţării noastre timp de mai multe generaţii.

— Chiar aşa este! Şi noi ar trebui să ne facem datoria!

— Din păcate nu avem nici cea mai mică dovadă – continuă Maeştri – şi nici nu este vorba de obişnuitul scandal de mici proporţii sau de speculaţiile politice pentru care să merite osteneală să riscăm o acuzare; este o afacere foarte foarte importantă şi noi am fi primii dintre cei zdrobiţi.

Se aşează, cu un aer dezamăgit.

— Deci aveţi intenţia să aruncaţi lilerarea mea la coş?

— Eu sunt un ziarist, Spighi, şi practic această meserie de peste treizeci de ani. Ascultaţi-mă cu atenţie: în ziarul *Grido* nu va fi publicat nici măcar un singur rând din această poveste dacă dumneavoastră nu-mi veţi aduce o dovadă. Am încredere în buna dumneavoastră credinţă, dar, fiţi atent, această dovadă va trebui să fie de necontestat şi absolut inatacabilă din partea nici a celui mai expert avocat al Statului.

Sergio rămase aşezat, cu braţele atârnându-i de-a lungul şoldurilor.

— Dacă dumneavoastră sunteţi în stare să-mi aduceţi această dovadă – spuse Maeştri scoţând un suspin – ei bine, atunci vom declanşa campania în presă şi să moară Samson şi toţi filistenii dacă nu va fi aşa!

Se ridică în picioare ca un automat şi ieşi repede din birou fără a mai răspunde la salut. O dovadă! O singură afurisită de dovadă! Şi el nu avea decât nişte indicii – care se risipiseră precum ceaţa în soare – şi nu erau documentabile. Era de prisos să mai examineze albumul său; o făcuse de sute de ori şi aceleaşi fotografii care la

început îi sugeraseră ipoteze foarte îndrăzneţe păreau mute, ca şi cum o perdea de tăcere sau de obişnuinţă vizuală s-ar fi aşternut peste ele încetul cu încetul.

Hotărî să se întoarcă acasă şi să se îmbete, aşa cum făcea în anii de liceu atunci când voia să uite ceva; trecând prin faţa oglinzii i se păru că îmbătrânise cu zece ani; se strâmbă şi merse mai departe aruncându-şi, nepăsător, paltonul pe umeri.

În traficul acela al serii conduse ca un începător; reflexele îi erau foarte lente şi de mai multe ori frână aiurea. Când ajunse la ultima intersecţie înainte de casă maşina pufăia şi protesta împotriva tratamentului la care fusese supusă.

Se înscrise pe stânga pentru a vira când văzu – dintr-odată – o învălmăşeală pe trotuar. Aproape imediat se auziră trei detunături seci care-l treziră complet din acea amorţeală; câteva persoane care se găseau prin preajmă o luară la fugă lăsând să se vadă un bărbat care se clătina, în mijlocul trotuarului, cu capul într-o parte.

Sergio privi în jurul său cu inima cât un purice; în câteva secunde ritmul cardiac i se dublase şi adrenalina pătrunzându-i în cantitate mare în creier îl făcu să intuiască ceva neaşteptat şi desperat.

Bărbatul căzu în genunchi la câţiva metri de el şi când îl privi din nou văzu că se prăbuşise la pământ. Sergio se văzu pe sine însuşi – ca într-un film cu încetinitorul – cum lasă maşina în mijlocul intersecţiei, trece razant pe lângă o motocicletă şi se îndreaptă spre omul acela care horcăia deja.

Ajunse lângă el şi apucându-l de un umăr îl întoarse brusc.

— Termină cu această comedie murdară! – urlă el din toată puterea plămânilor – termină odată, afurisitule, n-ai nici pe dracu', tu…

Omul acela – luat în Batjocură – îi aruncă o privire obosită şi-şi dădu apoi ochii peste cap; în prima clipă nu-şi

dăduse seama; dar mai apoi se gândi că faţa aceea îi era cunoscută; omul acela era Feliei, tatăl arhivarului lor, cel care îl ajutase la începutul cercetărilor sale.

Subofiţerul păru să nu bage în seamă ciudata comportare a lui Sergio; îl apucă, zdravăn, de încheietura mâinii şi-i spuse dintr-o răsuflare:

— Ascul… Ascultaţi-mă… e foarte important…

Faţa i se schimonosi de durere şi deveni vânătă.

— Pa… Pasărea Fenix…

Ifnediat după aceea din gură îi ieşi un şuvoi de sânge şi capul i se înclină într-o parte în timp ce trupul îi tremura tot scuturat de ultimele zvâcnituri.

Sergio rămase ca de piatră; omul acela murise; mintea sa începea s-o ia razna. Rămase nemişcat lângă cadavru, cu haina pătată de sânge şi cu ochii privind în gol; auzi o voce isterică de femeie, care venea de la mare distanţă.

— L-am văzut! L-am văzut eu cum îl zgâlţâia pe acel biet om; ca şi cum ar fi fost un sac de cartofi!

— O fi nebun – replică un bărbat.

Câmpul său vizual fu invadat de un mare număr de persoane, unele în uniforme altele în halat alb. Înaintea sa apăru o faţă uriaşă.

— Ce naiba îţi trecu prin minte, idiot afurisit! Acel om ar fi putut fi salvat dacă nu te-ai fi purtat cu el în acel hal!

Sergio auzea cuvintele dar nu era în stare să le priceapă sensul; era ca şi cum acele cuvinte se loveau – şi ricoşau – de o barieră invizibilă mai înainte de a ajunge la centrii de percepţie din creierul său. Apoi simţi cum este ridicat de multe multe mâini şi aşezat pe o brancardă de care fu legat cu feşi solide; îi era indiferent tot ceea ce se întâmpla; dacă ar fi putut ar fi râs la ideea aceea că-l ţineau legat pentru a-l împiedica să fugă; să fugă, el, care nu era în stare să mişte nici. măcar un deget.

— Profesorul Marra îl va vedea după amiază; dar

după un prim sumar examen mi se pare că este vorba de un sindrom catatonic.

— Acestea sunt actele pe care i le-am găsit în buzunar, domnule doctor – spuse infirmiera punând pe masă un buletin de identitate şi două cărţi de credit. Mai aveţi nevoie de mine?

— Puteţi pleca, domnişoară – răspunse doctorul P'mi – dar să aveţi grijă de noul pacient; are nevoie de supraveghere permanentă până când vom stabili tratamentul adecvat.

Medicul de gardă luă buletinul de identitate şi-l citi cu atenţie.

— Ei, ce scrie acolo, Malfatti? – întrebă Fini.

— Se numeşte Sergio Spighi şi este ziarist; ciudată, totuşi, această stare catatonică atât de gravă la vârsta lui, de treizeci şi cinci de ani.

— Nu ştim încă nimic despre acest bolnav; probabil că a mai avut stări similare, dar până nu vom dispune de date mai precise nu ne putem permite să punemun diagnostic definitiv.

— N-ai reuşit să scoţi nimic de la el? – întrebă Malfatti punând actul de identitate pe birou.

— Niciun cuvinţel, din păcate. Zace în pat complet imobil şi doar din când în când clipeşte din ochi.

— Semne de catalepsie?

— N-am încercat până acum să-i mişc membrele; faţa are o expresie indiferentă, însă există mereu riscul unor impulsuri motorii violente în fază acută; mai ales dacă stimulul mecanic este interpretat în cheie persecutoare.

— Uf! E un caz, ăsta, şi trebuia să pice tocmai azi când sunt eu de gardă!

Malfatti se îndreptă spre uşa cabinetului medical apoi se răzgândi, se întoarse şi se adresă din nou colegului său:

— Apropo, ai dispus să i se facă analizele?

— Mâine dimineaţă îi vom face analiza sângelui; apoi

vom mai vedea.

— Bine. Eu mă duc să mănânc ceva; ne vedem peste jumătate de oră.

Fini rămase singur în cabinet şi începu să reflecteze, în toată cariera sa văzuse sute de cazuri asemănătoare dar de fiecare dată i se părea că avea de a face cu primul său caz. Acel tânăr ziarist – care suferea de o gravă psihoză – îi inspira milă dar nu putea să nu se gândească la pericolele obiective pe care comportarea sa le dezvăluise; din relatările – scurte – ale poliţiştilor care-l aduseseră la clinică se părea că situaţia lui era critică; risca să fie acuzat de omor dacă se va fi dovedit faptul că zgâlţâind-o pe acea victimă a teroriştilor îi provocase hemoragia fatală. Bineînţeles că ar fi putut beneficia de circumstanţe atenuante – cele ale maladiei, sale mintale – dar, în orice caz, viitorul acelui tânăr era departe de a fi fost roz; mai ales că avea şi antecedente penale.

Cineva bătu la uşă.

Intră o soră-călugăriţă însoţită de doi agenţi înarmaţi.

— Dumneavoastră sunteţi doctorul F’mi, Directorul Spitalului Pervinca? – întrebă cel mai în vârstă dintre cei doi.

— Da; cu ce vă pot fi de folos?

— Aceasta este dispoziţia – semnată de magistrat – prin care se hotărăşte ca pacientul internat la dumneavoastră acum câteva ore să fie păzit. E vorba de domnul Sergio Spighi.

Trupul său devenise nespus de uşor; tot nu-şi putea mişca muşchii dar acel lucru nu-l îngrijora. Plutea, parcă, pe un ocean al uitării, într-un noian de lumini învăluite şi de voci argintii.

Zăcea, culcat pe spate şi-i trecu prin cap banalul gând că se afla pe un pat; dar simţurile sale tactile se atrofiaseră; îl învăluia o ceaţă – moale şi, cumva, încurajatoare – ca un pântec matern care-l apăra de

primejdiile din afară.

Trăia într-un prezent veşnic conştient fiind că bunăstarea ar.fi ţinut până atunci când va fi încercat să se elibereze de acea incredibilă vrajă; pentru că atunci ceaţa aceea, pântecele matern, se va fi risipit dintr-odată lăsându-i trupul gol pradă batjocurii celorlalţi.

Nu voia nicidecum ca acel lucru să se întâmple; nici nu-l interesa să afle în ce chip anume întoarcerea aceea la pântecul matern îl va fi apărat de furia celorlalţi… Ceilalţi erau prezenţi de jur-împrejurul lui; putea respira prezenţa lor dar dacă rămânea nemişcat ar fi scăpat din vederea lor ar fi scăpat de răzbunarea lor…

N-avea decât să aştepte, să aibă răbdare, multă răbdare; putea să-şi mişte ochii şi să spioneze prin ceaţa aceea mişcările şi acţiunile lor; şi la primul semn de primejdie era gata să se descolăcească precum un şarpe. Până în acel moment se purtaseră bine cu el dar nu însemna că putea avea încredere în ei; mai devreme sau mai târziu vor fi aflat motivele pentru care el se ascundea şi acel lucru putea însemna sfârşitul.

În spatele său se deschise o uşă dar acel lucru nu-i inspiră un pericol iminent.

— A rămas mereu în aceeaşi poziţie de când a fost internat?

— Nu, domnule profesor; la început zăcea culcat pe spate, cu ochii întredeschişi apoi, în ultimele ore, s-a întors încet pe o parte şi a rămas aşa.

— Nu se întâmplă des să vezi o stare catatonică atât de gravă – obiectă Marra – şi pe deasupra cu poziţia aceasta tipic fetală. Au fost probleme cu-asistenţa?

— Până acum nu!

Fini se uită la fişa de la picioarele patului.

— Totuşi, de mai mult de douăzeci şi patru de ore bolnavul nu mănâncă şi nu urinează.

— Oricum, nu mai este nevoie de alte informaţii; am vorbit acum câteva ore cu directorul ziarului *Gndo*…

— V-a furnizat vreo dată anamnesti că, utilă?

— A făcut ceva mai mult; mi-a încredinţat un referat scris de bolnavul nostru care este, practic, istoria clinică a psihozei sale; aruncaţi-vă şi dumneavoastră o privire pe el. Cred că ar merita să-l puneţi alături de fişa clinică.

Fini luă foile acelea şi se uită rapid pe ele.

— Despre ce este vorba, domnule profesor?

— Veniţi în biroul meu să discutăm.

Marra închise uşa în urma sa şi se aşeză într-un fotoliu; în biroul acela, mobilat cu eleganţă plutea un uşor miros de parfum.

— Avem de a face cu un sindrom paranoic; de câtva timp Spighi îşi făurise o intrigă mentală fantastică, demnă de un roman poliţist, în legătură cu terorismul şi pe baza unor date – de necombătut, după părerea lui – dar zămislite de forţa sa de interpretare patologică…

— Mă scuzaţi că vă întrerup – spuse Fini – dar putem să excludem orice „consecinţă a traumatismului cranian pe care bolnavul l-a suferit cu câteva zile mai înainte?

— Este în afara oricărei discuţii. Debutul simptomatologiei psihotice s-a produs cu mult timp înainte şi există semne de sechele neurologice.

Dar un examen neurologic complet este de neconceput în actualele condiţii.

— Aşa este – spuse Marra – dar nu se înregistrează o hipertensiune endocraniană, fundul de ochi este urat şi bolnavul este conştient. Putem doar să admitem că traumatismul a determinat precipitarea unei situaţii instabile declanşând tulburări de comportament controlate până în acel moment de puterea critică în ciuda imaginaţiei delirante.

— Ce diagnostic aţi pune?

Marra se ridică şi-şi aprinse un trabuc.

— Doriţi şi dumneavoastră unul?

— Nu „vă mulţumesc!

— Nu am obiceiul de a eticheta bolnavii – continuă

profesorul pufăind din trabuc – dar din moment ce tot trebuie să pui un diagnostic eu m-aş pronunţa pentru o sâare catatonică la un subiect afectat de un sindrom paranoic.

— Adineauri vorbeaţi de elemente de delir.

— Da, desigur – spuse Marra cu trabucul suspendat în aer – aşa cum vă spuneam avem de a face cu o construcţie ideatică fantastică dar surprinzător de logică în conexiuni. În sinteză, bolnavul nostru considera că descoperise faptul că…

În acea clipă intră – fără a „se anunţa – o tânără infirmieră şi se adresă directorului:

— Domnule doctor avem noutăţi: bolnavul de la nr. 5 are febră şi azotemia a crescut până la O, 70 în câteva ore.

— Tensiunea?

— Normală. Se înregistrează o uşoară tahicardie.

Cei doi specialişti se priviră apoi Marra întrebă:

— I-aţi făcut electrocardiograma?

— Da, domnule profesor şi e normală şi aceea.

— Bine, bine atunci putem să ne apucăm, de treabă. Fini, să nu pierdem timpul!

— Dar nu avem încă radiografia toracelui!

Nu contează. Electrocardiograma e de ajuns. Bolnavul este nemâncat, nu?

— Da. N-a fost chip să-l facem să mănânce în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Bine, domnişoară – conchise Marra – chemaţi-l imediat pe anestezist şi pregătiţi tot ceea ce trebuie pentru şocurile electrice.

Ceaţa aceea devenise caldă şi roşcată, dar nu-şi pierduse funcţia sa protectoare; doar că respiraţia îi era mai grea şi avea o senzaţie de umezeală în tot trupul; dar nu era neplăcută acea senzaţie pentru că îl răcorea şi constituia un fel de barieră care-l apăra de lumea exterioară.

Nu simţi mâinile care-l readuseră în poziţia culcat pe

spate întinzându-i cu grijă braţele şi picioarele. Tot nu percepea niciun semn de primejdie chiar dacă ar fi preferat să stea ca mai înainte. Fără a-şi da seama de motiv găsi că era mai uşor să se lase transportat decât să opună rezistenţă.

Din stânga se ivi o vagă figură albă care se aplecă până aproape de braţul său; fu cuprins, dintr-odată, de panică intuind că ei încercau să forţeze acea barieră. Ceaţa devenea mai închisă la culoare iar el simţea o nevoie desperată de a reacţiona; încercă să se mişte dar muşchii îi erau paralizaţi şi răspundeau la comenzi doar prin mici, inutile, contracţii. Simţea că nu poate respira; apoi ceaţa deveni neagră complot şi în cele din urmă nu mai fu nimic.

F. în regulă – spuse anestezistul. Dă-i drumul.

Fini porni aparatul. Faţa aceea se contracta într-o strâmbătură în timp ce restul trupului se întindea într-o scurtă zvâcnitură. Apoi contractarea începu să slăbească ritmic şi toţi muşchii fură străbătuţi de convulsii din ce în ce mai mici care încetară cu totul după câteva secunde.

Anestezistul îi aplică pe faţa de acum destinsă masca de cauciuc şi strânse balonul observând cum se umflă toracele la pătrunderea oxigenului; curând reapărură contracţii necoordonate ale diafragmei şi încetul cu încetul se restabili respiraţia, mai întâi scurtă şi cu pauze de apnee apoi din ce în ce mai ritmică şi regulată.

— Bine – spuse Fini – acum să completăm cu o fiolă de Serenase şi amicul nostru va face nani ca un bebeluş până mâine.

— Când îi facem următorul? – întrebă anestezistul desfăcând legătura dintre mască şi tubul de oxigen.

— Eu aş zice să-i facem câte unul pe zi timp de cinci zile consecutiv apoi la câteva zile timp de două săptămâni. În orice caz vom vedea, în funcţie de comportamentul clinic.

Fini se adresă infirmierei:

— Domnişoară peste o oră îi luaţi tensiunea iar timp

de câteva zile controlaţi diureza la fiecare douăzeci şi patru de ore.

— Bine, domnule doctor. Pot să intre cei doi poliţişti din pază?

Reflectă un moment.

— Ar fi mai bine să mutăm bolnavul într-o rezervă – spuse apoi. Are nevoie de multă linişte. Paza poate rămâne afară. Voi vorbi eu cu băieţii.

Se trezi proaspăt, odihnit; nu mai dormise niciodată în viaţa sa atât de bine şi poate că din cauza acelui somn adânc îşi simţea toate oasele amorţite, l-ar fi prins bine, desigur, puţină mişcare; se întinse îndelung şi-şi scoase. picioarele afară din pat; avu pentru o clipă o senzaţie de ameţeală apoi îşi reveni şi începu să privească de jur-împrejur, curios.

Se afla într-un loc ciudat în care nu se găseau obiectele acelea ce-i erau familiare; nici măcar pijamaua nu era a sa. Simţea că totul trebuia să aibă o logică dar nu era în stare să-şi dea seama care anume; se întâmplase ceva cu o zi mai înainte – sau poate cu o lună mai înainte – care determinase o cotitură importantă în viaţa lui. Dar ce anume? Oricât se străduia să se concentreze nu reuşea să-şi amintească nimic.

Încăperea aceea era mică dar bine mobilată şi foarte curată; pe oberliht pătrundea un aer rece, plăcut. Ridică transperantul şi văzu o panoramă neobişnuită; nişte dealuri care coborau lin spre un râu şi case mici de ţară răspândite peste tot iar în jurul lor câte o pată verde de vegetaţie – chiparoşi – şi animale la păscut.

Încercă să deschidă fereastra dar, spre marea lui surprindere, nu găsi niciun ivăr şi – uitându-se mai bine – îşi dădu seama că geamul era foarte gros şi avea reflexe azurii. Pe masa de lângă perete se aflau un vas cu flori şi un blocnotes; pe partea opusă se găseau două fotolii din piele lucitoare care dădeau acelui colţ aspectul unui salonaş primitor.

Totul era foarte confortabil dar şi puţin cam rece în acelaşi timp, cum era şi micuţa baie care se afla în spatele unei uşi de lângă pat.

Îmbrăcă un halat şi ieşi din cameră spunându-şi că era momentul să afle câte ceva despre locul în care se găsea.

Omul de pază îl văzu şi se apropie imediat de el.

— Bună ziua. Văd că astăzi vă simţiţi mult mai bine.

Sergio răspunse la salut şi dădu s-o ia de-a lungul coridorului dar poliţistul îi tăie calea cu un gest discret al mâinii.

— Îmi pare rău, însă nu aveţi voie să vă îndepărtaţi de camera dumneavoastră – spuse el politicos dar hotărât – acesta este ordinul magistratului.

Se aştepta la ceva de acel gen dar se prefăcu mirat.

— Vreţi să spuneţi că sunt sechestrat?

— Exact.

Se întoarse, apoi, mai înainte de a intra în cameră, îl întrebă peagent:

— Aceasta este o casă de sănătate, nu-i aşa?

— Da.

— Pot să ştiu cum se numeşte?

— Pervinca.

Închise încet uşa şi aruncă o privire în jur căutând cu desperare o ţigară.

Era inutil să mai întrebe dacă se afla într-un spital de boli mintale: la ferestre nu erau, ce e drept, gratii dar geamul, încasabil, mobilele fixate zdravăn în pardoseală şi liniştea aceea reprezentau un răspuns elocvent.

Îşi dădu seama xă nu avea niciun chef să fumeze; mi simţea nicio nevoie fiziologică în mod deosebit şi oglinda fixată în perete – şi aceea încasabilă – reflecta imaginea unei feţe senine şi proaspăt bărbierite.

Se cufundă într-un fotoliu încercând să se obişnuiască ou tot ceea ce-l înconjura; dacă îl internaseră acolo aveau să-i spună, mai devreme sau mai târziu,

motivele pentru care o făcuseră, şi, din moment ce tot nu avea voie să iasă din cameră, n-avea altceva mai bun de făcut decât să aştepte cu răbdare vreun tip în halat alb dispus să stea de vorbă cu el.

Închise ochii şi încercă să reconstituie mental întâmplările din ultimele zile; avea senzaţia clară că viaţa sa fusese întreruptă de ceva foarte grav; apoi îşi reluase cursul – în mod neregulat – cu perioade de conştienţi şi perioade de amnezie totală.

Avea în faţa sa fragmentele împrăştiate ale unui *fiuzzle* pe care ar fi trebuit să le recompună într-un întreg, încetul cu încetul, pentru a recupera pentru memoria-sa timpul pierdut.

O infirmieră dădu buzna în cameră după ce bătuse foarte încet în uşă.

— O, scuzaţi-mă – credeam că mai dormiţi încă; astăzi aveţi o mină foarte bună şi cred că tratamentul cu injecţii va fi curând înlocuit cu cel pe cale bucală.

— Trebuie să-mi faceţi ceva? – întrebă Sergio bănuitor

— Obişnuita injecţie! Nu vă amintiţi?

— Mă tem că nu. Spuneţi-mi aş putea să vorbesc cu un medic?

— Sigur că da – răspunse femeia muind în spirt o bucăţică de vată – imediat ce doctorul Fini va afla că vă simţiţi mai bin, e va dori să vă vadă din nou. Vreţi să vă daţi jos pantalonii?

Se conformă dezgolindu-şi fesa dreaptă.

— Şi spuneţi că acest domn doctor Fini m-a mai văzut?

— Da – spuse infirmiera scoţând aerul din seringă – dar ultima dumneavoastră întâlnire n-a fost tocmai plăcută!

— În ce sens? Au!

Scoase acul după ce-i făcu se injecţia.

— Nu am voie să vorbesc despre aceste lucruri cu

bolnavii. Vă va spune însuşi doctorul ce s-a întâmplat. Şi va trebui să vă exprimaţi şi dumneavoastră versiunea proprie.

— A mea… Versiunea mea?

— Desigur. Pentru că de la fişa dumneavoastră lipseşte şi acum lucrul cel mai important şi anume relatarea făcută de bolnav.

Termină masajul şi aruncă ghemotocul de vată.

Nu era, desigur, prima injecţie pe care i-o făceau pentru că toată lesa lui era bătătorită şi-l durea.

— Puteţi să vă trageţi pantalonii; doctorul Fini va veni aici peste o jumătate de oră.

Ieşi din cameră fără a mai adăuga ceva sperând să nu fi vorbit – şi aşa – prea mult.

Acum îşi amintea aproape tot; până şi faţa răvăşită a muribundului care-l mânjisc cu sângele său dar îi venea greu să creadă că ar fi putut fi el răspunzător de o faptă atât de îngrozitoare. Fără ca şi cum ar fi văzut în sinea sa, din nou, un film la a cărei acţiune participase dar nu putea să accepte ideea de a fi jucat el rolul principal.

Îi vorbi – pentru prima dată – poliţistului care-l escorta în plinvbările – sale pe aleile parcului.

— Dumneavoastră nu ştiţi de ce anume sunt acuzat?

— Ştiu doar atât că se află în curs de desfăşurare o anchetă în legătură cu moartea brigadierului Feliei; se crede că dumneavoastră aveţi o parte de vină în această afacere; mai mult nu ştiu – răspunse, sec, agentul.

Continuă să se plimbe, în tăcere, apoi adăugă ca pentru sine:

— De când am obţibut permisiunea de a ieşi m-am tot gândit la tot ceea ce s-a întâmplat; în camera aceea nu puteam, pur şi simplu, să mă gândesc… Ceea ce voi fi făcut, este, într-adevăr, de neînţeles, ştiu, dar vă asigur că nu am avut nici cea mai mică intenţie de a-i face vreun rău colegului dumneavoastră. Mă aflam în căutarea unei… Se opri, brusc, văzând cum îi taie calea un individ înalt şi uscat care se uita la el cu ochii holbaţi.

— Tu. eşti Iisus – spuse el arătându-l cu degetul – te-am recunoscut!

Rămase blocat iar poliţistul care-l escorta făcu un pas înapoi ducând mâna – cu un gest automat – la tocul pistolului.

Irişii nebunului erau de o incredibilă culoare albastră.

— Ştiam eu că te vei întoarce. Aveam eu semnele mele!

97

7 – <t. 475

Sergio încercă să pară calm dar nu se putu abţine – în sinea sa – de a-i înjura pe infirmieri pentru lipsa lor de vigilenţă.

— Despre ce semne vorbeşti? – întrebă el cu prudenţă.

Omul acela se apropie şi mai mult de ei, îşi ridică privirea spre cer şi-şi desfăcu braţele într-un gest larg.

— În ultimele zile norii s-au deplasat numai dinspre Orient spre Occident şi toţi au înţeles că urmează să aibă loc un miracol!

Îl fixă din nou, cu pupilele dilatate.

— Până şi televiziunea a vorbit de tine; dar n-au înţeles toţi mesajul. Tu eşti acela care le ştie pe toate! – adăugă pe un ton sentenţios. Acela care ne va ierta toate păcatele noastre şi-i va pedepsi pe nelegiuiţi…

Sergio privi de jur-împrejur sperând să vadă apărând de undeva vreun supraveghetor; poliţistul avea un aer impasibil.

— Tu ai putere de viaţă şi de moarte, tu poţi hotărî asupra mizerabilelor noastre existenţe – continuă individul – şi eu mă prosternez înaintea ta implorând mila ta!

Hotărî că era momentul să se îndepărteze de ăcolo – ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat – dar în timp ce încerca să plece nebunul îl prinse de picioare urlând:

— Mă vei cruţa, nu-i aşa? Mă vei ierta! Nu vei semna

condamnarea mea la moarte! Spune că n-o vei face!

Apucat pe neaşteptate se clătină şi era cât p-aci să cadă la pământ când, în sfârşit, agentul se hotărî să intervină.

— Dar tu cine mai eşti? – mirii printre dinţi nebunul – cum de îndrăzneşti să te bagi în discuţia mea cu Mântuitorul?

Situaţia era pe cale de a se îngroşa când, în sfârşit, de după un cot al aleii apărură doi infirmieri.

— Iată-l? spuse unul din ei – nu pricep cum de a putut ieşi din salon.

— Lasă, ne vom gândi după aceea – răspunse cel de al doilea – acum important este să punem mâna pe el; doctorul Fini este înfuriat la culme.

Nebunul – după ce încercase să opună rezistenţă – fu imobilizat şi luat pe sus cu braţele legate la spate.

— Drace! – spuse Sergio scuturându-şi pantalonii – nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva; tipul acela cred că este irecuperabil!

— Desigur! – observă poliţistul, cu răceală – pentru că numai un nebun poate să spună că dumneavoastră aveţi drept de viaţă şi de moarte asupra oamenilor!

I se păru că vede o strălucire de ură în ochii agentului, dar imediat atenţia îi fu distrasă de vocea unuia din cei doi infirmieri.

— Apropo, domnule doctor Spighi – îi strigă acela din capătul aleii – era să uit; aveţi o vizită!

Fini se aşeză în fotoliu punând picioarele unul peste altul.

— Mă bucur foarte mult că dumneavoastră vă simţiţi mai bine; şi acum, când sunteţi în măsură să gândiţi, sper să-mi puteţi spune totul. Mai întâi de toate, complimentele mele: fata care vă aşteaptă* în salonul de primiri este una dintre cele mai drăguţe pe care mi-a fost. dat să le văd vreodată!

— Vă mulţumesc – spuse Sergio – şi, apropo, cred că

este cazul să vă cer scuze pentru modul în care m-am comportat în ultimele zile.

Fini zâmbi.

— Văd că începeţi să vă amintiţi. E bine, dar nu trebuie să vă cereţi scuze. Ar trebui ca eu să-mi cer scuze pentru neplăcuta întâlnire pe care aţi avut-o adineauri; vă asigur că am luat toate măsurile necesare. Acum mergeţi să vă salutaţi prietena; ne vom revedea peste puţin timp.

O văzu imediat ce intră în salon; era, într-adevăr, irezistibilă în uniforma-ei de *hostess* croită anume ca să-i scoată în evidenţă linia trupului. Ea era pe punctul de a se ruja dar în acel moment lăsă în jos oglinda şi privirile li se în îmiră.

— Marina!

Ea rămase pentru o clipă nemişcată; apoi faţa i se lumină de un zâmbet magnific şi se îndreptă în fugă spre Sdrgio.

— Iubitule! Te simţi bine acum, nu-i aşa? Nici nu-ţi poţi închipui cât am suferit!

Se îmbrăţişară îndelung şi lui căldura acelui trup îi transmise o senzaţie de nemăsurată alinare, ca şi cum ar fi nimerit – după un naufragiu – pe o insulă a fericirii.

— Lasă-mă să te privesc – spuse ea mângâindu-l pe cap şi pe obraji, cu ochii umezi – eşti din nou tu însuţi. Nu mai speram să te revăd aşa cum te ştiam!

Sergio se simţi stânjenit.

— Înseamnă că m-am aflat în condiţii demne de milă, nu-i aşa? Dar cum de mi s-a întâmplat una ca asta?

— Lasă, nu te mai gândi acum. I se poate întâmpla oricui, măcar o dată în viaţă!

O apucă de umeri şi o împinse uşor.

— Dacă mi s-ar fi dat ctezare nu aş fi ajuns aici. Nici tu nu m-ai crezut…

— Ascultă, Sergio – spuse ea serioasă – ce a fost a fost dar nu poţi justifica cu nimic ceea ce – i-ai făcut bietului de om în plină stradă şi, pe deasupra, sub ochii

tirturor!

— Eram exasperat; îmi închipuiam că am la îndemână dovada definitivă şi când colo…

— Da şi în loc de aceasta ţi s-a demonstrat ceva contrar, însă tu nu voiai să accepţi acest lucru; ipoteza pentru care te-ai zbătut şi ai riscat atât de mult s-a dovedit a fi complet greşită şi asta a făcut ca tu să-ţi pierzi echilibrul mintal.

— Mi se pare a fi o excelentă interpretare a tot ceea ce s-a întâmplat!

Se îndreptară amândoi spre uşă când auziră vocea directorului.

— Scuzaţi-mă dacă v-am întrerupt – spuse. Fini. zâmbind – dar s-a ivit ceva neprevăzut de mine pentru seara aceasta şi mai înainte de a pleca aş dori să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Spighi. Şi, în afară de aceasta – adăugă el adresându-se fetei – ar fi bine ca bolnavul nostru să nu fie obosit de nişte vizite lungi, măcar pentru încă vreo câteva zile de acum încolo.

— Aveţi dreptate, domnule doctor – spuse Marina – vă voi urma sfatul; dar vă rog şi eu să încercaţi să-l convingeţi pe acest încăpăţânat să nu se mai bage în buclucuri! Şi-i dădu – în grabă – o sărutare lui Sergio. Cât despre tine – spuse ea – fă-mi şi mie o favoare: mai ascultă şi părerea altora, de acord?

— De acord – suspină el – ne vedem mâine?

— Sper că da. La revedere, domnule doctor Fini!

— La revedere, domnişoară Ratti.

Doctorul închise uşa şi scoase din buzunarul halatului un blocnotes.

— Sper să nu vă supăraţi dacă-mi notez câte ceva, hm?

— Notaţi-vă tot ce doriţi – răspunse Sergio aşezându-se pe un fotoliu, cu mâinile încrucişate pe ceafă.

— Nu vom sta prea mult timp dar eu trebuie să completez fişa cu nişte date; şi apoi, la drept vorbind, aş

vrea să aud de la dumneavoastră, direct, ceea ce până acum n-am auzit decât de la alţii.

— E adevărat că zilele trecute eram inabordabil?

Fini se scarpină în cap.

— Nu este pentru prima dată când încerc să stau de vorbă cu chrmneavoastră, dar până acum vorbirea dumneavoastră era puţin, cum să spun…

— Ciudată?

— Nu. Era clar că aveam de a face cu nişte teorii susţinute dintr-o convingere profundă; dar implicarea dumneavoastră emotivă era prea puternică şi vă împiedica să acceptaţi fie şi cca. mai mică obiecţie; dacă eu încercam, cumva, să vă contrazic dumneavoastră vă agitaţi atât incit mă forţaţi să termin discuţia.

— De cât timp mă aflu aici? – întrebă Sergio.

— De mai bine de o lună şi vă mărturisesc faptul că ta, începutul tratamentului nu speram într-o recuperare atât de satisfăcătoare.

Sergio simţi un uşor tremurat la mâna dreaptă; îşi frecă degetele şi-şi îndoi de câteva ori încheietura mâinii până când senzaţia aceea neplăcută dispăru.

Mi-aţi făcut şocuri electrice?

Fini ezită mai înainte de a-i răspunde.

Da. Era necesar.

— Credeam că era nevoie şi de consimţământul celui interesat.

E nevoie, atunci când ţi-l poate da; primele şocuri au fost făcute în regim de urgenţă dar nici pentru celelalte care au urmat dumneavoastră nu eraţi în măsură să vă exprimaţi – în mod conştient – voinţa.

— Şi atunci?

De, speram să nu mai fie nevoie să vorbim despre acest lucru; dar cred, că este dreptul dumneavoastră. să-l aflaţi: ei bine, în absenţa unor rude apropiate, domnişoara Ratti şi-a dat – sub semnătură – consimţământul dumneaei ca noi să continuăm tratamentul cu şocuri electrice.

Capitolul al cincilea

— Daţi drumul la ventilator, vă rog, e o căldură insuportabilă.

Tânăra indigenă se uită spre ochelarii aceia cu sticle negre dar nu reuşi să distingă culoarea ochilor, apoi se apropie de ventilator şi-l porţii.

— Mai aveţi nevoie de ceva?

— Pentru moment, nu, mulţumesc, puteţi pleca.

Încrucişă braţele aşteptând ca fata să plece.

Bărbatul care şedea în faţa sa părea încordat şi stâr. jenit deşi nu se întâlneau pentru prima dată.

— Vă rog să mă scuzaţi că port ochelari negri dar sufăr de o conjunctivită cronică şi clima din ţara aceasta nu contribuie, nicidecum, la ameliorarea acestei boli.

Se gândea dacă cumva bărbatul acela putea să sufere şi el de ceva şi dacă nu cumva era mai nervos decât lăsa să se întrevadă din atitudinea sa studiată şi gândul acela îl făcu să se relaxeze; îl trăda şi un tic al feţei care din când în când făcea să i se strâmbe colţul drept al gurii.

— Înţeleg foarte bine. Clima aceasta pare să fi fost creată special pentru a le dade furcă celor care nu sunt obişnuiţi cu ea.

— Am citit raportul lunar – spuse coborând privirea pe birou – şi se pare că totul se desfăşoară conform previziunilor deşi au mai fost şi unele obstacole. Aveţi noutăţi, domnule colonel Garşia?

— Din nefericire nu; dar şi aceste obstacole au fost prevăzute şi pe de altă parte – adăugă Graţia cu un zâmbet – modalităţile cu care le-am depăşit fac parte din planul general. Situaţia din ţara dumneavoastră este de aşa natură încât nu se pot naşte nici cele mai mici bănuieli.

Ticurile deveniră mai dese şi bărbatul încercă să le> oprească încleştând fălcile.

— Mi-a părut rău pentru Car To Galii; am fost, dintotdeauna, admiratorul său. Chiar a fost necesar să-l contactăm şi pe el?

— Obişnuinţa de a comunica în cod l-a făcut să-şi prindă urechile, domnule profesor – spuse Graţia – dar noi putem vorbi aici fără nicio grijă. Galii fusese la început unul de-ai noştri; apoi nu ştiu exact ce s-a întâmplat; va fi făcut o criză de conştiinţă sau ceva de acest gep; cert este că se hotărâse să divulge totul în dreapta şi-n stânga aşa că a trebuit să-l lichidăm.

— Dar ce anume ştia?

— Era la curent cu folosirea materialuluicinematografic… nu cred să fi avut dovezi sigure dar era un personaj foarte cunoscut nu numai în lumea artistică. O singură dezvăluire a sa – nesăbuită – ar fi ameninţat serios planurile noastre.

— Dar lumea ce spune? – insistă profesorul Cum reacţionează opinia publică?

Graţia dădu din umeri.

În cazul lui Galii am simulat un accident dat fiind că era vorba de o persoană necompromisă – oficial – de politică; cât despre celelalte cazuri n-a fost deloc greu să aruncăm totul în haznaua aceea a crimelor politice sau a celor de drept comun.

— Dar… presa?

— Presa din ţara dumneavoastră vrea cu orice preţ să dovedească prezumtive înţelegeri – cârdăşii, adică – dintre terorism şi lumea interlopă; dacă ar şti ei… Graţia se simţea din nou în largul său drept pentru care izbucni într-un râs zgomotos.

Profesorul îl fulgeră cu o privire care părea să găurească sticlele ochelarilor săi negri.

Eu, unul, nu găsesc nimic de râs în această treabă colonele. Lucrurile nu se desfăşoară aşa cum ar fi trebuit; noi nu suntem măcelari. Stabiliserăm de la bun început ca totul să se petreacă fără vărsare de sânge şi că doar în cazuri de forţă majoră…

— Domnule profesor – spuse – lăsaţi la o parte scrupulele. E greu să cauţi să înţelegi o situaţie – în mod

obiectiv – de la mii de kilometri distanţă. Nici nu aveţi idee câte complicaţii s-au ivit! A fost nevoie să intervenim pentru a drege, cât de cât.

— Dar rezultate sunt, de bine de rău – replică bărbatul plecând, resemnat, privirea – Parlamentul a aprobat legile împotriva terorismului – cu marea majoritate – dar acest lucru nu înseamnă decât un prim pas.

García se uită la ceasul de la mină.

— Acum trebuie să plec. Presupun că sunteţi informat în legătură cu următoarea acţiune!

— Da. Este vorba de un sindicalist, dacă nu mă înşel.

— Totul este pregătit. Peste o săptămână vom apăsa din nou pe accelerator.

Încăperea aceea confortabilă şi odihnitoare îi îngăduia să-şi pună în ordine ideile; se simţea puţin slăbit dar senzaţiile acelea de frică şi de neîncredere dispăruseră şi odată cu ele şi teama de a nu reuşi să aibă şi el câteva obiecţii.

— Când aţi avut primele bănuieli? – întrebă Fini.

Sergio închise, pentru o clipă, ochii.

— La început nu aveam bănuieli deosebite; voiam doar să ies din acea rutină zilnică de la ziar pentru a mă ocupa de vreo problemă mai serioasă.

— Dar directorul dumneavoastră nu era de acord. Credeţi că avea vreun motiv în ceea ce vă privea?

Sergio zâmbi.

— Nu sufeream de mania persecuţiei dacă la asta vă referiţi. Maeştri a ţinut, dintotdeauna, la o distribuire clară a sarcinilor din cadrul ziarului şi voia doar ca eu să mă ocup în continuare de cultură şi de sociologie.

— Ceea ce nu v-a mai fost de ajuns, la un moment dat!

— Hm! Sergio îşi încrucişa mâinile pe după cap. Articolele mele nu mai interesau pe nimeni nici măcar pe mine; am hotărât să mă ocup de cronica delictelor, chiar

pe cont propriu dacă Maeştri mi-ar fi pus beţe în roate.

Fini continua să-şi ia notiţe şi din timp în timp îşi ridica privirea pentru a căuta în expresia ochilor şi în cuvintele lui Sergio – confirmarea bănuielilor sale diagnostice. Ziaristul era atât de preocupat şi atât de convins de ceea ce relata încât nu băga de seamă detaşarea profesională a psihiatrului.

— Am început prin a interoga pe un martor care-i văzuse fugind pe asasinii judecătorului Aicardi; acel martor îmi fusese indicat de brigadierul Feliei.

— De Feliei? – întrebă, uimit, Fini – cel care a fost ucis de curând de către terorişti şi pe care dumneavoastră…

— Da, chiar de el – suspină Sergio – omul pe care eu l-am maltratat când el era pe moarte. Dar nu aceasta este problema. Nu e vorba de terorişti aici. Feliei a fost asasinat pentru că el cunoscând adevărul m-a ajutat şi pe mine să-l aflu.

— Dar care ar fi, mă rog, acest adevăr care vă chinuie atât?

Sergio îl privi în ochi pe interlocutorul său, ca şi cum acel lucru l-ar fi putut ajuta să înţeleagă.

— Toate cazurile mai răsunătoare de răpiri sau de omoruri de magistraţi, oameni politici şi militari – înregistrate în ultimii ani – nu sunt altceva decât nişte impposturi, ficţiuni, înscenări teatrale având drept scop să terorizeze populaţia şi să justifice în acest fel adoptarea legilor represive, precum şi concentrarea treptată a puterii în mâinile câtorva persoane.

Fini nu lăsă să se vadă mirarea celui care află pe neaşteptate o veste „tare”; atenţia sa era concentrată, toată, în a prinde capacitatea ideatică delirantă a bolnavului şi istorisirile sale fantastice.

— Toată această operaţiune – continuă Sergio – poartă numele, codificat, de „Fenix”.

— „Fenix?!”

— Exact. Cum e numele acelei păsări mitologice care a renăscut din propria-i cenuşă? Ei bine, aşa-zisele victime ale aşa-zisului terorism renasc şi ele după eliminarea lor şi continuă să manevreze pentru menţinerea situaţiei de instabilitate care, mai devreme sau mai târziu, va face ca ţara întreagă să le fie oferită pe tavă.

— Acestea sunt concluziile – obiectă Fini – dar dovezile? Unde sunt dovezile?

— Cum vă spuneam, martorul. din cazul Aicardi a fost foarte reţinut şi unele din amănuntele pe care el mi le dezvăluia nu prea mă convingeau. Mă gândii că – la urma urmelor – era efectul şocului şi mă hotărâi să nu-l forţez.

Sergio făcu o pauză pentru a-şi aprinde o ţigară din care trase adânc.

— Numai atunci când văzui fotografiile din cazul Fastelli mă asaltară îndoielile; la o privire superficială nu-ţi dezvăluiau altceva decât obişnuitele imagini ale morţii, sânge pe asialt şi maşini ciuruite de gloanţe; şi totuşi mă izbi un amănunt…

— Un amănunt?

— Da. Şi anume acela că în două fotografii făcute aceluiaşi trup, adică acelui cadavru care atârna pe jumătate afară din maşină – cu braţele întinse pe asfalt – ei bine, braţul drept apărea în două poziţii diferite; adică într-una din poze mult mai îndoit decât era în cealaltă.

— Vor fi fost luate din unghiuri diferite.

Sergio clătină din cap.

— Am calculat şi acest lucru; omul acela era considerat mort şi – ca dovadă – vă spun că deja îl acopertseră cri un cearşaf; şi totuşi el se mişcă.

— Poate că va fi fost numai rănit şi-şi vor fi dat seama de acest lucru mai târziu.

— Toate ziarele au scris despre o moarte instantanee a tuturor celor din escortă, mai puţin a unuia care se refugiase sub o maşină.

Sergio se înfierbânta din ce în ce mai mult.

— Acel individ se pierdu, însă, înghiţit fiind de trafic. L-au găsit, apoi şi l-au sechestrat într-o cameră din Palatul de Justiţie pretextând că era singurul supravieţuitor al dramei şi că trebuiau să aibă grijă de el, el care ar fi putut furniza toate datele în legătură cu acel caz; dar de atunci nu s-a mai ştiut nimic despre el.

— Mi se pare normal, domnule Spighi; este vorba de un martor preţios şi –, apoi, instrucţia din cazul Fastelli este în plină desfăşurare. Cât despre omul acela care părea deja mort – continuă Fini ridicând un braţ, ca pentru a opri orice încercare de a-l contrazice – schimbarea poziţiei braţului nu înseamnă mai nimic. Poate ştiţi că-uneori – în clipa în care intervine moartea agonia poate provoca contracţii ale muşchilor şi poate face aşa încât cadavrul să ia o poziţie diferită de cea în care se afla în clipa aceea, a morţii.

— Dumneavoastră aveţi o explicaţie pentru toate, nu-i aşa, domnule doctor Fini? Dar să-mi spuneţi un lucru. Aceasta face parte din constatarea terapeutică normală a stărilor delirante ale unui bolnav sau voiţi să vă convingeţi pe dumneavoastră înşivă?

— Încerc doar să stabilesc adevărul; dar adevărul se desprinde numai din fapte de necontroversat. Vă rog să continuaţi; veţi fi avut, cu siguranţă, şi alte indicii care să vă întărească opinia!

— Dovada definitivă – continuă Sergio accentuând în mod polemic termenul – am dobândit-e datorită acelui nenorocit de drogat care mi-a indicat locul în care se făceau repetiţiile generale ale acelor asasinate simulate. Cunoştea şi el numele „Fenix”.

— Ce aţi văzut – mai exact – în apropierea acelei case dărăpănate?

— V-am mai spus-o. O repetiţie generală – în mare stil – a unui act terorist care urma să aibă loc; se montaseră reflectoarele; apoi se apropie o maşină şi – în timp ce un regizor invizibil dădea indicaţii – doi figuranţi se apropiară

de maşină îi sparseră geamul din faţă şi începură să tragă nebuneşte asupra locului în care se afla şoferul. La puţin timp după aceea o figură cu faţa plină de sânge deschise portiera şi se lungi pe jos, pe pământ. În acel moment regizorul strigă cum că totul era în regulă dar că trebuia, totuşi, ca scena să fie repetată pentru că acţiunea trebuia să se desfăşoare mai repede. Cel ce interpreta rolul victimei se ridică, pufăind, scuturându-şi de pe spate cioburile de sticlă; îşi aminti că regizorul îi spusese acele cuvinte, foarte precise:

— OK, Claudio, dar trebuie să reluăm scena; ţine cont de faptul că scena trebuie să pară absolut autentică.

Fini interveni fără a înceta, totuşi, de a-şi lua notiţe;

— Nu se putea să fi fost vorba – cu adevărat – de o echipă de a cinematografiei care să fi turnat vreun film poliţist?

— Hm, cum? Fără camere de luat vederi şi într-un loc atât de pustiu şi în toiul nopţii când sunt atâtea studiouri construite special pentru asemenea filmări? Şi apoi, bine, bine, nu-i nimic rău să asişti la turnarea unui film; dar nu înţeleg de ce m-au lăsat acolo, leşinat, de ce m-au părăsit, acolo, ca pe un câine?

— Ni s-a spus că, dumneavoastră aţi fost implicat într-o încăierare…

— Nu este adevărat! – sări ca ars Sergio. Eu… eu… ce e drept i-am dat ceva bani acelui băieţandru în schimbul furnizării elementelor care să mă conducă până în acel loc, dar nu ştiam că acel loc era şi punctul de întâlnire al toxicomanilor. Când l-am întâlnit – acolo, ăgonizând, la câţiva metri distanţă de mine – am înţeles că încercaseră să-l lichideze şi pe el pentru că îmi dăduse acea informaţie.

— Bine, lichidat; dar de către cine? – obiectă Fini. Autopsia a stabilit, clar, că Tindari a decedat în urma unui colaps cauzat de o superdoză de heroină. Sunt lucruri care se întâmplă în fiecare zi! Nu vi se pare că forţaţi cam prea mult aceste lucruri pentru – a le adapta opiniei

dumneavoastră preconcepute?

Continuă să vorbească fără a-i păsa de întreruperi:

— Feliei şi Tindari au murit din aceeaşi cauză: amândoi cunoşteau treaba cu „Fenix” şi amândoi au încercat să mă ajute – chiar dacă din motive diferite – să fac lumină în acea afacere. Nu pricepeţi, domnule doctor Fini, că moartea acestor două persoane trece aproape neobservată de către publicul larg? Vreau să spun moartea poliţistului – ucis de către terorişti – şi moartea toxicomanului – ucis de heroină. Şi ce acoperiri mai bune s-ar putea găsi pentru nişte crime care au mobiluri total diferite de acelea care să apară tuturor a drept evidente? Amintiţi-vă că trupul lui Tindari era plin de zgârieturi şi de contuzii; în ciuda versiunii oficiale eu sunt convins de faptul că acel nenorocit a fost imobilizat de mai multe persoane şi în acel timp asasinul îi injecta doza mortală.

— Bine. Deci dumneavoastră sunteţi convins că era vorba de o repetiţie generală a unui asasinat simulat.

— Exact.

— Dar dacă aşa ar fi stat lucrurile – continuă psihiatrul – ei bine, acest spectacol ar fi trebuit să aibă loc apoi pe o stradă sau într-o piaţă din oraş unde să fi fost în măsură să intervină cei în drept pentru a-i ţine la distanţă pe curioşi şi a împiedica în acest fel, pe oricine, să-şi dea seama de acea înşelătorie!

— Bineînţeles.

— Şi totuşi au trecut câteva luni bune de atunci şi nu s-a înregistrat niciun atentat – adevărat sau fals – având caracteristicile pe care dumneavoastră le-aţi semnalat.

Sergio zâmbi – cu un aer oarecum îngâmfat – clătinând din cap.

— Nu mă aşteptam la atâta ingenuitate din partea dumneavoastră, domnule doctor! Este clar faptul că atunci când l-au dibuit pe intrus întreaga operaţiune a fost, probabil, amânată şi restructurată pe alte baze. Pe faţa sa trecu o umbră de oboseală. Acum înţelegeţi reacţia mea

atunci când l-am văzut prăbuşindu-se pe acel om în plină stradă; îmi ieşisem din fire din cauza groazei pe care aceşti macabri saltimbanci o răspândesc în populaţie; mă. gândeam că era vorba – pentru a nu ştiu cita oară – de acea înscenare şi de aceea am înfruntat acea falsă victimă. Abia atunci când l-am recunoscut pe Feliei am priceput că l-au omorât de-a binelea şi am priceput şi motivul pentru care o făcuseră. Ultimul său cuvânt a fost „Felix”. După cită minte am nu pot să pricep aceste contradicţii: omoruri – adevărate sau simulate – morţi – adevăraţi sau morţi care învie – asasini care trag cu gloanţe adevărate sau care trag cu inofensive gloanţe de cauciuc...!

Cuvintele se stinseră încet; Fini închise blocnotesul pe care-l umpluse cu însemnări.

— Ajunge pentru astăzi; dumneavoastră aveţi nevoie de multă odihnă; promiteţi-mi că nu veţi cere să fiţi externat până când nu ne vom pronunţa noi în acest sens.

— Fiţi liniştit, domnule doctor; şi apoi, uitaţi că sunt sechestrat?

Sună telefonul şi Fini ridică receptorul; după o scurtă convorbire puse receptorul în furcă.

— Nu mai sunteţi. Am aflat că aţi fost scos din culpă; când v-aţi repezit atunci asupra lui Feliei intervenţia dumneavoastră nu a influenţat câtuşi de puţin cursul rapid şi mortaj al hemoragiei; acest lucru a fost dovedit de autopsie. Escorta dumneavoastră vă va părăsi chiar astăzi şi dumneavoastră vă veţi alege doar cu o admonestare.

Fini tăcu şi continuă să-l privească pe ziarist care nu părea deloc încântat de ştirea primită.

— Mai e şi altceva, domnule doctor?

— Aş dori să vă reamintesc ceea ce v-am rugat mai înainte; dumneavoastră sunteţi un cetăţean liber şi eu nu am niciun drept să vă mai reţin aici; dar, spre binele dumneavoastră, aş dori să mai rămâneţi la noi pentru cât va timp.

— De acord – răspunse Sergio – acum sunt prea

obosit pentru a mă mai gândi la ceva.

— Şi un ultim lucru – spuse Fini bătându-se cu pixul peste buză – acel amănunt din fotografie care v-a frapat atât ar putea fi văzut dacă instantaneele au fost depuse la arhivăj aş dori şi eu să-mi arunc o privire pe ele…

— Vă mulţumesc pentru încredere, domnule doctor, dar v-aţi osteni degeaba; acea mică dar semnificativă imperfecţiune nu mai există; nu a fost deloc greu să fie subtilizată din arhivă fotografia revelatoare.

Bâzâitul instalaţiei de aer condiţionat îl împiedica să adoarmă; dar îl supăra şi poziţia – culcat pe spate – ce-i era impusă de acul înfipt în vena braţului. Simţea nevoia de a se zvârcoli în pat – ca o vulpe în vizuină – pentru a-şi găsi poziţia cea mai prielnică pentru a adormi.

Nu-l mai interesau ziarele pentru că ştia – din proprie experienţă – ce erau ele în stare să publice din dorinţa de a-şi mări tirajul. Se gândea că odată ce va fi ieşit de acolo îşi va fi dat demisia şi va fi cerut autorizaţia de poliţist particular.

Se uită la acel mare balon transparent şi văzu că soluţia gălbuie aproape că se terminase. Era pe cale de a chema infirmierul când – spre marea sa surprindere – auzi cum se mişcă clanţa; în timp ce se gândea, mulţumit, că cei ce-l îngrijeau erau punctuali, o matahală albă – având un nimb albastru datorat luminilor de veghe de pe coridor – se ivi în cadrul uşii.

— Tocmai voiam să vă chem – spuse Sergio – am terminat flebocliza.

Figura aceea albă înaintă încet spre trepiedul cu balonul; în penumbra aceea Sergio încercă – dar în zadar – să desluşească trăsăturile, cunoscute, ale infirmierului.

— Credeam că astăzi e de serviciu Lotti – spuse el – e, cumva, bolnav?

Bărbatul acela nu-i răspunse; scoase cu grijă acul din venă oprind sângele cu puţină vată apoi scoase tubul de plastic din dopul care astupa balonul şi apucă zdravăn

capetele acelui tub. Acel procedeu i se păru neobişnuit pentru că, de obicei, balonul era luat cu tot cu racordul din plastic şi aruncate, împreună, la gunoi.

Infirmierul îşi înfăşură la repezeală în jurul încheieturilor mâinilor tubul de plastic şi mai înainte ca Sergio să poată spune ceva făcu un salt şi-i înfăşură tubul în jurul gâtului strângând fără a şovăi câtuşi de puţin.

Bâjbâi cu desperare căutând ceva cu care să se apere cât de cât; bărbatul acela era foarte puternic şi tubul subţire din plastic pătrundea tot mai mult în piele blocându-i încet încet vina jugulară şi carotidele.

Îşi dădu scama, cu groază, că efectul sedativelor îl împiedica, nu-i dădea forţa necesară pentru a se elibera din strânsoare şi în timp ce era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa mina sa dreaptă dădu, din întâmplare, peste trepiedul de metal de care atârna încă balonul golit.

Spre norocul său şurubul care lega cele două piese căzuse aşa încât partea de sus cedă uşor forţei mâinii care căuta cu desperare ceva pentru a se apăra. Cu ultimele puteri lovi orbeşte în locul în care trebuia să se afle capul; urmă un urlet sugrumat şi imediat sângele reîncepu să pulseze în venele gâtului.

Agresorul se clătina strângându-şi faţa între mâini; balonul căzu la pământ cu un zgomot asurzitor sfărâmându-se în mii de bucăţi.

Sergio inspiră adânc masându-şi gâtul care-l durea cumplit apoi aprinse lumina cea mare şi-l văzu pe acel bărbat cum se ghemuia într-un colţ gemând încet. Când lăsă mâinile în jos Sergio îl recunoscu imediat mai înainte de a-i vedea rana aceea urâtă provocată de cârligele trepiedului.

— Feliei…! Tu eşti?! Dar ce, ai înnebunit?

Te întreb şi eu pe tine acelaşi lucru, odraslă de târfă! – mârâi printre dinţi celălalt – l-ai omorât pe tatăl meu purtându-te cu el aşa cum te porţi cu un animal, atunci când era deja ciuruit de gloanţe!

— Ascultă, expertiza a stabilit că…

— Mă… pe expertiza aia!

Sergio îşi dădu prea târziu seama că stătea pe un preş lung al cărui capăt se afla în apropierea lui Feliei. Simţi, dintr-odată, cum picioarele îi alunecă înainte şi căzând în direcţia opusă se lovi cu capul de noptieră.

Tânărul arhivar se năpusti imediat asupra lui şi începu să-l strângă de gât; părea că nu-i mai păsa de rana de pe faţă şi de sângele care picura pe victima sa.

Sergio se simţea pierdut; era ţintuit de pardoseală şi nu avea la îndemână nimic care să-i servească drept armă de apărare. Mintea începu să i se înceţoşeze şi de undeva se ivi o amintire ciudată adusă, poate, de lipsa de oxigen: mijlocul de apărare – în caz de agresiune – recomandat de revistele feminine.

Cuprins de frenezie îl prinse pe tip de poalele halatului şi ajunse apoi până la testicule; avea o stare de ciudată euforie dar nu reuşea să priceapă dacă aceasta se datora asfixiei sau faptului de a fi lovit duşmanul în punctul său slab. Dar nu era deloc timp de stat pe gânduri; strânse şi răsuci cu desperarea ultimelor puteri până când înfăţişarea agresorului se schimbă din una furioasă în alta de uluire şi, în sfârşit, într-o mască a durerii; tipul urla.

Doctorul Fini – însoţit de o infirmieră – năvăli gâfâind în salon.

— Ce dracu’ se petrece aici? Am auzit un tărăboi infernal!

Sergio se sculă înjurând, pentru că – proptindu-se de pământ – se tăiase la o mină cu un ciob din balonul de sticlă.

— Drace! De ce nu le fac din plastic?

— Domnişoară, vedeţi ce trebuie făcut – spuse Fini. Aş putea şti ce s-a întâmplat, Spighi? Cine e acest om?

— Cred că are şi el nevoie de îngrijiri; este Feliei, arhivarul de la ziarul *Grido*, fiul brigadierului ucis.

Fini îi ridică faţa schimonosită încă de durere.

— Dar îl cunosc pe acest tip; s-a internat alaltăieri, sub un alt nume, afirmând că suferă de depresiune nervoasă…

— După cât se pare voia să se răzbune şi nu să se trateze!

Infirmiera îi pansă, cu grijă, rana lui Sergio.

— Domnişoară – îi spuse Fini – conduceţi-l pe acest bărbat la camera de gardă şi chemaţi-l pe medicul de serviciu pentru a-i coase rana. Apoi spuneţi-i poliţistului de serviciu să-l ia în supraveghere; iar mâine să se facă un raport cu toate cele întâmplate.

Infirmiera îl ajută pe Feliei să se ridice pe picioare şi îl duse afară; tipul şchiopăta şi-şi ţinea mâinile strânse între picioare.

Sergio se aşeză pe pat susţinându-şi mâna rănită şi-i spuse doctorului care se pregătea să plece;

— Vă daţi seama, domnule doctor, că dorinţa de a-şi răzbuna tatăl era cea mai bună scuză, nu?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vă amintiţi de discuţia noastră de acum câteva zile când v-am spus că cineva a făcut să dispară din arhiva ziarului fotografia compromiţătoare?

— Bine şi?

— Cine putea s-o facă mai bine dacă nu arhivarul însuşi?

— Vreţi să spuneţi că…

— Vreau să spun că Feliei face parte din acea organizaţie şi că a primit însărcinarea de a mă reduce la tăcere;

IU 2

ameninţările şi avertismentele puteau fi suficiente doar până atunci când eu nu voi îi început să vorbesc despre acea problemă cu cineva necompromis… cu dumneavoastră, domnule doctor Fini. Odată ajunşi în acel punct singura soluţie era lichidarea mea şi crima ar fi trebuit să pară drept o simplă răfuială personală. N-au dat

crezare diagnosticului pus de dumneavoastră, domnule doctor; s-au gândit că deşi eu eram internat aici riscul ca cineva să mă fi luat în serios era prea mare.

Fini rămase blocat dar Sergio nu-i dădu răgazul de a replica.

— Tot mai consideraţi dezvăluirile mele drept aiurelile unui nebun?

— Vom continua mâine discuţia noastră şi poate că vom reuşi să ne înţelegem mai bine în lumina noilor întâmplări.

— Cum doriţi – răspunse Sergio ridicând din umeri – dar, oricum, amicul nostru nu se va clinti nici cu un milimetru de la teza sa cu răzbunarea personală şi nimeni nu va putea contesta acest mobil.

Fini închise uşa şi mergând pe coridor îl întâlni pe medicul de gardă.

Vă salut! Tocmai am terminat de cusut rana lui Scarlatti. Urâtă treabă! Dar cum i s-a întâmplat?

— Nu-l cheamă Scarlatti – spuse Fini gânditor – îl cheamă Feliei.

— Acest nume îmi spune ceva. Dar dumneavoastră cum de ştiţi?

— L-a recunoscut Spighi.

— Cel de la nr. 5? Apropo, cum mai merge cu aiureala lui? *1*

— Feliei l-a agresat şi el a profitat de acel lucru pentru a-i da mai departe cu aiurelile lui. Omul acela are o capacitate diabolică de a motiva totul prin prisma construcţiei sale paranoice; totul se potriveşte cu logica lui şi să fiu al naibii dacă uneori nu sunt tentat să-i dau crezare şi eu.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Până una-alta îi dublez tratamentul şi mâine voi încerca s-o găsesc pe prietena aceea a lui, Marina Ratti. Mă tem că domnul doctor Spighi va rămâne în continuare la Casa Pervinca pentru o perioadă de timp mult mai mare

decât cea prevăzută.

Umbla de colo până colo, ca un leu în cuşcă, urmărit de privirile neliniştite ale fetei.

— M-am săturat să stau închis aici, m-am săturat să tot fiu luat drept nebun, m-am săturat până peste cap de acele zâmbete condescendente. Tu mă cunoşti. Uită-te bine la mine, la mutra mea şi spune-mi sincer: arăt eu a nebun?

— Nu, tu nu eşti nebun; doar ceea ce spui e ceva nebunesc.

— Nu eu ci ăilalţi refuză să înfrunte adevărul; şi totuşi au şi ei ochi de văzut dar văd numai ceea ce le place.

Aruncă mucul de ţigară şi-l călca în picioare cu mânie.

— M-am aflat într-o situaţie foarte grea, de acord – continuă Sergio – sunt primul care o recunosc, dar acea sta nu înseamnă că tot ceea ce am susţinut până acum să fie un produs al unei minţi bolnave.

— Nu – spuse Marina – dar poate că ai interpretat greşit anumite lucruri; poate că pasiunea ta pentru ziaristică te-a făcut să dramatizezi anumite amănunte curioase care – la o examinare mai atentă, obiectivă – puteau fi considerate de importanţă secundară.

— De importanţă secundară? Dar nu-ţi dai seama că au încercat să-mi facă felul tocmai din pricina acelor „amănunte curioase”?

Marina se trânti – exasperată – într-un fotoliu ţinându-şi fruntea între mâini.

— Încetează odată să-mi tot repeţi aceleaşi lucruri. Ştiu că au încercat să te omoare; dar ar fi un motiv – evident – mult mai uşor de acceptat din toată relatarea ta neverosimilă. Vrei sau nu să înţelegi că tocmai în această interpretare a ta rezidă motivul prelungirii rămânerii tale aici la recomandarea lui Fini?

— Şi tu eşti de acord cu el, nu-i aşa?

Roşeaţa care se întinse pe obrajii fetei trăda iminenţa

unei crize de isterie; dar aceasta nu se produse.

— Nu vreau să mă cert cu tine Sergio; dar te rog un singur lucru: să te ţii de promisiunea făcută doctorului Fini.

— Adică?

— Să nu ceri să fii externat până ce nu va hotărî el în legătura cu – acest lucru.

— M-da – răspunse el cu sarcasm – psihiatrul trebuie să mă ţină sub observaţie pentru că nu ştie încă dacă să

— Scrie pe fişă „schizofrenic” sau „mitoman” sau cine ştie ce alt graţios adjectiv, nu?

— Sergio păstrează pentru tine aceste idei şi dezvoltă-le – eventual – într-un roman; dar, te rog, nu mai vorbi şi cu alţii despre aceste lucruri şi – mai ales – nu te comporta în aşa fel încât să dovedeşti că şi tu crezi în ele; nici eu nu vreau ca tu să mai rămâi aici…

Tânărul simţi cum îl inundă un val de tandreţe şi cum i se pune un nod în gât şi-l împiedică să respire; datorită ei, fiinţa aceea care părea lipsită de apărare şi sleită de puteri.

O strânse în braţe murmurându-i la o ureche:

— Bine, comoara mea, fii liniştită. De povestea asta nu va mai auzi nimeni. Fini va aprecia că sunt deja vindecat şi voi pleca de aici. Şi voi reîncepe să lucrez la rubrica mea culturală ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat… dacă Maeştri mă va mai primi la ziar. Şi totul va fi ca mai înainte…

Fata se linişti şi printre sughiţuri reuşi să-i ceară o ţigară.

— Ia tot pachetul – spuse Sergio; m-a obosit toată povestea asta, ca şi pe tine, crede-mă. Ar fi fost bine să nu se fi întâmplat nimic din toate acestea.

— Trebuie să uiţi totul, Sergio; mi-ai promis-o doar!

Apucă braţele fetei şi le desprinse uşor de după g t

— Desigur, dar acum lasă-mă, te rog; trebuie să mă gândesc. Când e următoarea ta cursă?

— În seara aceasta, la Istanbul, la 21, 30.

— Atunci du-te acasă să te odihneşti; ai nevoie de odihnă.

Zilele se scurgeau şi se asemănau una cu alta; se scurgeau fără întâmplări deosebite; se părea că furtuna aceea care se abătuse pe capul lui cu săptămâni înainte se potolise încetul cu încetul. Se întreba dacă acea linişte va fi fost de durată; în zadar căuta în ziare indicii prevestitoare; pe de altă parte nu voia să pară prea îngrijorat în faţa doctorului Fini care-l vizita în fiecare zi şi se arăta plin de încredere în ceea ce privea iminenta, totala dispariţie a semnelor bolii sale.

Ştirea privind arestarea bărbatului care încercase să-l ucidă pierduse din importanţă în ochii opiniei publice, mai ales din cauza străduinţei lui Feliei de a face ca fapta sa să pară o dorinţă a lui de a se răzbuna.

Problema aceea părea să se încadreze în comportamentul normal al unui individ convins de faptul că societatea nu este în măsură să-i facă dreptate; şi nu numai acel lucru ci şi faptul că-i îngăduia prezumtivului vinovat să se refugieze în spatele comodului paravan al bolii mintale.

De prea multe ori se discutase despre acel reflux dinspre public înspre particular; despre distanţa dintre acele noţiuni „stat real” şi „stat legal”; despre ispita – care bântuia tot mai mult printre cetăţeni – aceea de a se fofila, de a se sustrage atenţiei organelor competente în ceea ce privea rezolvarea controverselor particulare, precum şi în distribuirea pedepselor fără drept de apel – ale celor mai eficace, potrivit opiniei multora – ale acelor pedepse date în mod legal după ani şi ani de tergiversări procedurale.

Aruncă ziarul – afurisindu-l pentru conformismul său – şi se întinse pe şezlong în timp ce ultimele raze ale soarelui scăldau balconaşul camerei în care fusese mutat.

În viaţă nu mai era nimic original; nimic în afară de ipoteza lui; de ideea aceea pe care încerca, deseori, s-o

facă să iasă din nou la iveală din oceanul gândurilor sale şi pe care nimic până în acel moment nu reuşise s-o scufunde de tot, nici cele mai rafinate tehnici psihoterapeutice.

Faptul de a nu fi vorbit despre acele lucruri, de a fi învăţat să nu le exprime în med deschis – mai ales în prezenţa psihiatrilor – nu era de ajuns s-o sufoce; ba dimpotrivă, o făcea să dobândească noi argumente pe măsură ce se străduiau să dirijeze fluxul formal al gândurilor lui pe făgaşul logicii convenţionale. Totul se învârtea în jurul ei, în jurul acelei ipoteze absurde şi, poate, delirante dar care avea un farmec al său, irezistibil; dacă s-ar fi dovedit şi exactă era foarte posibil ca impactul cu cenuşiul cotidian s-o priveze – aşa ca printr-o vrajă – de toată încărcătura emoţională susţinută de imaginaţia sa.

Aprinse a nu mai ştia câtă ţigară încercând să ţină în frâu imaginaţia; povestea aceea aveavân realitate – o singură semnificaţie dacă faptele i-ar fi dat dreptate; în caz contrar ar fi trebuit să conchidă – împotriva voinţei sale – că era vorba, într-adevăr, de produsul unei minţi bolnave şi acel gând nu-i făcea deloc plăcere.

Se întoarse în cameră şi înghiţi pastila pe care infirmiera i-o lăsase pe noptieră, deşi el îi spusese că nu mai avea nevoie de medicamentul acela.

După câteva ore reuşise să se relaxeze complet aşa încât putea să-şi revadă teoria sa cu răceala observatorului detaşat şi obiectiv.

Mai înainte de toate era problema victimelor prezumtive; aceste persoane care se pretau la înscenarea aceea trebuiau să dispară după „moartea” lor, dar lucrul esenţial era acela că – în mod sigur – ele se identificau cu principalii organizatori ai complotului.

Pentru că altfel nu se explica faptul că falsele victime erau persoane atât de importante ca deputatul Adinolfi sau generalul Fastelli; chiar şi cele mai puţin cunoscute făceau parte din apăratul de stat fiind vorba de magistraţii poliţişti şi ziarişti.

Sigur că fuseseră implicaţi în acele treburi şi mulţi simpli cetăţeni – cu motivaţii străine de politică, în aparenţă cel puţin – care vor fi fost, poate, şantajaţi, ameninţaţi; sau, poate, vor fi acceptat de bunăvoie să se preteze la acel joc şi vor fi făcut-o convinşi fiind că servesc interese majore ale naţiunii.

Nu trebuia să uite însă nici faptul că unele crime erau autentice; el, unul, le văzuse îndeaproape şi plătise cu vârf şi îndesat convingerile sale ajungând în balamuc; încercaseră chiar să-l facă să tacă pentru totdeauna şi bineînţeles că nu din joacă.

Dacă mobilul invocat de agresorul său era doar o acoperire, el se afla încă în pericol pentru că ştia tot adevărul chiar dacă nu avea nicio dovadă sigură.

Se întrebă, cu groază, de când dura jocul acela al lor şi câte crime false nu determinaseră tot atâtea instrucţii false încredinţate unor judecători de încredere. îşi stăpâni, cu greu, un fior de frică. Păreau a fi cu toţii de acord în a înscena o campanie de falsă violenţă cu scopul de a justifica legi tot mai restrictive care să conducă la o cotitură reacţionară ce ar fi eliberat ţara de orice formă de \dolenţă dar ar fi făcut-o să cadă în ghearele dictaturii.

Planul acela era foarte vast şi, practic, infailibil; pentru că se baza pe înşelătorii dar şi pe eliminări autentice. Schema era mereu aceeaşi: odată intraţi în joc, odată ce confirmau prin propria lor mărturisire, prin instrucţii sau prin articole, veridicitatea atentatelor false nu mai puteau da înapoi.

Oricine ar fi refuzat de a continua să sprijine acea tragică mascaradă ar fi fost eliminat cu adevărat şi ar fi confirmat ulterior – cu preţul vieţii – teza existenţei unui terorism care vrea să lovească în chiar inima Statului!

Toate pietricelele acelui mozaic se recompuneau într-un tablou tragicomic dar de o originalitate de netăgăduit.

Ideea tentativelor unui puci militar dezvăluite opiniei publice cu douăzeci de ani mai înainte îl făcu să

zâmbească; singura lovitură de stat adevărată – cu termen lung dar cu rezultate sigure – trecuse cu totul neobservată de sagacitatea observatorilor politici.

Sergio se întoarse cu gândul la răsunetul internaţional al răpirii şi asasinării deputatului Adinolfi – secretarul partidului din majoritate; cu acea ocazie fuseseră, cu siguranţă, mobilizate – pentru a participa la acea comedie şi pentru a-i, sublinia importanţa – toate forţele civile şi militare ale Statului. Sute de persoane trebuie să fi fost la curent şi treaba ieşise bine; nu transpirase nimic deşi – după toate probabilităţile – cineva plătise cu viaţa un cuvânt în plus sau imprudenta confidenţă făcută vreunui prieten; vreunul care – cine ştie – fusese ucis în timpul unui jaf sau într-un accident de circulaţie sau – pentru a închide cercul vicios – într-o prezumtivă acţiune teroristă.

Adinolfi, Fastelli şi alte persoane sus-puse – venerate drept martiri ai revoltei – trăgeau de departe sforile uriaşului complot.

Că se vor fi aflat în America de Sud sau în Borneo n-avea nicio importanţă în acel moment; toţi cetăţenii de bună credinţă plânseseră pe mormintele lor şi poate că s-ar fi bucurat la aflarea ştirii că acei oameni erau încă în viaţă şi că se pregăteau să ia din nou în mână frânele propriilor lor destine.

Căzu într-un somn agitat şi fu chinuit de coşmaruri toată noaptea.

Capitolul al şaselea

— Poţi să vorbeşti?

Vocea care se auzea din microfon era joasă şi tăioasă.

— Da – răspunse bărbatul privind spre uşa camerei. Nevastă-mea e dincolo cu copiii.

— Ce mai e şi cu povestea asta? Mi s-a raportat că nu mai vrei să colaborezi.

— Ei, nu… dar am, totuşi, unele îndoieli…

— Îndoieli?

Şi vocea aceea se întinse ca o sârmă de oţel.

— Ascultă, povestea asta începe să ia o turnură neprevăzută; la început primiseră, cu toţii, asigurarea că nu va fi vărsare de sânge.

— Bine şi?

Avu o clipă de ezitare, apoi mina începu să-i transpire şi fu nevoit să mute receptorul în partea cealaltă.

— Ne-aţi înşelat. Brigadierul Feliei a murit cu adevărat?

— Doar asta e? Sârma aceea de oţel se mai destinse puţin. E bine! Asta înseamnă că am ajuns la un nivel de reprezentare perfect!

— Ce vrea să însemne asta?

— E nevoie să-ţi explic, idiotule? Feliei e viu – ca toţi ceilalţi – şi în acest moment se află într-un loc sigur.

— Dar, atunci, acel ziarist care l-a…

— Baldesi, nu le putem explica tuturor prietenilor amănuntele fiecărei operaţii; de data aceasta am pregătit operaţia până în cele mai mici amănunte iar treaba cu ziaristul care a înnebunit a fost o lucrare de mare fineţe…

— Aşadar şi ăla… Spighi face parte din…

Fu întrerupt în mod brutal.

— Să nu mai rosteşti, niciodată, cuvântul acela nici chiar când vorbeşti de pe o linie izolată, cum e asta!

Apoi vocea deveni mai calmă.

— Desigur că Spighi e omul nostru; intervenţia sa a făcut să crească gradul de dramatism al scenei. Personificarea nebuniei sociale într-un act al unui singur individ care-şi ieşise din minţi şi nu mai era în stare să respecte demnitatea morţii, ei bine, aceasta va rămâne în conştiinţa tuturor ca fiind limita extremă a degradării de la care poţi să te întorci doar dacă se va schimba radical actuala situaţie socială. După cum vezi, totul este în avantajul nostru.

Baldesi scoase un suspin de uşurare.

— Deci aşa stau lucrurile; şi Spighi a fost de acord să

joace în continuare rolul nebunului?

Îţi ajung informaţiile pe care ţi le-am dat. Ei, ce spui, te hotărăşti? Operaţiunea este programată pentru mâine dimineaţă.

— OK! – spuse Baldesi după câteva clipe de tăcere – totul se va desfăşura după tipic.

Vocea deveni destinsă şi încurajatoare.

— Foarte bine. Ştii că nu ne putem lipsi de colaborarea dumitale; când totul se va fi aranjat, Sindicatul Naţional va putea să revendice o contribuţie de marcă la rezolvarea acestei crize.

Apoi convorbirea se întrerupse.

Luigi Baldesi puse receptorul în furcă cu o senzaţie de rău, la stomac; ştia că mai devreme sau mai târziu îi va veni şi lui rândul; şi deşi cunoştea eficienţa demonstrată de organizaţie nu reuşea să scape de acea neplăcută senzaţie de primejdie.

Fiecare era pregătit să-şi joace propriul rol; el însuşi avea asupra sa capsulele roşii, lăcuite, pe care n-avea decât să le spargă în clipele cruciale; în acelaşi timp, ţipi pe care nu-i cunoştea verificau armele; încercă să se pună în situaţia unui actor aflat în ajunul premierei unei piese dorindu-şi ca ucigaşii plătiţi de la „Fenix” să fie la fel de emoţionaţi ca el; şi totuşi îl deranja niţel ideea că nu aveau să fie „replici” în ciuda succesului, scontat, al reprezentaţiei.

La câteva ore după aceea, două persoane – de vârstă mijlocie, destul de distinse – se întâlneau pe e alee din parcul oraşului.

— Mi s-a spus că s-au ivit probleme.

— A, nimic serios – răspunse celălalt, fără a se uita la el – cred că am rezolvat problema, dar poate că ar fi cazul să adăugăm şi pe un informator.

— Obişnuitul anonim, nu? – întrebă primul scormonind pietrişul cu bastonul.

— Desigur. Un… cetăţean oarecare.

— Nu e uşor lucru să convingi pe nişte neisprăviţi să colaboreze ca nişte simpli spectatori; sunt perfizi şi flecari.

— Ştiu, ştiu; e o problemă cu care ne confruntăm de mai demult; dar cred că putem avea încredere în persoana aceea care a fost de acord să facă figuraţie în cazul Fastelli.

— Da, îmi aduc aminte de acel tip. fi curat?

— Da, e curat ca lacrima şi are şi cea mai insignifiantă faţă din lume.

— Atunci luaţi legătura cu el.

Se priviră în faţă – de data aceasta – apoi cel mai în vârstă îşi reluă plimbarea sprijinindu-se în baston ca un oarecare inofensiv pensionar şchiop.

Leopoldo urcă în «goană scările înceixând cu desperare să-şi amintească ascunzătoarea albumului pe care Sergio îi ceruse – cu o voce dulce dar autoritară, totuşi – să i-l ducă la clinica, în aceeaşi zi; dar când ajunse pe palier îşi dădu, dintr-odată, seama de două lucruri. Mai întâi că uitase cheia de rezervă de la apartamentul lui Sergio şi apoi îşi mai dădu seama de faptul că nu mai avea nevoie de nicio cheie pentru că cineva avusese grijă să-l scutească de drumul de întoarcere forţând uşa şi lăsând-o pe jumătate deschisă.

Leo se rezemă de un perete; încerca un vag sentiment de frustrare şi fumă trei ţigări, una după alta. După ce-i dispăru frica împinse uşa şi băgă capul înăuntru; nu se auzea niciun zgomot dar ceea ce se vedea era mai mult decât elocvent.

Pentru a ajunge în living trebui. să păşească peste pendula masivă care zăcea la pământ, pe jumătate distrusă; călca numai peste cioburi de oale şi peste bucăţi de lemn. Nici celelalte camere nu se aflau într-o stare mai, bună; parcă trecuse pe acolo un ciclon; şi în acel talmeş-balmeş ideile i se încâlceau de tot; era pe punctul de a renunţa să mai caute albumul când prin deschizătura uşii de la dormitor întrevăzu dulapul din perete cu uşile

vraişte.

Îşi aminti, dintr-odată; trecu pe deasupra patului desfăcut ferindu-se de arcurile care ieşeau din salteaua făcută harcea-parcea; dădu la o parte un scaun care-i bloca drumul şi începu să caute prin şifonier.

După mai multe încercări reuşi să desfacă panoul din lemn de nuc – destul de gros – şi dădu peste un spaţiu în formă de pătrat exact de dimensiunea voluminosului album, care se afla acolo.

Îl trase afară şi-l înfăşură cum putu mai bine într-un ¿iar; apoi, după ce aruncă o ultimă privire la devastările provocate de acei vandali, ieşi pe uşă în mare grabă.

— Deci, după părerea ta, m-au vizitat hoţii? – întrebă Sergio.

— Dar cine? Am fost de puţine ori la tine dar îmi amintesc de bibelourile de valoare şi de argintăria care se aflau acolo: te asigur că toate aceste lucruri au dispărut!

— Da, da – aprobă Sergio – dar, în schimb, singurul lucru pe care şi-l doreau, de fapt, n-au reuşit să-l găsească!

— Termină cu joaca asta de-a 007; ştiu la ce te gândeşti; la faptul că totul a fost o înscenare ca să ţi se subtilizeze albumul; dar albumul se afla tot acolo – vezi doamne – şi în schimb toate lucrurile de valoare şi-au luat zborul.

— Poveşti! – replică prietenul privind undeva, aiurea, în tavan – au procedat în aşa fel încât totul să pară o incursiune de jaf dar n-au fost în stare să găsească albumul pentru că era bine ascuns.

— După cum arăta casa mă gândesc că n-ar fi şovăit să facă bucăţi-bucăţi toate mobilele dacă într-adevăr afurisita aia de colecţie de fotografii ar fi fost atât de importantă pentru ei.

Sergio îşi mângâie preţioasa lui arhivă.

— Poate că au fost deranjaţi de cineva sau de ceva şi au fost nevoiţi să se lase păgubaşi; dar, chiar dacă ar fi reuşit să dea de el tot nu le-ar fi folosit la nimic, pentru

că…

— Da, da, cunosc placa – ţipă Leo – pentru că toate aceste mutre mi s-au întipărit aici aşa încât aş fi în stare să te recunosc oriunde – spuse el bătându-se cu mâna pe frunte şi imitând vocea lui Sergio.

— Dacă ai terminat să mai faci pe măscăriciul îţi pot spune motivul pentru care ţi-am spus să vii aici – îi replică el pe un ton nervos.

Leo se rezemă – resemnat – de spătarul unui fotoliu şi scoase un oftat lung.

— Bine, să auzim!

— Aveam nevoie de o confirmare pe care o am acum. Poate că nu ai citit până în acest moment ziarele şi de aceea îţi voi spune ce s-a mai întâmplat în dimineaţa aceasta. Luigi Baldesi – Secretarul Sindicatului Naţional – a fost… să spunem asasinat cu focuri de pistol pe scările casei sale în timp ce ieşea pentru a se duce la birou.

— Ce să-ţi spun! Nu mai omorâseră demult pe cineva. Crezi că asta mai e o ştire de senzaţie?

— Mai încetează cu sarcasmele şi dă-mi voie să termin; la telejurnalul de la orele 14,00 au prezentat un reportaj filmat la locul cu pricina. Printre mai multe secvenţe era şi una care înfăţişa intrarea blocului în care locuia Baldesi

— Şi ce-i cu asta?

— Printre cei care căscau gura acolo se afla unul pe care eu îl mai văzusem undeva.

— Unde? – întrebă Leo curios.

— Aici – răspunse el arătând o fotografie din album. Este o fotografie de la agenţie făcută în ziua atentatului asupra lui Fastelli; printre altele se poate vedea un bărbat despre care se spune în textul explicativ că ar fi un medic ce trecea pe acolo din întâmplare şi care s-ar fi oferit să-i dea primul ajutor şefului escortei ce fusese rănit. Ei bine, ăsta e omul meu!

— Tot nu înţeleg.

— Dar judecă o clipă – insistă Sergio – nu ţi se pare ciudat faptul că una şi aceeaşi persoană trece, din întâmplare, la un interval de luni de zile prin locul a două atentate diferite?

— Admit că este o coincidenţă ciudată, dar toate coincidenţele sunt ciudate!

— Să admitem că este vorba de o coincidenţă, pur şi simplu; dar dacă acest tip e într-adevăr medic atunci de ce nu s-a oferit să dea primul ajutor şi în acest de al doilea atentat?”

— Pentru simplul motiv că Baldesi era deja mort, în timp ce şeful escortei lui Fastelli…

Mort?! Dar el n-avea cum s-o ştie din moment ce se găsea în afara intrării; un medic adevărat ar fi cerut, oricum, să i se dea voie să intervină aflând că cineva fusese rănit.

— Deci, după părerea ta, tipul nu era medic?

— Dar dacă n-ar fi fost de ce să fi minţit oferindu-se să-i dea primul ajutor acelui ofiţer?

— Habar n-am – spuse Eeo ridicând din umeri.

— Pentru simplul motiv de a împiedica pe alţii – cadre medicale adevărate – să intervină. Acel tip face parte din organizaţie şi are însărcinarea de a se ocupa de amănunte, de umplutură. În scenariu era prevăzută o persoană care să confirme celor prezenţi presupusele răni ale şefului escortei!

— Adică un fel de figuraţie – asta vrei să spui. Nu mă convingi; riscul ca o persoană de bună credinţă să fi intervenit era prea mare.

— Nu atât de mare. Dacă-ţi aminteşti bine locul a fost încercuit surprinzător de repede de maşinile Poliţiei şi de ambulanţe şi în afară de aceasta s-a răspândit imediat zvonul că toţi ceilalţi – inclusiv generalul Fastelli – muriseră pe loc; ceea ce însemna că orice intervenţie ar fi fost de prisos.

Leo începu să se plimbe, nervos, prin cameră.

— Dacă eşti cu adevărat nebun, atunci eşti nebunul cel mai logic pe care mi-a fost dat să-l ascitit în viaţa mea. Dă-mi te rog, o ţigară.

Îi dădu una din ţigările sale Marlboro, convins fiind că prietenul profita de situaţie pentru a-şi economisi ţigările proprii Ceea o eră mai important era faptul că pusese la grea încercare scepticismul de granit al lui Leo.

— Eşti sigur că l-ai recunoscut pe tip la televizor? – întrebă scoţând fumul pe nas.

— Ştii foarte bine că am o bună memorie vizuală. Sunt sigur sută la sută.

Leo ducea ţigara la gură cu mişcări foarte iuţi; ca şi cum ar fi vrut s-o mănânce.

— Vreau să te mai rog ceva – spuse Sergio; mă tem că vor încerca să pună, din nou, mina pe acest album date fiind indiciile pe care acesta le cuprinde. Va trebui să-l ţii la tine pentru un timp; ascunde-l undeva într-un loc sigur.

— De acord: dar într-o bună zi tot va trebui să-mi povesteşti şi mie – de-a fir a păr – toată afurisita asta de tărăşenie.

— S-ar putea întâmpla ca cineva să-ţi povestească totul mai înainte decât ţi-o închipui – spuse Sergio zâmbind cu un aer enigmatic.

— Şi de ce, mă rog, tocmai mie?

— Am şi eu aşa un presentiment. Tu faci acum pe fotograful pe cont propriu, nu-i aşa?

— Da şi ce-i cu asta?

— S-ar pui ea ea Fenix să aibă nevoie şi de tine!

— Dacă vreunul din aceşti nemernici îndrăzneşte să vină în casa mea – mârâi printre dinţi Leo – îl fac să zboare pe fereastră!

— M.ai gândeşte-te, totuşi – adăugă Sergio continuând să zâmbească – s-ar pritea să primeşti propuneri interesante.

Ieşind din salon se izbi de doctorul Fini care-l privi uimit observând acel voluminos pachet înfăşurat înziare pe

care-l ducea sub braţ.

— Nu ştiam că doctorul Spighi are vizite azi.

— Vă rog să mă scuzaţi – spuse Leo cu un aer ce voia să pară nevinovat – cred că ar fi trebuit să vă cer permisiunea… dar acum, ce mai, am făcut-o. Mă numesc Leopoldo şi sunt un vechi prieten de al lui Sergio.

— Încântat de cunoştinţă – spuse Fini întinzându-i mâna. Sunt directorul acestei case de sănătate şi mă ocup, personal, de prietenul dumneavoastră. Apropo, nu este nevoie de nicio autorizaţie pentru a-l vizita. Acum se simte mult mai bine şi mai stă la noi din dorinţa dumisale, pentru a-şi continua tratamentul. Dacă-mi permiteţi vă ofer o cafea la bar.

— Tocmai voiam să plec…

Fini se uită din nou la pachet şi recunoscu prin foile de ziare conturul albumului cu fotografii.

— Ce aveţi acolo? I-aţi adus lui Spighi albumul de familie?

Leo începu să râdă, încurcat; încercă s-o dreagă.

— Dda… Sergio a insistat mult să i-l aduc, aşa că…

— Aş putea să-mi arunc şi eu o privire pe el? – întrebă doctorul întinzând mâna.

Dădu cu stângăcie la o parte foile de ziar care-i alunecară din mâini.

Fini răsfoi primele pagini apoi îi dădu înapoi albumul lui Leo.

— Veniţi, vă rog, în biroul meu; trebuie să vă spun ceva.

— Şi cu cafeaua cum rămâne?

— Avem tot timpul. O vom bea mai târziu…

Neştiind ce altceva să facă puse pe jos pachetul acela voluminos în timp ce Fini continua să-l privească cu un aer de reproş.

— De fapt a fost vina mea – spuse el – ar fi trebuit să avertizez personalul de serviciu.

— Nici nu-mi închipuiam că-i puteam face vreun rău;

am vrut doar să-i îndeplinesc dorinţa lui Sergio.

Psihiatrul se ridică şi se apropie de fişierul metalic.

— Din păcate, în ciuda tuturor îngrijirilor, bolnavul nu poate fi considerat încă vindecat.

— Dar judecă în mod perfect raţional – obiectă Leo – şi mi se pare că e destul de calm.

— Comportamentul său exterior este corect dar ideea aceea delirantă care l-a adus aici o are şi acum; de aceea se impune să nu fie în niciun fel încurajat în convingerile sale. Uitaţi-vă aici. Deschise fişierul şi luă de acolo o cărţulie cu coperţi albastre. I-am aplicat terapii fizice şi farmacologice; am încercat şi un procedeu psihoterapeutic, dar nu a fost suficient. Pentru ca domnul Spighi să poată reveni la o viaţă normală este necesar să creăm un vid în jurul lui – cel puţin în ceea ce priveşte stimulentele ce pot avea legătură cu delirul lui; şi acel album de care Sergio mi-a vorbit foarte mult reprezintă un stimulent, un factor patogen foarte vătămător.

— Dar este vorba doar de o documentaţie fotografică; şi apoi mai este şi altceva: apartamentul lui Sergio a fost devastat şi el susţine că acest lucru a fost un pretext pentru ca tipii aceia să pună mina pe album.

— Vă daţi seama că orice lucru poate fi sucit şi răsucit pentru a fi adaptat unei scheme mentale preconcepute – izbucni Fini. Nu ne aflăm în faţa unei simple fixaţii ci în faţa unui delir paranoic pur şi simplu; dumneavoastră aţi făcut rău că i-aţi spus că apartamentul său a fost vizitat de hoţi şi aţi făcut şi mai rău aducându-i acel blestemat de album!

— Totuşi nu este exclus ca…

— Nu este exclus ca Sergio să aibă dreptate, nu-i aşa? – replică Fini exasperat. Nu vă lăsaţi vrăjit de aceste inepţii. Apartamentul lui Spighi a fost devastat, bun, dar acest lucru nu dovedeşte nimic. Pe mine m-au prădat de două ori!

Leo se pregătea să răspundă dar până la urmă se

abţinu.

— În orice caz – continuă Fini – a fost într-un fel şi vina mea; poate că ar fi trebuit să nu-i dau voie să citească ziarele şi nici să se uite la televizor.

— Dar cum aţi fi putut s-o faceţi? în definitiv Sergio este un internat de bunăvoie.

— Este adevărat, dar nu este în măsură să răspundă de convingerile sale; trebuia să-i fi văzut faţa în dimineaţa aceasta când urmărea la televizor reportajul cu asasinarea lui Baldesi! Pe faţa lui nu se vedea nicio urmă de compătimire a acelui amărât ci doar o licărire de bucurie, bucuria de a fi avut – în sfârşit – confirmarea bănuielilor sale. Ştie numai bunul Dumnezeu câte foloase o fi tras din acea tărăşenie numai şi numai ca să-şi aducă apă la moară dementei sale ipoteze.

Ştia şi Leo despre ce anume era vorba dar nu avu curajul s-o spună şi aprecie că nici nu era cazul.

— Eu nu mi-aş fi făcut atâtea probleme – spuse el; de fapt, dumneavoastră v-aţi aruncat doar o privire pe album şi mi l-aţi dat repede înapoi.

— Nu v-a spus trimic deosebit?

— Nu. Nimic care să te facă să te gândeşti la o… agravare a bolii.

— În orice caz, vă rog să nu vă mai vedeţi cu el pentru cât va timp; în ceea ce mă priveşte voi încerca să-i distrag atenţia de la mijloacele de informare; tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru n-ar face decât să-i confirme ideile lui fixe. Închise cărţulia şi o aruncă pe masă cu un gest obosit. Nu m-am mai aflat nicicând într-o situaţie ca aceasta; aş prefera mai curând să am de a face cu un nebun furios şi periculos dar care nu-ţi pune probleme de conştiinţă.

— Vă înţeleg, domnule doctor – spuse Leo ridicându-se. Acum trebuie să plec. Cafeaua o rom bea cu altă ocazie.

— Veţi ţine seama de sfaturile mele?

— Da.

— În acest caz vă rog să le transmiteţi şi domnişoarei Ratti; dumneavoastră şi dumneaei sunteţi singurele persoane care îl vizitaţi.

— K în regulă; la revedere.

Leo îşi luă albumul şi ieşi în linişte din cabinet.

Fini îşi scoase ochelarii şi-şi frecă energic rădăcina nasului; nu-l deranja atât oboseala cât îndoielile ce-l chinuiau în legătură cu bolnavul său. Dacă l-ar fi lăsat să plece din clinică poate că n-ar mai fi avut acele probleme; dar ar fi avut – cu siguranţă – scrupule.

În chiar acea clipă se aprinse beculeţul roşu al interfonu1 ni şi din aparat se auzi vocea – profesională – a secretarei:

— Domnule doctor, am văzut că pacientul dumneavoastră a plecat; poate intra un domn care vă aşteaptă? Nu are oră fixată.

La gândul că Leo fusese luat drept un nebun, Fini schiţa un ziinbet ironic; la urma urmelor, îmbrăcămintea şi aranjamentul părului acelui tânăr erau potrivite în ambianţa acelei clinici – cu condiţia de bolnav mintal; dar cum va fi fost dincolo.

afară? se gândea că ar fi putut să scrie o carte pe acea temă, pe care ar fi intitulat-o *„Despre puterea şi relativitatea categoriilor”*.

— Domnule doctor Fini, mă auziţi?

— Da, domnişoară – răspunse el apăsând pe clapă – spuneţi-i să intre…

Îi păru rău în ultima clipă că nu ceruse date despre acel necunoscut; dar atunci când omul acela intră în cameră îşi dădu seama că acele date ar fi fost de prisos şi clipa sa de bună dispoziţie pieri imediat.

— Ce mai e? – întrebă psihiatrul?

— Ei! Prietenii nu se mai salută între ei? – protestă celălalt aruncându-şi cu precizie pălăria pe un cârlig al cuierului; apoi luă un scaun şi se aşeză pe el punându-şi

picior peste picior.

— Ceva noutăţi, doctore?

Îmbina în persoana lui un ciudat amestec de infantilism şi de nepăsare ostentativă; dar deşi avea o vârstă fragedă nu – putea fi considerat un flăcăiandru supărător; şi – mai ales – nu era unul pe ţâre să-l laşi să aştepte mult răspunsul.

— Hm, din punct de vedere psihopatologic…

— Scuteşte-mă de termenii ăştia – îl întrerupse tipul pe un ton neaşteptat de dur – vreau să ştiu dacă amicului nostru i-au trecut fixaţiile!

Simţi o furnicătură neplăcută în stomac.

— Se simte mult mai bine – reuşi să spună – totuşi nu se poate vorbi încă de o vindecare completă.

Celălalt clătină din cap în semn de dezaprobare.

— Spuneam eu că metodele noastre sunt mai bune; ascultă, doctore, ai promis că acel Spighi se va vindeca şi mai spuneai că trebuiau să se evite vărsări de sânge inutile şi noi te-am înţeles; nimănui nu-i place să fie un asasin cu adevărat, dar povestea asta se lungeşte cam prea mult. Spighi e un ziarist şi chiar aşa închis aici cum e pentru noi reprezintă un pericol, precum o bombă gata să explodeze.

— Fir-ar să fie! – izbucni Fini – de ce nu v-aţi gândit la acest lucru mai înainte de a intra în legătură cu el; poate l-aţi fi putut convinge…

— La început nu mi s-a părut a fi tipul potrivit – răspunse bărbatul – nu era un cronicar politic; se ocupa de rubrici culturale pe care nu le citea nimeni şi nu se număra printre oamenii de vază.

— I) a, dar apoi a început să se intereseze de terorism.

— Şi noi am fost pe punctul de a-i face o propunere dar acel ticălos a început să facă legătura între anumite fapte şi când a fost clar că intenţiona să dea în vileag anumite lucruri a trebuit să-l scoatem din planurile noastre. Peripeţia cu brigadierul Feliei şi apoi internarea

lui aici au fost providenţiale.

— Aveaţi intenţia de a-l lichida?

— Nu aveam nicio dovadă. Nouă ne era de ajuns ca el să treacă drept nebun şi să zacă în balamuc.

— Totuşi mai târziu v-aţi schimbat ideea şi după îndepărtarea celui ce stătea de pază un oarecare arhivar a încercat să…

Se întoarse spre Fini cu un aer enervat.

— Aceste lucruri nu te privesc; acum-Spfghi se află în mâinile tale şi ai doar două alternative: sau să-l ţii închis aici pentru tot restul vieţii lui sau să-i dai drumul după ce îi vei fi scos din creier ideile lui fixe; dar, fii atent, doctore: în cea de a doua situaţie trebuie să fie foarte sigur ceea ce faci. Noi avem treburi mai importante de făcut decât aceea de a ne ocupa de Spighi. De aceea dacă acel nenorocit iese de aici şi se apucă să bată iar darabana tu vei fi distrus iar el un om mort. Noi ţi-am putea da o a doua posibilitate.

Un avertisment mai explicit nici că se putea da; Fini se şi vedea stigmatizat prin ziare pentru că eritemase o persoană încă bolnavă şi periculoasă; scandalul ar fi fost inevitabil cu atât mai mult cu cât ei l-ar fi lichidat pe Spighi făcând să se înţeleagă că fusese vorba de o sinucidere şi cariera sa ar fi fost iremediabil compromisă.

— Nu… nu e deloc uşor să stabileşti starea mintală reală a unui psihopat şi este şi mai greu – adăugă ştergându-şi sudoarea rece – să-l convingi pe un om sănătos la cap că nu are dreptate când… de fapt o are.

— Nu mă interesează procedeele, doctore; mă interesează rezultatele; spală-i creierul, omoară-l – dacă e nevoie – dar în aşa fel încât să pară o moarte naturală – dar nu trebuie, în niciun caz, să dai chix.

Bărbatul se întoarse brusc spre uşa în care cineva bătea cu insistenţă.

— În… intraţi! – se bâlbâi Fini.

Intră oinfirinieră care nici nu-l băgă în seamă pe necunoscut.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, domnule doctor, dar bolnavul de la salonul nr. 6 vrea să vorbească, imediat, cu dumneavoastră. Cere să fie externat.

Bărbatul acela se întoarse spre Fini zâmbind ironic.

— Din expresia feţei tale deduc faptul că e vorba chiar de amicul nostru.

Doctorul nu-l băgă în seamă recăpătându-şi o expresie de siguranţă.

— Spuneţi-i domnului Spighi că-l primesc peste cinci minute.

— Bine, doctore – spuse tipul după ce ieşi infirmiera – te las cu treburile tale dar te rog să nu uiţi de cele două alternative.

Îi întoarse spatele şi ajuns lângă cuier săltă cu un gest rapid pălăria care-i aterizâ pe cap cu o precizie matematică.

Procedura era completă; fuseseră două gloanţe de pistol de calibrul 7, 65 din care unul în plin piept şi celălalt în faţă; constatările medicului legist şi ale specialiştilor de la criminalistică, durerea rudelor, autopsia – inutilă – programată pentru ziua următoare şi funeralii solemne cu participarea celor mai de vază oameni politici.

Şi Baldesi îşi jucase rolul său plătind cu viaţa, o viaţă pe care şi-o dedicase în întregime intereselor muncitorilor.

Leo nu reuşi să citească până la capăt necrologul, cam afectat, din ziarul *Grido*; după primele rânduri dădu la o parte ziarul şi deschise sertarul său secret.

Primele fumuri trase din pipă îi dădură imediat o senzaţie de beatitudine; dar nu era încă în stare să-şi pună ordine în gânduri; totul părea absurd şi simplu şi în acelaşi timp şi tragic şi grotesc. Nu era – cu siguranţă că nu – o comedie uşor de interpretat şi chiar dacă argumentele lui Sergio păruseră întreun prim moment convingătoare nu era, totuşi cu putinţă să fi avut dreptate. Învăţase să accepte totul în viaţă, dar acest lucru nu reuşea să-l digere şi nici măcar nu putea suporta ideea că cel mai bun prieten

al său se ţăcănise.

Stinse cam fără chef f>ipa şi în aceeaşi clipă îşi dădu seama că trebuia să ne argă s-o ia pe Marina de la aeroport; se ridică în picioare cu mare grijă amintindu-şi de ameţelile puternice pe care fumatul buruienii acelea i le provoca atunci când făcea mişcări bruşte şi-şi băgă capul sub jetul duşului.

Coborî în goană scările sperând ca fata să nu fie nevoită să-l aştepte; de abia ieşise pe poartă când auzi un strigăt, ceva ca o somaţie. Merse mai departe gândindu-se că probabil se strigase la vreun borfaş care fusese prins asupra faptului şi se urcă în maşină; mai înainte de a apuca să pornească motorul auzi cum se apropie cineva şi cum aceeaşi voce de adineauri îl apostrofează cu un: „Ei, cu dumneavoastră vorbesc”! însoţită de zgomotul acela de neconfundat pe care-l. face închizătorul unei arme.

Leo se întoarse încet – trebuia doar să evite mişcările bruşte – şi recunoscu imediat uniforma gri-albastră a celor din Poliţia Judiciară.

Agentul îl privea liniştit de sub viziera încasa bilă a căştii continuând să ţină arma îndreptată spre el.

— Care-i baiul? – întrebă Leo.

— Nu aţi ascultat ultimele ştiri transmise la radio? Este stare de necesitate şi nu se mai poate ieşi din casă – fără autorizaţie – după orele 20,00.

— Stare de necesitate?! – întrebă Leo încruntându-se.

— Este o măsură hotărâtă de guvern în urma recentelor acte de terorism; dar de Baldesi aţi auzit, cel puţin?

— Da, dar…

— Niciun dar; fără autorizaţie nu puteţi ieşi; oricum, fiţi liniştit, este vorba de o măsură cu caracter provizoriu.

Leo închise portiera maşinii şi se întoarse la poartă privind din când în când pe tânărul poliţist care nu-l slăbi din ochi până ce nu intră în casă.

Marina ieşi din aerogară prin coridoarele rezervate

personalului navigant şi ajunse la chioşcul la care stabilise să se întâlnească cu Leo. Abia după câteva minute îşi dădu seama de liniştea neobişnuită care domnea în jur; se vedeau doar câteva taxiuri care descărcau sau luau pasageri cu bagajele lor în cea mai mare viteză iar aleile parcului de vizavi, de obicei pline de oameni, erau aproape pustii; cele câteva persoane care se vedeau aveau o înfăţişare gravă şi de neîncredere şi niciuna dintre ele nu părea a se plimba pe acolo.

Marina încercă un ciudat sentiment de primejdie în ciuda numeroaselor maşini de ale Poliţiei şi ale unor camionete ale Armatei care patrulau prin zonă.

Un bărbat într-o uniformă strălucitoare apăru pe neaşteptate în spatele ei.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, aş putea să vă întreb ce faceţi aici?

— Da, într-adevăr – spuse ea încurcată de acea privire cercetătoare – de fapt, abia acum am debarcat şi aştept un prieten.

— Mă tem că prietenul dumneavoastră nu va veni.

— De ce? I s-a întâmplat ceva? Dar dumneavoastră cine sunteţi dacă nu vă supăraţi?

Sunt un căpitan din armată – răspunse politicos ofiţerul. Nu vă faceţi griji. Prietenul dumneavoastră n-a păţit nimic, dar nu poate ieşi din casă afară doar de faptul că are autorizaţie. Are vreun motiv s-o fi obţinut?

— Nu… nu cred. Trebuia doar să vină să mă ia, dar nu înţeleg încă…

— Mă mir că nu sunteţi la curent; în ultimele zile s-a înregistrat o impresionantă recrudescenţă a actelor teroriste şi guvernul a hotărât să decreteze starea de necesitate pe tot timpul nopţii.

— Asta înseamnă că noaptea nu se poate circula?

— Întocmai – răspunse ofiţerul – şi acum, dacă nu vă supăraţi, aş dori să văd actele dumneavoastră.

Simţi cum o cuprind fiori de frig deşi era o vreme de

primăvară. Scotoci cu nervozitate prin poşetă şi scoase de acolo legitimaţia de serviciu.

Ofiţerul citi datele şi le transcrise pe o bucăţică de plastic de culoare verde pe care o introduse în legitimaţia fetei.

Marina se gândi că i le va da pe toate înapoi dar căpitanul se îndreptă spre trotuar şi făcu un semn unui taxi care era parcat nu departe. Când taxiul se apropie deschise portiera din spate şi o invită pe fată să urce, apoi se adresă şoferului arătându-i legitimaţia şi permisul acela verde:

— Domnişoara merge la această adresă, pe drumul. cel mai scurt, vă rog; permisul este valabil o oră.

Fără a mai spune ceva îi restitui Marinei legitimaţia şi în timp ce maşina pornea o salută pe fată milităreşte cu un zâmbet cordial.

Ea coborî geamul şi abia în ultima clipă îşi dădu seama de prezenţa a doi soldaţi înarmaţi care-l însoţeau pe ofiţer şi care în timpul discuţiei acestuia cu fata se trăseseră deoparte ascunşi cu discreţie de umbrele înserării.

Ridică geamul şi-şi aprinse o ţigară.

— Fumatul e interzis – obiectă şoferul.

— Scuzaţi-mă – răspunse ea – dar sunt nervoasă şi n-am observat. Mi-aţi putea spune ce se petrece pe aici? Am fost plecată din capitală câteva zile.

— Au făcut-o de oaie! A fost asasinat Secretarul Sindicatului Naţional şi prietenii lui au declarat o grevă generală pe timp nelimitat.

Fir-ar să fie! – exclamă Marina trântindu-se pe scaun.

— Dar nu e numai asta; s-au produs tot felul de tulburări; ştiţi cum se întâmplă; sunt obişnuiţii provocatori caic profită de situaţie pentru a pescui în apă tulbure. Aşa încât Consiliul de Miniştri a hotărât să decreteze starea de necesitate timp de 12 ore pe zi. Oraşul e împânzit de patrule de ale poliţiei şi de ale armatei.

— Şi cât va mai dura toată povestea, aceasta?

Omul strânse din umeri.

— Ce ştiu eu. Probabil până atunci când cercetările în legătură cu moartea lui Baldesi vor ajunge la un rezultat concret.

Marina căzu pe gânduri; măsura aceea i se părea exagerată şi, mai ales, inadecvată situaţiei. Trebuia să fie ceva suspect la mijloc; şi apoi ea, una, nu avea niciun chef să meargă acasă.

— M-am răzgândit – îi spuse pe neaşteptate şoferului – duceţi-mă la Casa Pervinca!

— Unde? La Casa de nebuni? îmi pare rău dar ofiţerul acela a fost foarte explicit. Permisul dumneavoastră este valabil doar pentru o oră şi eu trebuie să vă duc acasă; Casa Pervinca se află în partea opusă a oraşului şi nu am chef să fiu prins cu permisul expirat.

— N-are importanţă – insistă ea – îmi asum eu toată răspunderea!

Clătină din cap.

— Nu, domnişoară; eu vă duc acasă la dumneavoastră şi de acolo n-a veţi decât să mergeţi unde doriţi, pe propria dumneavoastră răspundere.

I iiscuţia avută cu Spighi fusese cel mai neplăcut lucru cu care îi fusese dat să se confrunte în cariera sa; Sergio îşi dăduse – cu siguranţă – seama de boala sa dar el nu putea să facă altceva decât să încerce să-l convingă şi – în ultimul rând – să-şi impună propria hotărâre prefăcându-se că aceasta i-ar fi fost dictată de un foarte precis simţ de răspundere în ceea ce-l privea pe bolnavul său.

Reacţia fusese neaşteptată; Sergio rămăsese fără glas câteva clipe şi apoi ceruse să fie examinat de un specialist din afara clinicii.

Zâmbi amar la gândul că Sergio l-ar fi putut taxa drept un profesionist prea legat de treburile zilnice; nici măcar nu voia să-şi închipuie cât de binevoitoare putea fi

acea apreciere date fiind împrejurările.

Bolnavul indicase în persoana doctorului Marra pe cel ce ar fi trebuit să hotărască dacă era cazul să fie externat sau nu; iar el fusese nevoit să ia act de această alegere.

Îl cuprinse din nou enervarea şi se plimba ca un leu în cuşcă în antecamera cabinetului în care avea loc vizita; se afla în joc viaţa unui om şi Marra trebuia să fi fost la curent... nu se putea să nu-l fi informat despre situaţie după ce au aflat de hotărârea lui Sergio de a fi externat.

În acea clipă se deschise uşa şi pe ea ieşiră bătrânul profesor, un asistent şi o infirmieră.

Fini nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Ei, Marra, cum rămâne?

Îl privi, aşa cum era aplecat – rău, de şira spinării – după care îşi scoase ochelarii pe care începu să-i şteargă cu un şerveţel de hârtie.

— Bolnavul este afectat de un grav simptom paranoic – spuse fără niciun fel de preambul – comportarea sa este liniştită; dar forţa sa ideatică este, ca de obicei, întortocheată chiar dacă subiectele delirului sunt evitate în mod sistematic

— L-aţi. informat în ceea ce priveşte hotărârile pe care le-aţi luat?

— Acest lucru este. sarcina dumneavoastră – conchise Marra punându-şi din nou ochelarii pe nas – doar dumneavoastră sunteţi directorul acestei case de sănătate. În ceea ce mă priveşte vă voi face un raport în scris.

Fini se simţea încordat precum o strună de vioară şi nu avea cum să evite întrebarea principală;

— Ce ar trebui să facem, la urma urmelor?

— Spighi trebuie să mai fie reţinut aici – chiar împotriva voinţei sale; el reprezenta un pericol social? este evident – şi voi preciza acest lucru şi în scris.

— Dar cu tratamentul cum e?

— Singurul lucru pe care-l putem face este anihilarea

cu ajutorul şocurilor electrice; apoi – după tratamentul pentru dezintoxicare – amicul nostru va redeveni o persoană cu totul normală.

Capitolul al şaptelea

Senzaţia de amorţeală a braţelor – cu care se obişnuise deja ori de câte ori se deştepta din somn – dispăru în câteva secunde lăsând în urmă o oarecare senzaţie de beatitudine, un soi de călduţ sentiment de siguranţă care-l făcea pe Sergio să lenevească în pat, să mai zăbovească niţel înainte de a se da jos din pat.

Se ridică din pat – până la urmă – şi începu să ţopăie prin cameră; deschise, apoi, fereastra şi înăuntru năvăli un aer răcoros de dimineaţă de august; oglinda reflecta imaginea unui chip zâmbitor şi relaxat, imaginea unui bărbat în formă; efectul – probabil – al exerciţiilor de gimnastică şi al tenisului pe care le practica de câteva timp.

Scrumierele – răspândite peste tot – erau acum pe post de bibelouri; nu reuşea să priceapă cum de putuse să se intoxice atâta timp cu nicotină fără a-şi da seama de ameţeala pe care i-o provoca fumul. De când reuşise să se lase de fumat viaţa sa luase un curs cu totul diferit; nu mai avea respiraţia aceea greoaie şi avea poftă de mâncare şi dormea bine visând frumos. Şi relaţiile sexuale erau mult mai plăcute; iar acea muncă ce până cu câteva luni în urmă îl irita – cu acea prezumtivă inutilitate – devenise o exaltantă exercitare culturală în care se implicau ascuţimea minţii sale şi spiritul lui critic.

După ce se bărbieri, cu mare grijă, se băgă sub duşul rece care-l făcu să dârdâie de frig; acest lucru – care-i fusese sugerat de un coleg – se dovedea mereu a fi un remediu foarte eficace împotriva înceţoşării minţii.

Se plângea, din când în când, de o uşoară amnezie; dar părerile tuturor medicilor – în consens – erau acelea că era vorba de o sechelă a unei astenii nervoase şi care va fi devenit, oricum, din ce în ce mai puţin perceptibilă fără a

avea vreo influenţă asupra noului său mod de viaţă.

În timp ce se îmbrăca elaboră textul viitorului său articol; de când situaţia politică internă se mai ameliorase activităţile culturale luaseră şi ele avânt şi se concretizaseră în înfiinţarea de noi cercuri şi în răspândirea unor noi idei anticonformiste – opera unor străluciţi ziarişti-filozofi printre care se număra şi el.

Cumpără ziarul de la chioşcul obişnuit după care intră în localul unde lua masa împreună cu Leo de când acesta găsise de lucru la un atelier fotografic situat în apropiere, pe Via del Castello.

Leo sosise deja; se aşezase undeva în spate şi tot sucea şi răsucea în mână un pahar cu whisky.

— Nu prea se potriveşte cu micul dejun – spuse Sergio.

— Ia mai lasă-mă în pace; ştiu că ar cam trebui să mă las de băutură; de luni şi luni de zile mi-o tot spui.

Sergio se aşează pe un scăunel rotund şi comandă un pahar cu lapte.

— Eşti în stare să mă asculţi?

— Ce vrei?

— Ascultă – îi spuse cu un gest nerăbdător – pur şi simplu nu te înţeleg; erai mai amuzant mai înainte cânt totul mergea de-a-ndoaselea…

Leo se întoarse spre el.

— Mda. Acum totul e foarte bine, nu? Statisticile sunt încurajatoare, situaţia politică s-a îmbunătăţit iar terorismul a fost aproape învins; şi delincvenţii s-au transformat într-o turmă de mieluşei.

Bău whisky-ul dintr-o înghiţitură.

— Leo nu ştiu ce s-a schimbat în mentalitatea noastră; se pare că acei atâţia şi atâţia ani de violenţe publice şi particulare ne-au intoxicat în aşa hal încât…

— Intoxicat? De de unde, drăguţule! Ia priveşte în jurul tău. Vei vedea, peste tot, numai chipuri destinse şi satisfăcute; a fost, în sfârşit, restabilită ordinea.

Sergio clătină din cap şi-şi bău laptele.

— Nu cred că plângi după timpurile acelea de dezordine când ne distrai cu bancurile tale.

Leo se rezemă de perete şi-l privi cu ochii întredeschişi.

Ţi se întâmplă vreodată să ai amnezii?

— Nu-i neapărat nevoie să-mi aminteşti, de lucrtiri neplăcute, Leo; ştiu că am fost bolnav dar acum m-am vindecat… complet.

— Şi te-ai adaptat noii stări de lucruri, nu-i aşa?

— Da…

— Atunci să-mi spui – continuă Leo punându-şi coatele pe masă – eşti de acord cu înlocuirea Consiliului de Miniştri cu un comitet, restrâns, de tehnocraţi?

— Am auzit vorbindu-se despre acest lucru dar nu cred să fie ceva realizabil.

— Nu crezi? Atunci priveşte aici!

Şi-i aruncă sub nas ziarul de dimineaţă.

— Ca un ziarist ce te afli eşti puţin informat. Ce părere ai? Cu trei zile în urmă era doar o ipoteză iar acum este un fapt împlinit.

Sergio citi titlurile încruntându-şi fruntea.

— Au dat o adevărată lovitură – continuă Leo – transmiţând salutările lor consultării democratice a cetăţenilor.

Dădu la o parte ziarul şi se uită în ochii prietenului său.

— Tu nu eşti în măsură să dai lecţii de democraţie; lumea e şi aşa sătulă să tot audă cuvinte lipsite de sens şi e sătulă de a fi consultată în materie de hotărâri politice care sunt, oricum, luate de sus; să luăm în considerare, măcar, dispariţia anumitor ipocrizii.

— De acord. Acum, Statul merge înainte, de bine de rău, birocraţia nu mai e aşa puternică şi violenţa aproape că a dispărut; dar, ia spune-mi îţi mai aminteşti de crimele politice din ultimii ani?

— Bineînţeles. Şi ce-i cu asta?

— Aveai vreo idee de a ta în legătură cu acestea?

Sergio avu o uşoară ameţeală dar îşi reveni repede.

— Gândeam – mai mult sau mai puţin – la fel ca toţi ceilalţi; adică faptul că o mică cotitură – mai devreme sau mai târziu –.ar fi fost necesară.

— Nimic altceva?

— Nu, nu cred.

Suspină – dezamăgit – şi-şi aminti, imediat, de acele recomandări – calde, dar şi aproape ameninţătoare – care-i fuseseră făcute în legătură cu sănătatea mintală a lui Sergio. I se făcu greaţă şi aproape că nu mai putea suporta să-l vadă pe prietenul său; se ridică de pe scaun şi se îndreptă repede spre ieşirea din local.

— Ei, ce te-a apucat? Şi nici înăcar nu mă saluţi?

— Scuză-mă; sunt puţin nervos – spuse Leo puţin stânjenit. *Sărmane, ai meu prieten* – îşi spuse în sinea sa – *im t erai mult mai simpatic atunci când erai nebun*.

— Ok! Să ai o zi bună 1

— Apropo – adăugă Leo mai înainte de a ieşi – aminteşte-ţi că i-ai promis Marinei că vei merge s-o iei de la aeroport în după amiaza aceasta.

Îi aruncă o ultimă privire de compătimire pe care Sergio nu păru s-o intercepteze şi se îndepărtă pe stradă băgându-şi ziarul mototolit în buzunarul jachetei.

O voce feminină, caldă, anunţă prin difuzor sosirea zborului nr. 313 de la Londra; Sergio puse revista pe un scaun liber de lângă el şi se uită la ceas. Mai erau mai mult de treizeci de minute până la sosirea avionului de la Istanbul din care avea să coboare Marina şi nu reuşea să priceapă de ce venise acolo atât de devreme. Probabil că depindea de acea dorinţă mai nouă de a vedea lume în jurul său şi de o manie a sa, mai veche, de a trage cu ochiul la stevardesele îmbrăcate în uniformele lor mulate pe corp care aveau puterea de a-i excita imaginaţia erotică. Nu putuse niciodată accepta ideea că fetele acelea

aveau un zâmbet rece şi impersonal; dimpotrivă acel zâmbet îi atrăsese lui atenţia atunci când o întâlnise pe Marina pentru prima dată.

Privea prin pereţii groşi, transparenţi, du-te-vino-ul pasagerilor şi al personalului de serviciu; aerogară era ca un imens scenariu în care se întreţeseau zeci şi zeci de poveşti diferite. Pereţii de sticlă îi permiteau să se orienteze rapid în labirintul acela al indicatoarelor care arătau birourile, serviciile şi ieşirile pentru îmbarcare; aproape fiecare pistă dispunea de un culoar propriu care pornea de la zona de parcare aflată în faţa aeroportului şi se termina – după o ultimă porţiune de scară rulantă – într-un punct din care microbuzele transportau pasagerii la avion.

În faţa ghişeelor companiilor aeriene de unde se luau biletele rezervate prin telefon erau cozi lungi şi cozile erau şi mai lungi pe culoarele acelea strâmte rezervate companiilor. Sergio îşi puse ochelarii, aşa, fără vreun motiv precis şi văzu, din întâmplare, persoanele care aşteptau în faţa ghişeului companiei BEA.

Bărbatul acela cu părul rărit pe la tâmple – care ţinea o mică valiză în mână – era antepenultimul din coadă şi părea deosebit de impacientat. Sergio nu-i putea vedea prea bine faţa şi totuşi atenţia îi fu atrasă în mod deosebit de acel individ.

Ieşi din sala de aşteptare pentru a-l putea vedea mai bine şi îndoielile de la început se risipiră; îl cunoştea, cu siguranţă, dar nu reuşea să-şi amintească unde anume îl mai întâlnise.

Îşi scoase ochelarii şi-şi frecă tâmplele în ideea că permitea mai uşor afluxul sângelui la creier; acele amnezii începeau să-l sâcâie şi trebuia să le găsească, cumva, un leac. Când îşi puse din nou ochelarii omul ajunsese deja la mijlocul cozii şi cam în zece minute avea să ajungă la ghişeu.

Nu ştia exact de ce, dar simţea că trebuia să-şi

amintească în grabă, mai înainte ca omul acela să-şi ia biletul. Se apropie şi mai mult de el şi-l privi în faţă, de la câţiva metri; privirile li se încrucişară; Sergio înţelese din expresia indiferentă a aceluia că nu-l întâlnise, direct, vreodată. Poate că-l văzuse în vreo fotografie; cu mult timp înainte creierul său fusese e pur şi simplu îmbâcsit de imagini fotografice şi în acea clipă fizionomiile se suprapuneau în mod inextricabil.

La un moment dat un anumit punct de informaţie memorizată păru să se detaşeze şi aidoma unei ambarcaţiuni desprinsă din străfunduri marine se ivi în câteva secunde la suprafaţa conştiinţei sale.

Albumul, albumul său pe care şi-l făcuse în luni şi luni de muncă migăloasă! Iată de unde îl ştia pe tip: fotografia lui se afla în arhiva sa personală.

Îl încercă din nou acea obişnuită senzaţie de ameţeală şi fu nevoit să se aşeze şi să aştepte să-i treacă; gândindu-se la mai multe alternative posibile conchise că nu putea fi vorba decât de un terorist. Mulţi care se făcuseră vinovaţi de crime politice scăpaseră de justiţie şi era foarte puţin probabil ca omul acela să fie în mod legal în libertate.

Trebuia să acţioneze imediat, mai înainte ca tipul să aibă timp să fugă; căută postul de poliţie şi după câteva minute se afla faţă în faţă cu poliţistul de serviciu.

Înghiţea în sec; îl scoase din încurcătură poliţistul:

— Doriţi ceva, domnule?

— Repede, nu trebuie să pierdem nicio clipă; sunt sigur că am recunoscut un terorist printre persoanele care stau la coadă la ghişeul companiei BEA.

— Sunteţi sigur? – întrebă cu un aer grav agentul.

— Da!

— Despre cine este vorba?

— Nu ştiu, dar l-am recunoscut dintr-o fotografie.

— Luaţi loc, vă rog.

Apoi fu introdus într-o sală de aşteptare în timp ce

poliţistul se duse repede într-o cameră apropiată.

După câteva secunde poliţistul ieşi – însoţit de trei camarazi şi de un subofiţer care i se adresă pe un ton peremptoriu:

— Veniţi cu noi – spuse – să ni-l arătaţi!

Se luă pe urma grupului şi ajuns la ghişeul companiei BEA arătă cu mâna pe acel om care se afla în poziţia a doua

Militarii se priviră vădind îndoială.

— Nu mi se pare a fi unul dintre cei cunoscuţi – spuse subofiţerul.

— El e, vă spun şi trebuie să vă grăbiţi să puneţi mâna pe el mai înainte de a o şterge!

— Unul dintre poliţişti schimbă o vorbă cu superiorul său care duse mâna la pistol.

— De acord – spuse apoi – dar trebuie să verificăm Bine, opriţi-l pe acel om!

Încuietoarea – ascunsă în bariera de alamă – se deschise cu ajutorul unei chei speciale făcând să se rotească o uşă metalică prin care poliţiştii trecură şi ajunseră la sectorul „Plecări”.

Rămăsese afară dar îl auzea pe acel om cum protesta cu voce tare.

— Nu vă enervaţi – spunea subofiţerul – este un simplu control. Vă rog să-mi prezentaţi paşaportul dumneavoastră!

Urmară câteva clipe de confuzie; se deschise o uşă care se închise apoi, imediat, în timp ce tfpul continua să protesteze deşi pe un ton mai slab.

Trecu jumătate de oră care i se păru a fi o veşnicie; avionul Marinei trebuia să fi aterizat, dar era sigur că ea ar fi înţeles situaţia şi apoi el era din cale-afară de curios.

În cele din urmă omul acela ieşi răspunzând cu un mormăit salutului poliţistului de serviciu; Sergio îi văzu chipul, de la mai puţin de jumătate de metru ceea ce-i întări şi mai mult convingerea.

Îl urmări – înfricoşat – cu privirea în timp ce prezumtivul terorist pleca de la postul de poliţie cu acea tipică expresie a celui ce a fost nevoit să piardă timp din cauza unei confuzii.

— Vă rog, poftiţi, sergentul vă aşteaptă.

Militarul de serviciu fu nevoit să repete invitaţia de două ori; în sfârşit, el se hotărî să intre în birou.

— De ce l-aţi lăsat să plece? – întrebă el privind în jurul său.

— A fost o greşeală – răspunse subofiţerul – hm, nu-i nimic rău în treaba aceasta! Putem greşi cu toţii şi e mai bine să ne cerem scuze decât să lăsăm să ne scape unul care e urmărit.

— Dar era un terorist… un asasin! – insistă Sergio.

— O fi fost; dar nouă nu ni se pare deloc acest lucru; actele sale erau în regulă; l-am şi percheziţionat şi n-am găsit nimic suspect la el!

— Dar vă spun că l-am recunoscut… pe omul acela…

— Ascultaţi – spuse sergentul, nerăbdător – am mers chiar prea departe, împotriva regulamentului, la sesizarea dumneavoastră, dar nu existau motive să-l reţinem, lată, priviţi, acestea sunt datele sale – şi-i aruncă dinainte un formular galben – vă spun ele ceva?

Citi cu aviditate numele şi adresa apoi dădu înapoi formularul clătinând din cap; acele date erau cu totul altele.

— Trebuie să clasăm acest caz – spuse poliţistul – dar dacă nu vă supăraţi aş dori să văd actele dumneavoastră

Nu meritase, desigur, muştruluiala aceea şi nici faptul de a fi fost expediat atât de repede de la postul de poliţie.

Se întoarse la locul din care plecase scărpinându-se, nervos, pe ceafă; simţea cu desperare nevoia de o ţigară dar lucrul care-l chinuia cel mai tare era certitudinea de a avea dreptate. Se îndreptă aproape automat spre ghişeul companiei BEA şi-şi revăzu omul care încerca să-şi reia

locul la coadă explicându-le politicos celorlalţi pasageri în aşteptare ceea ce se întâmplase.

Se aşează pe unul din numeroasele fotolii răspândite pe culoare şi continuă să-l privească. Ochii priveau fix, ca şi cum ar fi fost hipnotizaţi de gesticulările teroristului şi creierul său reîncepu să lucreze selectând amintiri şi informaţii.

Faţa aceea i se imprimase definitiv în memoria sa vizuală dar ceva, ceva îi scăpa.

Încercă să se întoarcă în timp şi să se simtă transportat fizic în casa sa cu câteva luni în urmă, atunci când petrecea ore întregi citind şi recitind despre evenimentele de cronică şi examinând până la obsesie chipuri fotografiate din toate unghiurile şi surprinse în diferite ipostaze.

Prin minte începu să i se perinde – ca derularea unei benzi magnetice – un lung şir de asasini, victime, rude cu ochii scăldaţi în lacrimi şi poliţişti.

Suferise, ce e drept, de o gravă astenie nervoasă dar facultăţile sale mintale rămăseseră intacte şi acel amănunt frapant nu trebuia în niciun caz să-i scape.

Între timp omul acela reuşise să-şi ridice biletul şi se pregătea să-şi ia de pe jos valij oară: banda magnetică se derula mai încet acum şi contururile fizionomice începură să se asocieze cu atribuţiuni specifice.

Avu, pe neaşteptate, o senzaţie violentă; ceva, aşa ca un orgasm sexual şi orizontul său psihic se deschise larg în timp ce amintirea – vie şi incredibilă precum un miraj – se arăta, în toată cruzimea ei, din marea aceea de îndoieli şi de răzgândiri.

Trebui să se apuce zdravăn de braţele fotoliului pentru a învinge ameţeala care-l luase în stăpânire; de pe frunte începu să i se scurgă o sudoare rece şi densă; contururile obiectelor se pierdeau încet încet iar persoanele de lângă el deveniseră tăcute şi eterice fantome.

Reîntoarcerea la realitate fu însoţită de o voce feminină cu un puternic accent dialectal care se auzea din stânga lui:

— Băiatul meu a plecat în America acum câţiva ani şi a făcut avere acolo – spunea o doamnă în vârstă – şi astăzi se întoarce pentru prima dată. Mi-a spus la telefon că vrea să fie fotografiat imediat ce va pune piciorul pe pământul natal; avionul lui va sosi în curând şi eu mi-am pregătit tot ce trebuie.

Doamna îşi luă privirea de la interlocutorul ei şi puse un aparat fotografic cu *flash* – de un tip foarte vechi – pe fotoliul liber dintre cel pe care stătea ea şi cel al lui Sergio.

Încercă să se întindă pentru a scăpa de amorţeala care-l paralizase; îşi dădu seama, cu greutate, că trebuia să facă ceva dar ideile i se încâlciseră rău de tot. Reuşi să-l urmărească cu privirea pe acel om care trecuse dincolo de ghişeul de control al paşapoartelor şi se îndrepta, pe scara rulantă spre locul de îmbarcare.

După câteva rapide asociaţii mintale, planul se născu automat; cu o iuţeală de care n-ar fi fost în stare doar cu o clipă mai înainte apucă aparatul fotografic şi se repezi înainte.

Era cu privirea pironită pe ceafa acelui om şi poate din acea cauză nu văzu bariera metalică ce despărţea sectorul „Sosiri” din sectorul „Plecări”; se izbi puternic de bariera de alamă dar reuşi să-şi păstreze echilibrul şi să nu scape din mină aparatul.

Vocea unui poliţist îl făcu să se oprească din încercarea de a sări peste barieră; bâlbâi o scuză pentru a scăpa de agent şi o luă din nou de-a lungul barierei metalice.

— Ei, domnule, n-a veţi voie să mergeţi pe acolo!

Era aceeaşi voce de adineauri dar el nu-i mai dădea ascultare.

Începu să alerge izbind persoanele care veneau din sens opus şi ajunse la capătul culoarului mobil deasupra

căruia se afla un uriaş semnal luminos ce indica „sens interzis”.

Omul său se îndepărta tot mai mult; după câteva clipe de-ezitare se hotărî: banda rulantă venea spre el dispărând la un moment dat într-o deschizătură din pardoseală şi primul lucru pe care-l făcu fu acela de a se sui pe bandă mergând în sens invers.

La început se simţi dezechilibrat; apoi începu să alerge aplecat înainte încercând să-şi menţină echilibrul; parcursese câţiva metri când văzu, înspăimântat, venind spre el – nemişcaţi – câţiva pasageri care abia debarcaseră.

Aceştia se uitară la el, uluiţi, dar nici nu apucară să protesteze; Sergio se repezi printre ei dând din coate în dreapta şi în stânga; reuşi să treacă de acel grup, blagoslovit cu epitete de nereprodus; începu din nou să alerge în timp ce inexorabila bandă de cauciuc îi fura de sub picioare o bună bucată din spaţiul câştigat.

Îl pierdea din ochi din când în când pe omul său care – mascat în parte de alte persoane – înainta în mod sigur spre ieşire. Planul său părea irealizabil şi-l cuprinse desperarea când văzu cum venea spre el un alt grup de pasageri, mult mai numeros şi mai compact decât primul. N-avea altă soluţie decât să sară peste barieră şi să ajungă la banda rulantă care mergea în sens invers, spre sectoarele de îmbarcare. În acel fel îl va fi ajuns din urmă mai uşor dar apoi ar fi fost aproape imposibil să mai vină înapoi pentru a ajunge la ieşirea din aeroport.

Era băgat în necazuri până în gât, dar hotărî să intre şi cu capul, să meargă până în pânzele albe.

Ţinând strâns în mâna dreaptă aparatul fotografic încălecă pe balustradă şi-şi aruncă, sprinten, picioarele de cealaltă parte trecând razant pe lângă grupul acela de pasageri uimiţi.

Îşi agăţă haina de balustrada mobilă dar reuşi să şi-o elibereze şi, dintr-un salt, aterizâ, cu chiu cu vai, pe

culoarul opus.

De data aceasta banda rulantă mergea în sens direct; fu nevoit, totuşi, să alerge depăşind şi îmbrâncind mai multe persoane pentru a recâştiga timpul pierdut.

Era înconjurat de o mulţime de persoane înfuriate şi totuşi nimeni nu părea a fi în stare să-l oprească; se împiedică de un bagaj şi simţi cum este apucat de un umăr; dar nu avea timp de explicaţii; îşi roti cu violenţă braţul şi cu mâna strânsă în pumn lovi în ceva, într-o suprafaţă neregulată, care putea fi o faţă.

Era din nou liber şi, în sfârşit, culoarul era şi el liber pe o porţiune destul de mare; citi deasupra capului său pe un panou mare că se apropia de sectorul de îmbarcare a pasagerilor pentru zborul nr. 167 cu destinaţia Oslo; Sergio se opri gâfâind la mică distanţă de omul său care – se părea – nu-şi dădea seama de agitaţia din spatele lui.

Se apropie şi mai mult şi după ce înălţă aparatul fotografic îl strigă pe nume.

Figura aceea tresări dar îşi văzu de drum fără a se întoarce.

Îşi muşcă buza până la sânge numărând secundele pe care le mai avea la îndemână; apoi îi veni o idee, luminoasă şi decisivă. Văzu un uriaş cadran electronic care atârna din plafon şi pe care erau afişate cu caractere mari ora exactă şi data: indica ora 16 şi 3 minute şi data de 29 august 1981.

Stăpânindu-şi cu greu emoţia se aplecă într-un genunchi şi încadră în obiectiv bustul acelui om pe fundalul panoului electronic; şi din negura amintirilor se ivi dintr-odată un nume:

— Fenix! – strigă din toată puterea plămânilor; şi omul nu se mai putu abţine de a se întoarce; în clipa aceea flash-ul se şi declanşase în direcţia feţei acelea cuprinsă de spaimă şi în timp ce Sergio respira uşurat individul acela ciudat – care până atunci folosise banda rulantă – o zbughi înainte spre platforma de acces la microbuze şi se pierdu

definitiv printre pasagerii care aşteptau să plece.

Bătrâna doamnă observase imediat dispariţia aparatului fotografic, dar renunţase la ideea de a-l urmări pe făptaş date fiind vârsta ei şi grupul acela compact de persoane.

Poliţistul îşi nota ceea ce i se spunea dând din cap cu condescendenţă ori de câte ori femeia se încingea la vreun amănunt din acea relatare.

— Vă spun că totul mi se pare ciudat; bărbatul acela a luat pe neaşteptate aparatul dar apoi în loc s-o apuce spre ieşire s-a repezit ca o furie pe culoarul mobil folosit de pasagerii care soseau. N-am văzut niciodată un hoţ comportându-se astfel!

— Bine, bine – spuse poliţistul – aţi putea să mi-l descrieţi?

— Desigur; era un tânăr cam de treizeci de ani, înalt, cu părul negru; al da… purta o haină de culoare albastră şi pantaloni de culoare crem. Părea să fie o persoană cumsecade; nu pricep cum de…

Poliţistul deveni, dintr-odată, mai atent.

— Sunteţi sigură că l-aţi descris bine?

— Da. L-am văzut de aproape şi am şi încercat să mă iau după el; dar…

— Aşteptaţi-mă aici, vă rog.

Luă hârtia cu datele pe care şi le notase şi se duse să bată la uşa biroului apropiat.

— Da?

Dinăuntru se auzi vocea obosită a sergentului.

— Mă iertaţi, domnule – spuse poliţistul în timp ce intra – cred că am putea rezolva rapid un caz de furt.

— E posibil?!

— Citiţi, vă rog, descrierea acestui hoţ şi spuneţi-mi dacă nu vă aminteşte de cineva!

Sergentul citi datele de pe hârtie apoi îşi încruntă fruntea a îndoială.

Aş paria pe o sută contra unu că nu se va descurca

de unul singur! – spuse în sinea sa agentul dar fu nevoit să retracteze imediat când superiorul său sări în picioare cu un aer triumfător.

— Sigur, cum să nu-mi amintesc! E bărbatul care ne-a semnalat pe acel prezumtiv terorist! Să fie, oare, vorba de un mitoman?

— Nu ştiu, domnule; dar ştiu că suntem în posesia datelor sale personale şi a. adresei lui.

— O lovitură frumoasă – conchise sergentul. În general găinarii ăştia reuşesc mai întotdeauna să scape nepedepsiţi. Luaţi-i păgubaşei obişnuita declaraţie.

Un bărbat în vârstă căzu la pământ în timp ce alte persoane fugeau spre ieşiri. Marina asistase deoseori la scene de violenţă în interiorul aeroportului şi de fiecare dată acestea îi produceau un puternic sentiment de nesiguranţă, poate şi din cauza obişnuinţei de a lucra pe avioane în zbor unde totul se desfăşoară în ordine, după un plan riguros stabilit.

Cu toate acestea curiozitatea fu mai puternică şi o făcu să se apropie de zona aceea care părea a fi epicentrul acelei învălmăşeli; prin mulţimea aceea văzu ceva care o făcu să se înspăimânte. Se pregătea să ridice braţul pentru a tace un semn de necunoaştere când fu îmbrâncită cu putere şi căzu la pământ julindu-şi genunchii.

Văzând cum se împrăştie pe jos rujurile şi lacul de unghii şi toate celelalte mărunţişuri şi cum sunt călcate în picioare de trecătorii grăbiţi o cuprinse jalea, o jale mai mare decât durerea de la genunchi şi decât deziluzia suferită.

Un tânăr steward în uniformă se apropie, plin de bunăvoinţă, de ea.

— V-aţi lovit?

— O, nu… nu…

— Doriţi să vă însoţesc la postul de prim ajutor?

— Nu mulţumesc – răspunse ea încercând să-şi şteargă cât putu mai bine rimelul de pe faţă. Nu-i nimic

grav… zău!

Tânărul adună obiectele acelea împrăştiate pe mochetă, le puse claie peste grămadă în poşetă şi i-o dădu apoi fetei.

Îi mulţumi cu un zâmbet stewardului care o privea cum se îndrepta, şchiopătind, spre o cabină telefonică; intră în cabină şi ridică receptorul prefăcându-se că formează un număr.

Când se simţi în siguranţă, la adăpost de priviri indiscrete, izbucni într-un plâns cu hohote; cine ar fi văzut-o de la spate prin uşa de sticlă ar fi putut crede că purta o discuţie foarte animată.

Sergio stătea rezemat de uşorul uşii; avea haina sfâşiată şi obrazul tumefiat.

— Simt «că sunt gata să explodez – spuse el gâfâindsimt nevoia de a mă întinde puţin şi de a bea ceva…

Leo. îl privea cu gura căscată nereuşind să priceapă ce se întâmplase; apoi, după ce-şi reveni din zăpăceală. îl luă de braţ şi-l duse până la divanul din living.

— Dar ce s-a întâmplat – îl întrebă descheindu-i cămaşa la gât – parcă te-ar fi călcat o turmă de elefanţi!

— Aproape că aşa s-a întâmplat; şi era cât p-aci să-mi las pielea acolo.

— Ai o faţă înspăimântătoare; dă pe gât asta.

Îi turnă whisky într-un pahar şi Sergio îl bău dintr-o înghiţitură; tuşi puternic dar apoi respiraţia îi deveni mai liniştită şi regulată.

— Nu trebuie să pierdem timpul, nici măcar un minut – spuse Sergio – developează imediat filmul acesta!

Leo luă din mâinile prietenului său aparatul fotografie ajuns aproape de nerecunoscut în urma loviturilor primite.

— Sper să nu fi pătruns lumina – spuse examinând flashul, strâmbat şi rupt – dar ce naiba ţi s-a întâmplat, omule?…

— Ţi-am mai spus că nu avem timp de pierdut –

replică Sergio – developează filmul şi-ţi voi spune după aceea. Acum simt nevoia să mă odihnesc…

— Te simţi mai bine?

Privi în jurul său ca şi cum s-ar fi străduit să recunoască locul în care se afla; apoi se ridică, dintr-odată, dar simţi cum îl apucă ameţeala şi-şi cuprinse capul între mâini.

— Cât timp am dormit? Mi se pare că au trecut zile întregi!

— Numai câteva ore – spuse Leo apropiindu-se de o masă pe care se afla o masă >nea. gră informă. Acesta este aparatul tău de fotografiat de care nu te mai poţi folosi. A trebuit să-l forţez pentru a putea scoate filmul din el.

— Dar fotografiile? – întrebă Sergio îngrijorat.

— Ai avut noroc; aceste-vechituri tot mai sunt bune la ceva; filmul era intact.

— Mai termină odată cu atâtea explicaţii! Unde sunt fotografiile?

— Fotografia – îl corectă Leo – pentru că era numai una singură; iat-o aici, în alb-negru şi foarte clară „până în cele mai mici amănunte.

Sergio aproape că i-o smulse din mină şi zâmbi cât se poate de satisfăcut.

— După halul în care arată aparatul mă aşteptam la un instantaneu puţin… cum să spun, mişcat şi în schimb poza e perfectă.

— Da – spuse Sergio cu o voce tăioasă – cum foarte bine poate fi recunoscut şi acest domn.

Leo se aşeză şi-şi aprinse o ţigară.

— Acum, după ce te-am servit, sper că-mi vei explica cine e acel tip şi pentru care motiv anume ţi-ai riscat pielea ca să-l fotografiezi.

Sergio continua să mângâie suprafaţa aceea lucioasă e ou plăcere aproape senzuală; din colţul de sus din dreapta al fotografiei numerele luminoase ale cadranului

electronic păreau să-i facă cu ochiul felicitându-l pentru priceperea şi hotărârea de care dăduse dovadă.

Puse deoparte, cu grijă, fotografia şi-l privi chiorâş pe Leo

— Acum va trebui să-mi explici mai multe lucruri – spuse – dar mai întâi va trebui să afli ce cred eu despre tine

— Nu înţeleg.

— N-am uitat, cum îţi vei fi închipuind; acum câte luni ţi-am încredinţat albumul meu ca să ai grijă de el.va

Leo încremenise.

— E adevărat, dar…

— Dă-mi-l imediat! – îi porunci sec…

— De fapt, eu…

… deci ţi s-a recomandat cu căldură să nu pui paie peste foc, să nu mă încurajezi în nebunia mea, ştiu!

Îl înşfacă de guler pe Leo şi-l ridică de „pe fotoliu cu o forţă nebănuită.

— Să-mi dai imediat albumul dacă nu vrei să te fac bucăţele!

Scotoci îndelung într-un dulap vechi căptuşit cu plastic de culoare galbenă; după ce-l găsi suflă peste el lăcind să se ridice un nor de praf şi i-l dădu lui Sergio, care-l apucă aşa cum înhaţă prada un animal flămând şi începu să-l răsfoiască în grabă.

Fotografiile păreau a fi din secole trecute dar se aflau toate acolo, dovezi mute, nemişcate, ale aşa-zisei lui nebunii.

În cele din urmă o găsi; cu un strigăt de triumf smulse pagina cu pricina apoi luă fotografia făcută de Leo şi i le arătă acestuia pe amândouă.

Îi tremurau mâinile de emoţie dar vocea îi era sigură:

— Ei bine, ce părere ai?

Tânărul examina îndelung cele două instantanee apoi se uită, uluit, la Sergio şi din nou la fotografii.

— Dar… nu e posibil – se bâlbâi el – e un lucru

absolut imposibil!

— Ce-ţi veni, Leo? Ţi-ai pierdut simţul umorului şi gustul tău pentru paradox, ai? Eu eram doar un biet nebun, nu-i aşa? Hai, mai uită-te la ele! Ştiu că e o găluşcă greu de înghiţit dar va trebui s-o înghiţi şi cât mai repede!

Leo se dădu înapoi cu un aer neîncrezător şi se lăsă să cadă pe fotoliu; nu era cazul să se poarte urât şi apoi mai avea de aflat încă multe lucruri. Luă un plic nou dintr-un sertar introduse în el fotografia şi foaia ruptă din album apoi închise cu grijă plicul. Se aşeză din nou şi mai trase o duşcă de whisky.

— Eu trebuie să dispar şi-ţi poţi foarte bine imagina de ce. Nu ştiu dacă ne vom mai revedea: dar înainte de a pleca vreau să pun cap la cap frânturile acelea, să reconstitui tot ce s-a întâmplat în viaţa mea în ultimele şase luni…

Leo îl privi cu un aer absent.

— Tu trebuie să ştii cum s-au petrecut lucrurile – continuă Sergio – şi trebuie să-mi spui ce mi-au făcut!

— Blestemaţii… – rosti cuvântul şuierat printre dinţi Leo – dar acum la ce-ţi mai foloseşte? Aveai dreptate tu. Nu-ţi ajunge?

— Nu, nu-mi ajunge, pentru Dumnezeu! – urlă el – vreau să ştiu cum i se poate schimba creierul unui om şi cum i se pot înlocui ideile lui cu altele. Trebuie să ştiu, Leo; nu Vreau să mi se mai întâmple aşa ceva!

— Tu ai fost acela care ai cerut consultaţia – spuse Leo calm – nu-ţi aminteşti?

— Ba da; profesorul Marra, omul care m-a sechestrat într-un balamuc; dar asta nu-i de ajuns ca să schimbi un individ! Vreau să ştiu…

— Bine, bine – izbucni Leo – dar te previn că nu va fi deloc ceva plăcut!

— Dă-i drumul!

Se ridică şi se apropie de fereastră privind undeva în gol.

— Au început prin a-ţi face câte trei şocuri electrice pe zi şi au continuat aşa o lună; în acelaşi timp te îndopau cu sedative…

— Şocurile le făcusem eu şi mai înainte. Nu sunt alea care…

— Nu e acelaşi lucru! Vrei să afli chiar tot? Ei bine, fie! Află că ţi-au provocat convulsii peste convulsii, până la comă; apoi, de fiecare dată când îţi reveneai o luau de la cap. Te-am văzut o singură dată în timpul acelui tratament, printr-o ferestrucă. Arătai ca un aninai; nu mai recunoşteai pe nimeni, ţi se băga mâncarea în gură şi făceai pe tine.

Se întoarse dintr-odată şi-l văzu plângând încet, cu capul băgat între umeri şi cu nodurile degetelor albite de atâta strânsoare.

— Nu puteam să fac nimic; aveau o autorizaţie semnată de judecător. Se îndreptă din nou spre fereastră. Apoi când ai început să-ţi mănânci propriile excremente, au hotărât că era de ajuns…

— Gata – spuse Sergio tulburat profund – nu vreau să mai aflu nimic; au încercat să mă distrugă dar creierul meu a fost mai tare decât ei. Să-i bată Dumnezeu! Acum au încetat de a mai glumi.

Începea să se liniştească; luă plicul şi-şi privi prietenul cu tristeţe.

— Ştiu că n-a fost vina ta – spuse – dar acum ascultă, Leo: eu trebuie să dispar şi îţi cer încă o favoare; ultima, sper.

Capitelul al optulea

Portarul urcă cu greu până la etajul al patrulea blestemând ascensoarele acelea care nu funcţionau; după ce-şi mai trase răsuflarea sună la uşa redacţiei ziarului *Grido* şi aşteptă făcându-şi vânt cu plicul.

— A, tu eşti, Piero – spuse tânărul curier deschizând uşa – ce doreşti?

— Trebuie să predau acest plic domnului director.

— Bine. Dă-l încoa.

— Nu – spuse portarul trăgând înapoi plicul – trebuie să-l predau lui personal; uită-te ce scrie aici; „Strict confidenţial”.

Băiatul se dădu la o parte pufăind.

— Atunci grăbeşte-te, avem mult de lucru aici!

Străbătu două camere pline de birouri şi ajunse în faţa cabinetului directorului.

— Ce doreşti? – întrebă secretara strâmbând puţin din gură la vederea celui ce intrase.

— Trebuie să predau aceste documente directorului cred că trebuie să fie ceva urgent.

Bătrânul paznic fu introdus în *sanda sandorum* al celui mai mare cotidian al oraşului; rămase o clipă în pragul uşii privind de jur-împrejurul său apoi înainta cu paşi mici spre biroul acela mare.

— Bună ziua, Piero – spuse Maeştri pe un ton jovial – pun pariu ca în treizeci de ani n-ai călcat niciodată pe aici!

— Aveţi dreptate, domnule doctor, nu e un loc de nasul meu. Trebuie să vă predau acest plic.

Luă plicul şi citi ¡idresa, scrisă de mână; i se păru că recunoaşte caligrafia dar vru, totuşi, să ştie de la cine era plicul pentru că i se părea ceva ciudat.

— Da – dădu din cap în semn de aprobare portarul – chiar domnul doctor Spighi mi l-a dat rugându-mă să vi-l predau dumneavoastră.

— Dar de ce n-a venit el, personal?

— Nu ştiu să vă spun. Părea foarte grăbit.

Maeştri îl expedie cam prea brusc şi imediat ce omul ieşi din cameră îi spuse secretarei prin interfon că dorea să nu mai fie deranjat, din niciun motiv. Desfăcu plicul cu o mână nesigură şi-l goli pe birou; văzu imediat fotografia care era parţial acoperită de o foaie de hârtie velină pe care erau lipite tăieturi din ziare. Apoi văzu o foaie de hârtie cu un text scris de mână, un scris nervos.

Dragă domnule Maeştri, din motive pe care le veţi înţelege imediat, nu pot veni eu în persoană la

dumneavoastră. Mi-aţi spus, mai demult, că dacă vă voi prezenta o dovadă în sprijinul teoriei mele trăsnite dumneavoastră veţi declanşa o campanie în presă, în stil mare, pentru a demasca impostura care se înregistrează la noi în detrimentul nostru al tuturor. Aveţi acum această dovadă şi nici nu vă puteţi închipui prin câte am trecut ca să mi-o pot procura. Probabil că ziarul *Grido* va fi publicat vreun articol în legătură cu ceea ce s-a întâmplat la aeroport zilele trecute, dar acest lucru nu mai are acum nicio importanţă.

Dovada se află acum sub ochii dumneavoastră şi ea nu necesită niciun fel de comentariu. Sper să aveţi şi acum acel curaj pe care ni l-aţi arătat şi în alte împrejurări”.

Sergio Spighi.

Rămase nemişcat destul de mult timp; apoi se apucă să examineze cu mai mare atenţie conţinutul plicului. Suci şi răsuci între degete fotografia şi fila ruptă din album dar nu reuşi să găsească nici cea mai mică greşeală; se potriveau, perfect, toate şi nu putea fi vorba de nicio interpretare echivocă.

Întinse încet mina spre telefon şi apăsă pe butonul liniei externe; când se aprinse beculeţul roşu şi auzi tonul formă un număr compus din cinci cifre. Aşteptă declicul selectorului şi mai formă un număr; lăsă să sune de trei ori apoi închise şi repetă procedeul. Aşteptă până ce auzi o voce îndepărtată de la celălalt capăt al firului.

— Da?

— Eu sunt.

— Ştiu eu cine eşti. De ce ai sunat? – întrebă vocea pe un ton plictisit.

— Au apărut nişte probleme.

— Ce fel de probleme?

— Aicardi a fost dibuit.

— Cum adică? Vocea avea acum un ton alarmat.

— L-au fotografiat la aeroport – spuse Maeştri înghiţind cu greu.

— Ceea…? – izbucni interlocutorul său care până atunci îşi stăpânise cu greu mânia. Idiotul ăla!… Imbecilul ăla!! l-am spus să nu ia un avion de linie. Şi cine l-a fotografiat?

Îl năpădi o sudoare rece.

— Un… ziarist. Se numeşte Spighi, Sergio Spighi.

— Iarăşi blestematul ăla! Credeam că afacerea fusese încheiată o dată pentru totdeauna…

— Nu ştiu exact cum s-a întâmplat dar instantaneul e foarte clar şi pe deasupra…

— Mai e şi altceva?

— Da, din păcate. În fotografie se văd clar ora şi ziua în care a fost făcută.

— Dar eşti sigur că e el?

Vocea îşi recăpătase un oarecare control.

— Nu-i nicio îndoială. Şi pe fundal se vede un cadran electronic.

— Afurisită treabă! Dar nu e cumva un trucaj?

— Nu. Şi apoi cum ar fi putut să ghicească ziua în care Aicardi trebuia să părăsească ţara? Din păcate totul e autentic.

— Filmul a fost developat în atelierele voastre?

— Nu. Am primit fotografia din afară, într-un plic închis.

Urmă o clipă de gândire.

— Dacă Spighi a avut filmul – continuă vocea – nu-l va fi dat el la developat unui fotograf oarecare. Negativele sunt?

— Nu.

— Ai vreo idee cine. îl va fi putut ajuta?

Sudoarea rece se prefăcuse în gheaţă; iată că devenea un turnător, dar nu mai avea încotro.

— Spighi are un prieten fotograf – spuse pe nerăsuflate – se numeşte Leopoldo Spontini şi locuieşte pe Via Verdi, aici în oraş.

— Bine. Vom lua măsuri dacă nu va fi prea târziu.

Convorbirea se întrerupse fără alte comentarii dar directorul ziarului *Grido* nu reuşea să-şi dezlipească receptorul de la ureche; când într-un târziu, fu în stare să pună receptorul la loc în furcă îşi dădu seama că numai îmbătându-se ar fi putut depăşi acel moment crucial. Cu o mână tremurândă deschise barul şi dădu pe gât o jumătate de sticlă de coniac; apoi respiră adânc încercând să se cufunde într-o uitare imposibilă.

Sperase să nu mai fie niciodată nevoie să mai formeze acel număr de telefon; dar faptul era, oricum, consumat; nimeni nu-i putea reproşa că nu-şi făcuse datoria până la capăt.

Aruncă o privire melancolină spre materialele acelea care frigeau – împrăştiate pe birou – apoi făcu cocoloş fila din album şi scrisoarea şi le aruncă la coşul de gunoi. Apoi luă fotografia între două degete şi o apropie de flacăra de la brichetă; după câteva secunde, din cea mai mare lovitură gazetărească a secolului nu mai rămăseseră decât câteva fragmente carbonizate pe fundul unei masive scrumiere de cristal.

Petrecuse toată noaptea citind cu nelinişte toate ziarele, inclusiv ediţiile speciale; dar fără niciun rezultat.

Bomba aceea ar fi trebuit să explodeze dintr-un moment într-altul dar aşteptarea începea să fie lungă, prea lungă pentru una care trebuia să aducă satisfacţii; dădu drumul la radio şi căută toate posturile dar nu se transmitea altceva decât nişte canţonete imbecile şi nişte insipide reclame comerciale.

Smulse firul din priză şi trânti aparatul de perete; apoi dădu pe gât încă o sticlă de coniac; nu ştia cât timp va mai fi trebuit să aştepte dar trebuia, în orice caz, să rămână treaz, să nu piardă contactul cu realitatea.

Sunetul soneriei îl luă prin surprindere; era întins pe divan şi din gustul amar pe care-l avea în gură deduse că trecuseră cam multe ore de când îşi propusese acel ceva. Cineva suna insistent la uşă şi el se ridică cu greu din pat

nu atât pentru a vedea cine era cât pentru a face să tacă acea sonerie care-i pătrundea, cu o sadică voluptate, taman în creier. Văzu – ca printr-o ceaţă deasă – cum dincolo de prag se aflau două figuri în uniformă.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Spighi, Sergio Spighi?

Făcu un gest vag cum că el era acela apoi se dădu înapoi cu câţiva paşi.

— Trebuie să veniţi cu noi – spuse cel de al doilea poliţist şi în aceeaşi clipă îşi duse mâna dreaptă sub haină.

Ceaţa aceea se risipi imediat şi intuiţia unei primejdii iminente îl făcu să reacţioneze instinctiv: făcu un salt înainte şi folosindu-se de umărul drept ca de un cui reuşi să treacă printre cei doi agenţi care se rostogoliră pe palier înjurând şi încercând, pe bâjbâite, să se agaţe de uşorul uşii.

O luă la fugă pe scări căzând de câteva ori şi ridicându-se pentru a o porni din nou în goană în jos.

Izbi o doamnă care căzu în timp ce balustrada oscila în mod înfricoşător când el o folosea drept punct de sprijin pentru a sări mai multe trepte deodată şi a scurta distanţele.

Între timp unul din poliţişti care se ridicase de pe jos îşi băgă în buzunar hârtia cu antetul Procuraturii Generale pe care nu mai apucase s-o arate şi se lansă în urmărire cu colegul după el.

Sergio ajunse şchiopătând în holul de la intrare; îl durea cumplit glezna, iar aburii alcoolului încă nu se risipiseră; şi totuşi în ciuda acelui cerc de fier care-i strângea capul reuşi să iasă pe uşă şi să ajungă în stradă.

Privi în jurul său, speriat, neştiind ce să mai facă; apoi, când auzi în spatele său tropăitul acela, îl cuprinse din nou panica şi o luă la fugă traversând strada; un întreg cor de claxoane şi de scrâşnete de frâne se auzi de pe asfalt atrăgând atenţia puţinilor trecători. Ajunsese aproape de trotuarul opus când un şofer cu reflexele

întârziate îl lovi în plin; ateriza pe capota maşinii, cu picioarele fracturate; îşi pierdu cunoştinţa şi nu-şi mai dădu seama de faptul că trupul său fu proiectat la câţiva metri distanţă.

Când cei doi agenţi sosiră, gâfâind, la faţa locului se şi strânseseră acolo mai mulţi curioşi şi unul dintre aceştia asculta relatarea vinovatului care pălise de frică. îşi făcură loc cu greutate şi, în sfârşit, îl văzură: era întins pe spate cu braţul stâng ridicat – în mod cu totul nefiresc – şi sângele i se prelingea pe bărbie.

— Tu mai pricepi ceva? – spuse unul dintre agenţi.

Celălalt strâmbă din gură şi făcu un semn cum că nu.

— 1 Nu ştiu ce să-ţi spun. Cine şi-ar fi putut închipui ca el să reacţioneze în acest fel!

— Lucrurile s-ar fi putut lămuri în cu totul ai siguranţă. Crezi că o fi avut ceva mai grav pe conştiinţă decât faptul de a fi şterpelit un aparat fotografic?

— Nu ştiu; dar am auzit spunându-se cum că ar fi fost internat, destul de mult timp, într-o casă de nebuni.

— Se vede treaba că i-au dat drumul prea devreme – conchise celălalt.

Se auzi un fluierat intermitent care anunţa sosirea ambulanţei chemată de unul din cei ce săriseră în ajutor.

Bărbatul cu bastonul de promenadă intră în sala de aşteptare molfăind capătul unui trabuc stins.

— Ei, cum e? – bolborosi el.

Cei cinci îşi încetară şuşoteala şi se ridicară scoţându-şi – în semn de respect – mâinile din buzunare; cel mai scund din grup părea a fi şi cel mai puţin speriat. Închise, calm, revista porno pe care o răsfoia şi-şi stinse ţigara.

— Nu s-a desfăşurat după cum fusese prevăzut, dar deţinem o informaţie importantă.

— Luaţi loc – spuse bărbatul acela – rezemându-şi bastonul de braţul unui uriaş fotoliu din piele; el vorbea puţin dar urmărea, dintotdeauna, cu interes ceea ce alţii

aveau să-i spună; urmărea totul, cu interes, însă când ceva nu-i plăcea se enerva.

Se supuseră cu toţii schimbând între ei priviri în semn de înţelegere în timp ce şeful lor se străduia să răspundă la întrebările mute formulate de bătrân.

— Am executat, întocmai, ordinile primite; ne-am prezentat drept trimişi ai unei agenţii de publicitate şi imediat ce acel tăntălău a deschis uşa…

— Nu vreau să aflu amănuntele tehnice. Aţi găsit ceea ce ne interesează?

— Dumneavoastră ştiţi că suntem specialişti în materie de percheziţii – spuse el zâmbind. Dar n-am găsit nimic, din păcate; nu existau niciun fel de negative.

Bătrânul clipi din ochi, cu nervozitate, şi strivi trabucul într-o scrumieră de cristal fără a mai spune ceva.

— Bineînţeles că nu ne-am pierdut cu firea – continuă şeful grupului – l-am tras deoparte pe acel neisprăvit şi l-am bumbăcit bine până ce i s-a dezlegat limba…

— Mai termină cu cuvintele astea de efect; pe mine mă» interesează negativele acelea!

— Lăsaţi-mă să termin. A rezistat el ce a rezistat dar până la urmă ne-a dat numele persoanei căreia îi fusese încredinţat filmul.

Scoase din buzunar o bpcăţică de hârtie mototolită.

— Uitaţi-vă aici. Este vorba de o oarecare Marina Ratti…

— Şi aţi dat de ea?

— Am fost pe la ea pe acasă dar acolo nu era nimeni; atunci, unul dintre ai noştri s-a dat drept un fost coleg de-al ei din şcoală şi a aflat de la portăreasă că Marina Ratti lucrează ca stewardesă la o companie aeriană.

— Şi unde se află ea acum?

— Ni s-a spus că e de serviciu în seara aceasta, pleacă la New York la orele 21,00.

— Afurisită treabă! – şuieră vorbele bătrânul îngălbenindu-se. New York; care va să zică… Naţiunile

Unite.

După ce-şi mai reveni îşi îndreptă degetul arătător spre grupul acela şi spuse:

— Să nu vă mai văd! Veţi primi obişnuita plată, aşa cum s-a stabilit; dar să nu vă mai scoateţi boturile afară din bârlogurile voastre timp de cel puţin zece zile.

Nu se simţi niciunul jignit la auzul acelor vorbe; se ridicară cu toţii şi ieşiră din sală urmându-l – unul după altul – pe şeful lor.

Imediat după ce rămase singur se uită la ceas şi la gândul că mai erau mai puţin de trei ore până atunci îl cuprinseră obişnuitele dureri la stomac; înghiţi o pastilă dar nu mai putea aştepta până atunci când aceasta îşi va fi făcut efectul, îşi strânse cu mâinile abdomenul şi reuşi să se ridice şi să ajungă până la citofonul intern.

— Foarte, foarte urgent – spuse scrâşnind din dinţi – mesaj de transmis pe linia specială.

— Spuneţi – se auzi o voce indiferentă.

— Să fie înştiinţat Magri că băieţii din echipă au hotărât – în ultima clipă – să organizeze o seară de adio, cu ocazia transferării unui coleg de al lor.

— Continuaţi.

— Unii dintre ei nu au fost înştiinţaţi la timp; este vorba de cei care lucrează pe aeroport şi care trebuie să fie informaţi mai înainte ca ei să-şi termine serviciul.

— Şi unde va avea loc seara de adio? – întrebă criptograful de la celălalt capăt al firului.

Bătrânul respiră adânc; ar fi fost mult prea periculos să încredinţeze acel cuvânt unui fir telefonic; deşi – fiind vorba de un caz de extremă urgenţă – ei n-ar fi avut nimic de obiectat.

— La restaurantul „La Fenice”, la orele 21,00. Dânşii ştiu unde se află acel restaurant. Am terminat mesajul.

Faptul că ieşise de acolo – după ce fusese tratat pentru un deranjament mintal – fu confirmat de cuvântul „Psihiatru” imprimat pe cartea de vizită pe care Sergio o

avea în buzunar în momentul în care fusese internat în spital. Aşa încât doctorul Fini fu imediat înştiinţat despre ceea ce se întâmplase.

Îl văzuse doar prin geamul, albăstrui, care despărţea culoarul de sala de reanimare; dar îşi dădu, repede, seama de starea, gravă, în care se afla bolnavul. Pleoapele – tumefiate – care se vedeau din bandaje indicau o fractură a craniului care impusese o intervenţie chirurgicală de urgenţă; iar complicatul sistem de contragreutăţi avea menirea să ţină în poziţie fixă – întinsă – oasele care avuseseră de suferit, în speranţa că acestea din urmă se vor fi sudat mai devreme sau mai târziu.

Se întoarse la Casa Pervinca având întipărită în minte acea imagine; se întâmplase acel ceva de care el se temuse atâta timp şi adeziunea sa la planul „Fenix” era de acum – în mod sigur – un lucru de importanţă secundară.

Însemna că fusese pur şi simplu nebun dacă-şi imaginase; – cu bună credinţă – că ar fi putut să-şi continue activitatea sa fără a se fi implicat în acele treburi murdare, şantajiste. Lumea nici măcar nu-şi putea închipui ce anume se ascundea îndărătul acelei aşa-zise linişti redobândite; până şi bolnavii din clinică comentau – în mod pozitiv, chipurile – scăderea gradului de violenţă, violenţă care influenţase viaţa cea-detoate-zilele şi conţinutul ştirilor publicate în presă.

Şi dintre toţi aceia doar unul singur îndrăznise să refuze de a lua acea atitudine conformistă – care era la modă – unul – un paranoic, ce fusese internat acolo, cu mult timp în urmă. Se părea că se scurseseră ani şi ani de când Sergio Spighi plecase de la Casa Pervinca după ce i se confecţionaseră o personalitate nou-nouţă şi un mod cu totul diferit de a judeca lucrurile.

Acum spiritul său se întorsese acolo şi – din cine mai ştia ce misterios motiv – acea prezumtivă nebunie a sa câştigase poziţii importante impunându-se înaintea celei mai comode viziuni optimiste asupra realităţii.

Convingerea pe care o avea – aceea de a fi reuşit să schimbe sensul noţiunii de boală sau de sănătate mintală şi de a fi putut să intervină în ambele situaţii – acea convingere eşuase în mod jalnic, ca şi încercarea aceea de a face să crească – ştiinţific vorbind – valoarea acelui lucru mârşav pe care fusese obligat să-l experimenteze pe o fiinţă umană.

Îşi dădu seama – pentru prima oară – că se terminase cu impostura şi că şi cu cealaltă – mult mai gravă decât a sa – avea să se termine nu peste mult timp.

Parcă maşina în curtea clinicii şi se îndreptă în mare grabă spre cabinetul său. Salutul secretarei fu ultima voce pe care o auzi mai înainte de a închide uşa în urma sa; deschise sertarul secret şi scoase de acolo bătrânul pistol *Beretta 7, 65*.

Îşi aminti – cu sânge rece – de noţiunile de anatomie „pentru a fi sigur de rezultat – îl dorea instantaneu – apoi introduse în gură ţeava pistolului şi, închizând ochii, apăsă pe trăgaci.

Informaţia – transmisă cu prioritate absolută – fu relansată de diferite posturi şi după mai multe decodificări succesive ajunse la turnul de control al aeroportului de unde făcu apoi un ultim salt în eter spre cabina de pilotaj a avionului *DC-10*.

Vizitatorii care se aflau pe terasa superioară văzură rum uriaşul aparat de zbor se deplasează câţiva metri; apoi zgomotul provocat de motoare deveni mai slab şi avionul *DC – W* se opri chiar la capătul pistei de decolare iluminată „a giorno”.

Nimeni nu dădu vreo importanţă acelui fapt mărunt; se întâmpla adesea ca un avion să fie nevoit să se oprească, *in extremis*, din cauza unor probleme de ordin tehnic sau pentru ada prioritate unui aparat de zbor ce urma să aterizeze. În turnul de control domnea, totuşi, o oarecarp îngrijorare; un tehnician şei se apropie de operator care era în legătură cu avionul DC – IO.

— Ce se întâmplă, Lorna?

l’inărul locotenent îşi scoase căştile.

— Mesaj pe linia specială, domnule; se pare că avionul trebuie să lase la sol nişte pasageri importanţi.

— Fir-ar să fie! Cu cât sunt mai importanţi cu atât se târăr găneazn tnaba. Operaţiunea aceasta va lua ceva timp, nu?

— Nu cred.

La orele 21 şi un minut o voluminoasă berlină neagră, cu număr de Corp Diplomatic, se apropie de carlinga avionului care aştepta în timp ce câţiva lucrători se căzneau să împingă scara spre avion tunând şi fulgerând pentru eforturile acelea suplimentare la care erau supuşi.

Din berlină coborâră trei bărbaţi în costume de culoare închisă cu câte un simplu bagaj de mină şi după ce murmurară câteva cuvinte de scuză urcară cu paşi iuţi scara şi dispărură în pântecele avionului; stewardul acţionă servomecanismul care făcea să se rotească încet uşa în poziţia de închis.

— Acum avionul este complet – îi spuse Lorna tehnicianului.

— În sfârşit! Aşteaptă confirmarea comandantului şi dă-i OK pentru decolare.

Cei trei gâfâiau dar erau mulţumiţi pentru faptul că nu pierduseră avionul.

— Poftiţi – spuse stewardul cu o nuanţă de nerăbdare – poftiţi în partea această, domnilor, suntem în întârziere. Ceilalţi pasageri şi-au legat deja centurile de siguranţă.

— De acum nu ne mai grăbim – spuse, calm, unul dintre noii sosiţi; încuietorile de la valijoarele diplomat se deschiseră toate în acelaşi timp lăsând să se vadă înăuntru trei pistoale cu amortizor şi trei grenade de război.

Stewardul nici nu apucă să observe manevra; simţi cum e apucat de guler şi cum, în acelaşi timp, ceva tare-dl apasă între coaste.

— Acum mergem să schimbăm câteva vorbe cu comandantul – spuse falsul diplomat împingându-l de-a lungul culoarului – şi fii atent să nu cumva să faci vreo prostie…

Pasagerii îşi dădură seama de situaţie abia atunci când ceilalţi doi terorişti înaintară şi ei, cu pistolul în mână, pe mijlocul culoarului, printre şirurile de fotolii.

O femeie ţipă, în timp ce o alta – ce părea a fi o guvernantă – şi care reuşise să-şi stăpânească nervii adresa cuvinte de încurajare unui grup de copii.

— Doamnelor şi domnilor – începu să vorbească unul dintre terorişti – din acest moment avionul se află sub controlul nostru; îmi pare rău că trebuie să vă folosim drept monedă de schimb dar sunt sigur că totul se va încheia cu bine dară autorităţile se vor hotărî să colaboreze cu noi.

Pistoalele şi grenadele ţinute în sus, la vederea tuturor, întăriră acele cuvinte confirmându-le gravitatea.

Unul dintre acei oameni se apropie de stewardesă – rămasă nemişcată lângă uşa de la intrare – şi aruncă o privire rapidă la ecusonul acesteia în timp ce celălalt umbla încolo şi încoace rezemându-se din când în când de spătarele fotoliilor şi scărpinându-şi bărbia cu grenada.

Sub ameninţarea armelor uşa cabinei de pilotaj se deschise imediat şi şeful celor trei intră acolo împingându-şi înainte ostatecul.

— Va fi o mică schimbare de program, comandantule – spuse adresându-se celui mai în vârstă dintre cei doi piloţi.

— Unde vreţi să mergeţi de data aceasta? – întrebă pe un ton acru comandantul – Beirut, Damasc?

Omul clătină din cap.

— Nu, nu; noi aici avem treabă, aici în oraşul vostru.

— Serios? Se întâmplă pentru prima oară ca un avion să fie sechestrat la sol.

— E o metodă mult mai eficace; avionul se află astfel

sub privirile tuturor şi neacceptarea condiţiilor puse de noi poate avea consecinţe uşor de văzut şi incisive psihologic vorbind.

Comandantul observă că pe celălalt pilot îl cuprinsese o oarecare nervozitate; aşadar îi revenea lui sarcina de a duce tot greul acelei situaţii; anii lungi de experienţă îl învăţaseră să-şi ascundă frica dar nu să o şi gonească.

Lorna îşi părăsi în grabă postul şi se duse în biroul directorului operativ.

— Mă scuzaţi, domnule, dar s-a ivit o problemă. Avionul DC10 nu este încă în măsură să decoleze.

— Cum adică?”

— A fost sechestrat. Avem motive să credem că răspunzători de acest act sunt cei trei bărbaţi care au urcat în avion ultimii.

Directorul îl privea cu ochii holbaţi.

— Cee?! Cei trei diplomaţi? Acei pisălogi care ne-au făcut să oprim avionul?

Lorna îşi dădea seama că acel lucru era imposibil dar nu putu face altceva decât să admită şi să-l urmeze pe directorul furibund la postul său de ascultare.

— DC-10, zborul 511, DC-10, zborul 511 – răspundeţi. Ce se întâmplă?

— Aici zborul 511 – cirii aparatul – pontai moment suntem blocaţi; pot să vă spun doar că este vorba de trei bărbaţi înarmaţi cu pistoale şi grenade. Vor urma şi alte comunicări. Terminat mesajul.

Se lăsă, moale, în fotoliu palid ca un mort.

— Trei bărbaţi… o maşină cu număr de Corp Diplomatic… Lorna – spuse apoi întorcându-se spre tânărul controlor – fă rost, imediat, de lista pasagerilor de la zborul 511, anunţă apoi Ministerul de Interne şi dă alarma la Centrala operativă a corpului de intervenţie.

Lorna ascultă cu atenţie instrucţiunile – deşi ştia că erau mereu aceleaşi în cazuri de acel gen – apoi făcu

stânga-mprejur şi se duse să execute ordinele.

Ministrul străbătea cu paşi mari, cadenţaţi, sala operativă a turnului de control şi era furibund.

— De acord cu voi în ceea ce priveşte pe falşii diplomaţi – spuse el făcând un gest larg cu mina – de acord şi în ceea ce priveşte maşina cu număr fals; dar cuma. fost posibil ca mesajul acela care le-a permis teroriştilor să se îmbarce să fie transmis prin linia specială?

— Nu ştiu încă, domnule ministru.

— Dumneavoastră, domnule colonel Yerzieri răspundeţi de sectorul Informaţii-radio al Serviciului de Siguranţă; nu aveţi nimic altceva de spus?

— Tehnicienii noştri lucrează – răspunse, calm, ofiţerul – şi cred că peste puţin timp vom afla cum s-a produs acea interferenţă.

— Da şi între timp bandiţii aceia se află în avion. Ascultaţi, Parvi – spuse întorcându-se spre directorul operativ – putem fi siguri că este vorba chiar de cei trei bărbaţi care s-au îmbarcat ultimii?”

— Fără nicio îndoială. După actele de terorism care s-au înregistrat în ultimul timp, controlul de pe aeroport a devenit mult mai sever şi a rămas tot aşa chiar după ce se părea că terorismul se potolise.

— Şi atunci?

— Şi atunci înseamnă că nimeni nu putea să se îmbarce înarmat fiind.

— Nimeni cu excepţia diplomaţilor, nu-i aşa?

— Am verificat la punctele de control – continuă Parvi – şi acei oameni se grăbeau al naibii; actele lor erau în regulă şi au obţinut autorizaţia de a merge cu maşina direct pe pista de decolare.

— Dar de ce n-au fost controlate şi bagajele de mină?

— Erau valize diplomatice, domnule, şi beneficiau de imunitate neputând fi controlate.

— Şi şoferul maşinii?

— Era unul dintre cei trei; maşina se află încă acolo,

pe pistă, la câţiva metri distanţă de avion.

Locotenentul Lorna îl trase, uşor, de guler pe ministru care adormise pe unul din fotoliile cu care se îmbogăţise austerul mobilier din sala de control.

— Mă iertaţi excelenţă – spuse el încet – suntem în legătură cu avionul DC-10 şi unul dintre terorişti vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Cât e ceasul? – întrebă ministrul frecându-se la ochi.

— Trei şi douăzeci.

Îşi trecu o mină prin părul grizonant în încercarea de a-şi reveni – şi se aşeză în faţa microfonului; ofiţerul îi puse casca şi-i arătă prin geam o zonă de pe aeroport asupra căreia se îndreptau luminile numeroaselor proiectoare ale armatei. Avionul se vedea, perfect, în ciuda distanţei; părea a fi o uriaşă jucărie iluminată feeric.

— Aeroportul a fost înconjurat?

— Conform ordinelor – răspunse reprezentantul Siguranţei şi trăgători de elită se află la posturile lor.

— Foarte bine – spuse ministrul – să vedem acum ce anume vor.

Locotenentul Lorna stabili contactul: DC-10, DC-10! Aici turnul de control. Răspundeţi. Terminat mesajul.

— Aici DC = 10. Ministrul de interne se află pe fir? Terminat.

Ministrul făcu un semn cum că se afla acolo şi Lorna reluă comunicarea:

— Puteţi vorbi: Terminat.

Prin difuzoare se auzi – în sala de control – o voce, liniştită, care nu se deosebea cu mult de cea a comandantului.

— Vă vorbeşte comandantul militar al grupului de acţiune care a sechestrat avionul DC-10. Ştiu foarte bine că vorbele mele vor fi auzite de toţi poliţiştii prezenţi în acest moment în turnul de control, Nu are importanţă. Ascultaţi cu toţii şi înregistraţi cu grijă vocea mea şi faceţi

toate verificările de rigoare; dar vă sfătuiesc să acordaţi atenţie şi sensului celor spuse de mine.

— Credeţi că citeşte un comunicat confecţionat dinainte?

— Întrebă un ofiţer de la Siguranţă.

— Nu ştiu – răspunse ministrul – acoperind microfonul cu mina – dar n-are importanţă. Să mai ascultăm ce zice.

— Ceea ce a fost definit drept terorism, atâta timp – continuă vocea – nu este altceva decât cumulul unor tentative revoluţionare întreprinse de însuşi poporul, poporul cel adevărat – sau în numele acestuia – pentru a elibera pe cei oprimaţi, pe cei marginalizaţi şi pe cei persecutaţi de o putere de tip sclavagist care nu a şovăit, niciodată, să treacă peste cei slabi pentru a-şi impune forţa. Dar ceea ce voi numiţi terorism este un fenomen ce nu a încetat să existe; revoluţia este acum mai puternică decât oricând şi armata noastră de eliberare a hotărât că a sosit momentul de a da o lovitură decisivă sistemului vostru de organizare.

Cuvintele acelea – rostite răspicat – * se făceau auzite şi în interiorul aparatului de zbor unde mulţi pasageri – care rămăseseră cu centurile legate – erau, pur şi simplu, ţintuiţi de acea surpriză.

Marina înţelesese încă de la început că ceva nu era în regulă; înţelesese încă din clipa aceea când se opriseră la capătul pistei de decolare; împreună cu o colegă de a sa trecuse de mai multe ori pe la pasageri pentru a-i mai linişti; dar întrucât avionul se afla încă la sol ei mai încercau – în afară de frică – acel sentiment neplăcut al violării – pentru a nu se ştia cita oară – a libertăţii individuale şi colective.

Numai câţiva se speriaseră la vederea armelor, în timp ce aproape toţi ceilalţi se bizuiau pe faptul că era vorba de nişte profesionişti ai terorismului politic care nu erau interesaţi în săvârşirea unor masacre inutile.

Pentru mai multă siguranţă ea se hotărâse să rămână într-un punct strategic de unde putea să ţină sub observaţie fie pasagerii fie cabina de pilotaj a cărei uşă – rămasă deschisă – era păzită de unul dintre terorişti.

Din partea din faţă a culuarului central putea auzi – în direct – vocea şefului comandoului care vorbea la radio şi

— În acelaşi timp – aceeaşi voce transmisă – din ordinul aceluia – în interiorul avionului.

— Condiţiile sunt următoarele – spunea acela – pasagerii vbr fi eliberaţi atunci când vor fi ieşit din închisoare tovarăşii noştri de luptă – martiri ai libertăţii. Dăm aici numele celor din gura cărora vrem să auzim că au fost eliberaţi.

Urmă o lungă înşiruire de nume care fură înregistrate şi transcrise, cu grijă, de către stenografii din turnul de control.

Din când în când ministrul tresărea.

— Asta nu, fir-ar să fie! E un criminal de drept comun! Cum pot pretinde să-l eliberăm?

Şi înşiruirea continua – în mod inexorabil.

Până la urmă pe fila din blocnotesul colonelului Parisi – şeful serviciilor de siguranţă – se adunaseră mai mult de cincizeci de nume.

— E absurd! Nu-i putem pune în libertate pe indivizii cei mai periculoşi, pe cei ce şi-au făcut de cap în ţara asta!

— Şi culmea! – adăugă colonelul – vor să le audă şi vocile.

— Şi doar nu vor pretinde să-i aducem pe toţi aici, în sala aceasta!

— Mă tem că asta vor; dacă nu cumva le va trăsni prin cap altceva.

— Locotenente, fă-mi din nou legătura cu DC-10.

— Vă sfătuiesc să vă păstraţi calmul, domnule – spuse colonelul – nu uitaţi că în acel avion se află mai mult de o sută de persoane…

Ministrul îl fulgeră cu privirea dându-i de înţeles că nu avea nevoie de lecţii; apoi vorbi la microfon.

— Aici e ministrul de interne. Se mai află pe fir şeful comandoului?

— Da, dar nu mai avem nimic de spus. Aşteptăm hotărârea dumneavoastră.

Era absolut necesar să se stabilească o relaţie de încredere reciprocă.

— Este vorba de o cerere foarte importantă şi nu sunt în măsură să hotărăsc de unul singur.

— Aveţi tot timpul să procedaţi cum găsiţi de cuviinţă. Nu vă dăm chiar un ultimatum; dar să ştiţi că până când nu vom auzi la radio vocile camarazilor noştri puşi în libertate avionul va rămâne în stăpânirea noastră. Cred că este inutil să adaug că dacă veţi încerca să recurgeţi la imitări sau la cine mai ştie ce alte trucuri mârşave va fi în joc soarta pasagerilor. Terminat mesajul.

— O clipă – strigă ministrul – pot, cel puţin să vă pun o întrebare?

— Bine, dar să nu mai chemaţi din nou decât atunci când veţi avea de comunicat că acceptaţi cererile noastre. Terminat mesajul.

— De ce v-aţi îmbarcat în ultimul moment? Ca diplomaţi eraţi, oricum, scutiţi de control. Terminat mesajul.

— Curiozitatea legitimă – spuse el şi vocea sa avea o nuanţă ironică. Ne-am schimbat planurile, în ultimul moment, atunci când am fost informaţi că în acest avion se afla un grup de şcolari elveţieni care plecau în excursie în Statele Unite, la New York. Prezenţa acestora nu făcea decât să mărească puterea noastră de convingere; nu, ce părere aveţi, domnule ministru? Terminat mesajul.

Cei prezenţi acolo, în sala de control, se priviră cu toţii îngroziţi; se întâmpla pentru prima oară un lucru ca acela şi anume ca teroriştii să refuze să elibereze nişte copii; ba, mai mult, să profite de prezenţa lor pentru a

forţa nota în ceea ce privea tratativele; de fapt nimeni din acel avion nu era în siguranţă.

Ministrul îşi scoase casca şi o aruncă pe scaun; apoi ridică receptorul roşuj cel al liniei speciale directe.

Pasagerii – care stătuseră liniştiţi până în acel moment – începură să se agite în fotoliile lor; unul dintre ei începu să ocărască şi dădu să se ridice dar ţevile pistoalelor îndreptate înspre el îl făcură să renunţe.

Ştirea că teroriştii mizau pe fiinţele cele mai slabe – pentru a-şi atinge scopurile lor avusese efectul dorit; frica dar şi mânia pasagerilor ar fi atârnat considerabil în balanţa aceea a hotărârilor ce trebuiau să fie luate.

— Vedeţi? – spuse unul dintre sechestrat ori. E în interesul vostru ca totul să se rezolve în mod fericit. Se află aici şi femei şi copii dar nimeni nu va fi eliberat până ce cererile noastre nu vor fi îndeplinite.

Un pasager mai curajos întrebă:

— Cât timp credeţi că veţi rezista? Tratativele vor fi de durată şi greoaie şi nu vă vor oferi nimic în schimbul a nimic!

— Mai greu o să fie cu voi – răspunse teroristul. Noi avem provizii de hrană sintetică, pentru două luni şi nici apa nu ne va lipsi, e destulă în rezervoare, dar numai pentru noi.

— Speraţi să ieşiţi basma curată în cazul că vor accepta condiţiile voastre?

— Soarta noastră nu ne preocupă, prietene-Important C tă izbândească revoluţia; şi acum gata cu trăncăneala.

Inătalaţi-vă bine cu toţii şi încercaţi să vă relaxaţi. Să nu vă închipuiţi, cumva, niciunul dintre voi, că pe Veţi putea veni de hac în timpul somnului. Au urmat o pregătire specială.

Teroristul îşi reluă locul său strategic în partea din faţă a avionului în timp ce celălalt se apropie de grupul de copii care reprezentau ostatecii cei mai importanţi; cel de al treilea rămase în cabina de pilotaj în aşteptarea unor

comunicări ulterioare.

Proviziile de mâncare fuseseră raţionalizate dar problema cea mai importantă era apa; câţiva copii plângeau şi abia după multe insistenţe sechestratorii îngăduiră ca o parte din provizia de apă să fie rezervată copiilor şi bătrânilor. Situaţia era, oricum, foarte încordată iar timpul se scurgea cu o încetineală exasperantă, ca şi cum s-ar fi oprit la bordul acelui avion.

Marina îşi simţea muşchii amorţiţi, dar continua să umble încoace şi încolo împreună cu cealaltă stewardesă şi cu stewardul, pentru a alina cât de cât suferinţa, pasagerilor.

Trecu de mai multe ori pe dinaintea teroristului proţăpit pe culoar şi de fiecare dată – spaţiul fiind prea strâmt – era nevoită să se strecoare pe lângă el, rămânând timp de câteva secunde faţă în faţă cu acel bărbat.

Acela o privea cu o evidentă admiraţie aruncându-şi privirea – pe furiş – şi la ecusonul pe care-l purta la uniformă.

La un moment dat se mişcă; ea se dusese să servească cafelele în partea din coadă a avionului când îl văzu cum îşi părăseşte postul de observaţie şi se îndreptă spre ea; îi trecu prin cap, cu repezeală, un gând. Şi anume cum de era cu putinţă ca acel om – un extremist fanatic – să-şi îndrepte atenţia asupra unei stewardese riscând, în acel fel, să compromită totul?

Era ceva fals în toată acea poveste; aşa îi mirosea ei, cel puţin; ceea ce era cu totul autentic însă era pistolul acela îndreptat asupra ei; iar ea nu putea să pună în primejdie viaţa a zeci şi zeci de persoane acţionând în mod necugetat.

— Ştiu la ce te gândeşti – îi spuse teroristul cu glas scăzut. Dar te înşeli. Aceste arme sunt încărcate, cu gloanţe adevărate; vrei să ţi-o demonstrez?

Ea clătină din cap, înspăimântată.

— Bine. Şi acum lasă jos tava şi dă-i drumul înainte

fără a te întoarce.

Singura direcţie în care putea merge era cea spre cala de bagaje şi ea se îndreptă încet spre acel loc în timp ce o luminiţă de alarmă i se aprindea undeva în creier. Ajunsă în dreptul toaletei simţi cum este apucată de un umăr.

— Am ajuns, frumuseţeo! Intră aici.

Se întoarse şi-l văzu – în depărtare – pe celălalt terorist care nu slăbea din ochi grupul de copii elveţieni; tipul acela urmărea mişcările acelor copii – cu un aer indiferent – şi nu părea a fi preocupat de dorinţele – neaşteptate şi inoportune – ale camaradului său.

Nu mai avu timp să se dumirească. Bărbatul acela o împinse înăuntru fără a spune ceva, apoi intră şi el acolo şi închise uşa.

— Acum putem sta de vorbă fără a fi deranjaţi – spuse el trăgând zăvorul – aceasta ar vrea să însemne slăbiciunea, firească, a unui bărbat care nu poate rezista tentaţiei, în ciuda antrenamentului, special, pe care l-a urmat.

— N-am înţeles; ce vrei să spui?

— Fără prea multă vorbărie – spuse el pe un ton hotărât – în dulăpaşul tău personal nu am găsit nimic; înseamnă că obiectul acela se află pe undeva pe tine.

Marina pricepu că acea sechestrare fusese o înscenare cu un scop precis; se dădu înapoi înspre lavabou blestemând eficienţa acelei organizări. Fără acea dovadă nimeni n-ar fi crezut, niciodată; nimeni n-ar fi putut crede că teroristul o silise să se închidă undeva cu el pentru a-i smulge un negativ.

— Curaj, domnişoară Ratti! – spuse, bărbatulacela – dezbracă-te sau, de nu, te voi dezbrăca eu. Şi rostind acele vorbe îndreptă pistolul spre gâtul fetei.

Avu o clipă de ezitare dar atunci când văzu mina aceea care se întinsese spre sânul său o dădu la o parte şi începu să-şi descheie nasturii de la-fustă.

— Înseamnă că le-ai pitit bine, nu? Păcat că nu le-ai pus, pur şi simplu, în buzunar; oricum, pentru mine e o plăcere deosebită.

Se rezemă de perete privind cu un aer încântat acele picioare lungi cu ciorapi de mătase mulaţi bine care ieşeau în evidenţă din austera uniformă de zbor.

Marina nu se simţea câtuşi de puţin ruşinată; era, însă, furioasă la ghidul că trebuia să predea acea dovadă atât de preţioasă. îşi trase puţin chilotul şi scoase la iveală pliculeţul transparent.

Se pare că omul acela nu observase acea mişcare; privirea sa rătăcea pe undeva pe trupul fetei.

— Acest lucru îl doriţi, nu? – spuse ea hotărâtă punându-i pliculeţul sub nas – iar acum căraţi-vă cu toţii, duceţi-vă la dracul!

La primele licăriri ale zorilor teroriştii se predară, pe neaşteptate.

Locotenentul Lorna îşi părăsi postul său de ascultare şi întrerupse discuţia dintre ministrul de interne şi o matahală de colonel din trupele de paraşutişti care susţinea cu fervoare teza unei intervenţii în forţă.

— Vă cer scuze, domnilor, dar avem noutăţi: comandantul avionului DC-10 a comunicat în acest moment că teroriştii renunţă la pretenţiile lor şi că doresc să se predea autorităţilor.

Rumoarea aceea din sală încetă imediat. Lorna se trezi în mijlocul a mii de priviri perplexe şi întrebătoare.

Primul care-şi reveni din uluială fu ministrul.

— Sunteţi sigur de ceea ce spuneţi?

— Puteţi să vorbiţi şi, dumneavoastră cu comandantul. Se află pe fir.

Ministrul apucă receptorul în timp ce inima îi bătea nebuneşte; dacă treaba, aceea se rezolva atât de uşor atunci realegerea sa era un lucru sigur.

— Aici turnul de control – spuse – el gâfâind – vorbesc cu comandantul avionului?

— Sunt şeful grupului de acţiune. Ne predăm. Nu vă spunem motivele; dar să fie clar pentru toată lumea că strategia revoluţionară nu se va opri aici. Terminat mesajul.

— Ce garanţii ne daţi în ceea ce priveşte siguranţa pasagerilor? Terminat.

— Sunt cu toţii bine sănătoşi – răspunse vocea aceea din cască. Peste zece minute vom deschide portiera şi vom coborî din avion. Armele pe care le avem asupra noastră le vom depune pe sol şi imediat după aceea ne vom preda ofiţerului – comandant al serviciilor de siguranţă ale aeroportului. Terminat mesajul, închid.

Toate măsurile de represiune fură anulate în timp ce camerele de luat vederi ale televiziunii îşi îndreptau – curioase – obiectivele asupra portierei avionului DC-10 scăldată de lumina aceea a dimineţii.

După ce se scurse timpul stabilit cei trei bărbaţi ieşiră din pântecele axionului privind cu un aer semeţ acel du-te-vino al maşinilor militare şi al ambulanţelor de pe pistele aeroportului; coborâră şi fură luaţi în primire de o patrulă înarmată care îi aştepta la scară.

Reporterul de la telecronica directă comenta, cu cuvinte incisive, faptul acela şi nu uită să adauge că acel episod marca, probabil, înfrângerea definitivă a terorismului şi a celor ce-l sprijineau; nu pomeni, însă, nimic – poate pentru că nu observase sau poate că observând acel lucru îl considera un amănunt insignifiant – de faptul că în momentul în care îi fuseseră puse cătuşele şefului comandoului un pliculeţ de plastic transparent – conţinând negativul unei fotografii – trecuse, discret, din mina teroristului în mâna ofiţerului care-l arestase.

Capitolul al nouălea

Bătrânul se agita pefotoliubsău prăpădit; de abia aştepta ca omul acela să plece şi să-l lase în pace în mizeria lui şi cu amintirile pe care le avea.

— Îmi dau seama că am picat într-un moment nu

tocmai potrivit, dar cred că vestea bună pe care vă voi da-o vă va face să-mi suportaţi prezenţa.

— De, n-am mai primit veşti bune din ziua aceea în care am fost angajat ca funcţionar de categoria a treia la Ministerul Finanţelor, acum patruzeci de ani – mormăi bătrânul.

— Înţeleg situaţia, dar acum ţara noastră a dobândit credit în străinătate şi fondurile noastre băneşti s-au resimţit în mod benefic.

— V-aş ruga să ajungeţi la subiect; mi-e somn.

— Ei bine, Ministerul Finanţelor a hotărât să vă mărească de patru ori pensia – spuse omul arborând un zâmbet larg, de birocrat – aceasta este dispoziţia definitivă; nu aveţi decât. să semnaţi de luare la cunoştinţă.

Bătrânul, care se căznea să se ridice din fotoliu, rămase ca trăsnit.

— Pensia… pensia mea majorată de patru ori? Dar de ani şi ani de zile tot fac la demersuri pentru acea binecuvântată de mărire cu 10%; iar acum…

— Acum nu vă mai faceţi griji; semnaţi această hârtie şi începând cu luna viitoare veţi primi pensia mărită.

Citi la iuţeală fără a înţelege mare lucru, mai ales că uitase să-şi pună ochelarii; luă primul stilou pe care-l găsi la îndemână şi mâzgăli ceva în josul acelui document.

Omul acela luă – zâmbind – hârtia dar, după cât se părea, nu avea deloc intenţia să plece.

— Bineînţeles că este vorba de o mică formalitate – spuse el.

— Ştiam eu că nu putea fi decât o păcăleală. De fapt, ce intenţii aveţi. Să-mi măriţi taxele de patru ori?

Făcu un semn de negare.

— Dumneavoastră veţi fi în continuare scutit de obligaţii fiscale; ceea ce dorim noi de la dumneavoastră este să colaboraţi cu noi, aşa, în calitate de simplu cetăţean.

— Ce fel de colaborare? – bolborosi bătrânul neîncrezător. Nu cumva e vorba de un şantaj?

— Staţi de vorbă cu un reprezentant al Statului – spuse funcţionarul pe un ton grav – şi Statul nu şantajează. Are – pur şi simplu – nevoie şi el, de ajutorul cetăţenilor.

— N-am pomenit – în toată viaţa mea – ca Statul să facă vreun cadou cuiva.

— Dumneavoastră obişnuiţi să vă plimbaţi, dimineaţa, prin grădinile acelea din Piaţa Alighieri?

Bătrânul încuviinţă cu un gest obosit.

— Bine. Noi bănuim că în acea piaţă peste câteva zile se va întâmpla ceva grav. Ceea ce dumneavoastră trebuie să faceţi este un lucru foarte simplu; e vorba de a depune o mărturie.

— Sunteţi, probabil, un agent secret, nu? – întrebă bătrânul, curios, dar dacă bănuiţi aşa ceva de ce nu…

— Această mărturie – continuă omul acela – va trebui s-o învăţaţi pe de rost în aşa fel încât să puteţi s-o repetaţi – până în cele mai mici amănunte şi fără niciun fel de ezitare – ori de câte ori vi se va cere s-o faceţi.

— Deci este vorba de un lucru pus la cale dinainte, un fel de complot murdar – strigă bătrânul cu o voce tremurătoare – dar ce părere aveţi dacă eu aş da un telefon la poliţie şi le-aş spune totul?

— Iar eu le voi spune celor de la poliţie că arterioscleroza joacă uneori feste urâte unora; eu am venit doar ca să vă comunic treaba cu pensia dumneavoastră. Dar dacă credeţ i că nu ne puteţi ajuta mă tem că problema aceea cu majorarea nu se va mai rezolva.

Bătrânul se lăsă moale, în fotoliu; era văduv, singur pe lume şi, nu mai avea nimic de pierdut, nimic afară doar dacă…

— Casa aceasta – spuse funcţionarul privind în jurul său – nu e, desigur, frumoasă, dar e foarte bună; credeţi că veţi putea să plătiţi în continuare chiria din pensia pe care o aveţi acum?

Afurisitul acela parcă i-ar fi citit gândurile; rămăsese – într-adevăr – în urmă cu plata chiriei – cu trei luni de zile – şi se aştepta să-i pice dintr-o clipă într-alta înştiinţarea de evacuare.

— Bine, bine – spuse el pe nerăsuflate – ziceţi ce trebuie să fac.

Aproape în acelaşi moment, în partea opusă a oraşului un bărbat foarte elegant, cu o servietă neagră, voluminoasă, se prezentă la intrarea unui bloc de locuinţe cerând să vorbească cu doctorul Machiori.

Portăreasa îl măsură cu privirea din cap până în picioare apoi întrebă la citofon dacă necunoscutul acela putea să urce.

— Cine sunteţi dumneavoastră, iertaţi-mă? – întrebă ea acoperind cu mâna aparatul.

— Mă numesc Lucchesi şi sunt reprezentantul Editurii Monitor; am fixat prin telefon o întâlnire cu doctorul Machiori.

Femeia comunică cele auzite şi apoi îi făcu semn vizitatorului să meargă: la etajul al cincilea, camera 12; liftul se află în dreapta.

Uşile metalice se deschiseră în linişte pe palier şi Machiori se afla deja acolo aşteptându-l cu nerăbdare.

— În sfârşit aţi sosit – spuse el cu deosebită amabilitate – poftiţi, poftiţi; sper că aţi adus publicaţiile de care am vorbit.

— Acelea şi altele care cred că vă pot interesa – răspunse zâmbind reprezentantul în timp ce-l urma pe amfitrionul său într-un apartament elegant cu pereţii tapetaţi şi cu mochetă pe jos.

— Am apreciat dintotdeauna foarte mult publicaţiile dumneavoastră cu subiect istoric – spuse el răsfoind una dintre cărţi.

— Autorii noştri sunt efectiv capabili de a face o critică istorică cu totul lipsită de acea poluare ideologică.

— Nici nu vă puteţi închipui cât de important este

acest lucru pentru un profesor universitar.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi numai un profesor universitar – spuse Lucchesi pe un ton mieros – articolele dumneavoastră sunt apreciate – de toate revistele de specialitate; aproape că s-ar putea spune că dumneavoastră modelaţi minţile tinere şi… le ajustaţi pe cele mai bătrâne.

Machiori începu să se plimbe prin cameră; apoi se opri asupra introducerii unei cărţi intitulate *Psihologia terorismului*.

— Şi tocmai de aceea – continuă Lucchesi – considerăm drept indispensabilă colaborarea cu dumneavoastră.

Făcu un gest distrat continuând să citească.

— Nu cred că voi avea timp sărecenzez şi textele de la Monitor. îmi pare rău, dar…

— Nu asta voiam să spun.

Se apropie de el bătând o ţigară de pachetul din are o scoase.

— Dacă vreţi să-mi acordaţi puţină atenţie vă voi lăsa imediat cu cărţile dum ne voastră.

Celălalt îl privi curios continuând să ţină cartea deschisă.

— Ştiţi, domnule profesor, eu nu sunt numai un reprezentant al Editurii Monitor; din când în când mai primesc şi nişte însărcinări oficiale de la Ministerul Culturii.

— Şi acum veniţi la mine în calitate oficială? – întrebă. Machiori mirat.

— Da. Trebuie să vă comunic ceva deosebit de important; echilibrul dumneavoastră şi obiectivitatea dumneavoastră în materie de politică ne-a determinat să facem acest pas.

Puse, în sfârşit, cartea deoparte şi se aşează pe un fotoliu uitându-se la el cu atenţie.

— Nu e uşor, vă rog să mă credeţi, dar sunt sigur că

pragmatismul dumneavoastră istoric vă va ajuta să înţelegeţi.

— Să înţeleg… ce anume?

— Dumneavoastră ştiţi mai bine decât mine câte analize psihologice ale fenomenului terorismului politic au fost efectuate.

— Şi eu am scris despre aceste lucruri de câteva ori.

— Bine – spuse Lucchesi aşezându-se – şi tot ceea ce a fost spus şi scris s-a dovedit a fi foarte folositor şi a contribuit la a aprofunda conştiinţa socială a noastră a tuturor, Sunteţi de acord?

— Bineînţeles.

— Deci se poate spune că terorismul a fost impulsul iniţial care a permis societăţii de a vedea mai bine înăuntrul ei înseşi şi de a deveni mai bună.

— Ne-am fi putut foarte bine lipsi de această violenţă; dar dacă ea a reprezentat un şoc salutar pot fi de acord cu dumneavoastră cel puţin în măsura în care noua conştiinţă socială a folosit la aceea de a demonstra inutilitatea violenţei înseşi şi a provoca declinul acesteia ca formă de luptă politică.

— Aceste lucruri spuse de o persoană cu autoritate ca dumneavoastră mă încurajează să dezvălui ceea ce de acum nu mai poate fi ţinut sub tăcere. Nu a existat niciodată o violenţă fizică, domnule profesor Machiori; a fost vorba doar de un expedient puţin ciudat, admit, dar cu rezultate la fel de pozitive şi fără vărsare de sânge.

Expresia feţei lui Machiori se schimbă într-o clipă trecând de la o atenţie politicoasă la uimire.

— Cred că-mi scapă sensul. Un… expedient?

— Dumneavoastră vă amintiţi – continuă el cu un suspin – care era situaţia în ţara noastră până acum doi ani. Corupţia, scandalurile, criminalitatea, sabotajele din fabrici, haosul administrativ şi judiciar, toate acestea ne otrăveau viaţa cea de toate zilele şi ne aduseseră pe marginea prăpastiei: Şi ceea ce era mai rău era faptul că

toţi, simpli cetăţeni sau oameni politici, în loc să încerce să rezolve problemele păreau a fi într-o aşteptare fatalistă a ceva care mai devreme sau mai târziu îi va fi scos din încurcătură.

— Continuaţi, continuaţi…

— Ideea aceea i-a venit unui grup de oameni de stat foarte abili dar care se împotmoliseră şi ei într-o dialectică fără conţinut şi veleitară; ocazia s-a ivit atuilci când a fost asasinat un conducător politic mai mărunţel. Fusese vorba de o crimă obişnuită având drept mobil jaful dar trecu drept o crimă politică.

— Dar acel om chiar a fost ucis? – întrebă Machiori.

— Da şi lumea începu să se teamă; până în acel moment diatribele se menţinuseră pe planul discuţiilor sau a câtorva litigii. Faptul că puteai să-ţi rişti propria piele din cauza propriilor convingeri a fost de mare efect. Asasinul a fost capturat aproape imediat şi mărturisirea sa a fost ca să spunem aşa adecvată exigenţelor noastre.

— Şi apoi ce s-a mai întâmplat?

— Acei oameni de stat se gândiră că dacă povestea aceea s-ar mai fi repetat, eventual cu victime mai de soi, efectul de oprire a degenerării vieţii politice şi sociale ar fi fost mai eficace…

— Adică un fel de… Vaccinare socială?

— Exact – aprobă Lucchesi – dar cu germeni inofensivi, capabili de a provoca doar o reacţie anticorp benefică.

— Lăsaţi-mă să continui eu – spuse profesorul; soluţia cea mai bună ar fi fost aceea de a organiza atentate false împotriva unor victime care ocupau posturi-cheie în aşa fel încât cei pe care toţi îi credeau morţi să fi putut să continue a manevra, a trage sforile din culise, scăpaţi de condiţionări sociale şi de şantaje politice.

— Întocmai. Legile care au reasanat viaţa noastră civică au fost elaborate de ei, dar propuse de figuri politicq de mai mic calibru care nu riscau să fie criticate sau

folosirea propriilor lor argumente tocmai împotriva lor; acelaşi lucru s-a făcut şi pentru reasanareaşi a altor sectoare cum ar fi cel militar, sindical şi aşa mai departe. În acest fel lucrurile se îmbunătăţesc puţin câte puţin – în mod practic nedureros – până la starea actuală.

— Şi după ce criteriu aţi ales persoanele acelea care trebuiau să fie informate despre falsele atentate?

— A fost o operă de selecţie foarte anevoioasă; oricine era informat trebuia să se angajeze să colaboreze. Aveam nevoie de tot felul de oameni; de la oameni politici care plângeau în spatele sicrielor colegilor lor şi simpli cetăţeni care să fie în stare să depună o mărturie, până la poliţiştii care soseau la timp la locul atentatului pentru a forma un cordon de protecţie şi a împiedica astfel ca trucul să fie descoperit.

— Dar trebuie să fie vorba de sute de persoane! Cum puteaţi fi siguri că ei aveau să-şi ţină gura?

— Aproape toţi au venit de bunăvoie când au înţeles care erau scopurile noastre; iar noi, mai înainte de a sta de vorbă cu fiecare în parte le studiam cu atenţie obiceiurile şi ideile şi mergeam, aproape întotdeauna, la fix.

— Dar era de ajuns ca unul, unul singur dintre aceia să vorbească cu o persoană nepotrivită pentru ca totul să se ducă de râpă.

Lucchesi făcu un gest de dezaprobare.

— Tocmai în aceasta rezida puterea noastră; atentatele reuşite creau o atmosferă de împotrivire furioasă. Nimeni nu putea crede că era vorba de ceva neserios şi oricine ar fi susţinut că era vorba de aşa ceva ar fi trecut drept un cinic oarecare nedemn de încredere. Poziţia psihologică a unui eventual denunţător ar fi fost greu de susţinut afară doar de faptul că el ar fi putut aduce dovezi. Pentru că, în ziua de astăzi, lumea crede numai în ceea ce vede.

— Şi acest lucru nu s-a întâmplat chiar niciodată?

Lucchesi şovăi puţin scărpinându-şi bărbia.

— Nu, din fericire. Organizarea noastrăcu ramificaţii peste tot e cea mai bună dovadă a faptului că majoritatea celor dintre noi nu a permis niciodată vreunui fanatic individualist informat din greşeală despre planurile noastre să-şi procure dovezi şi să facă astfel ca totul să se ducă de râpă.

— E cu putinţă ca nici măcar o rotiţă din acel angrenaj să nu se fi împiedicat? Şi atâtea milioane de persoane n-a observat, vreodată, nimic?

— Atentatele noastre erau pregătite foarte bine; dispuneam de tehnicieni şi de material sofisticat şi chiar dacă ar fi putut scăpa vreun amănunt nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să-l pună în legătură cu un adevăr de neconceput şi de neacceptat.

Machiori era uluit; luă o carte şi o învârti, nervos, printre mâini.

— Deci, v-aţi bătut joc şi de mine – simse el.

— Nu trebuie să vorbiţi aşa! Atentatele erau, ce e drept, false, dar tonul vehement şi grav al articolelor scrise de dumneavoastră erau autentice şi aceste articole au contribuit la ridicarea moralului întregii noastre ţări.

— Şi acum ce mai doriţi de la mine? Mai aveţi nevoie de colaborarea mea?

— Ni se pare drept ca o persoană ca dumneavoastră să trebuiască să fie informată. Peste câteva zile, în Piaţa Alighieri se va săvârşi un alt… atentat, ultimul, sper, dar unul hotărâtor care ne va permite să redresăm situaţia.

Machiori îl întrebă pe neaşteptate:

— Am auzit vorbindu-se cum că acel Comitet Restrâns care conduce acum ţara va deveni ulterior… şi mai restrâns. E adevărat?

— Nu e cazul să vă temeţi de vreo concentrare a puterii, domnule profesor; organele noastre de supraveghere se află la posturile lor şi sunt cât se poate de active. A fost cazul să vă plângeţi de vreo îngrădire a libertăţii dumneavoastră personale în ultimele

douăsprezece luni?

— Nu, ce e drept; totuşi starea de necesitate…

— Ei, o simplă măsură, acolo, dată fiind situaţia – spuse Lucchesi desfăcându-şi larg. braţele – care a şi fost anulată, la scurt timp după aceea…

— Ce îmi spuneaţi despre atentatul din Piaţa Alighieri?

— Atentatul acela va avea ca obiectiv un personaj de vază; un om cu o solidă credinţă democratică ce a acceptat să colaboreze cu noi.

— Cine e acest om?

— O veţi afla la momentul oportun; dumneavoastră veţi fi trimis de ziarul *Gr ido* pentru a scrie un articol de fond dedicat acelui eveniment; dar veţi putea să refuzaţi s-o faceţi dacă consideraţi că acel personaj v-ar putea, cumva, clătina convingerea dumneavoastră politică; de acord?

— Şi va trebui să-i înşel pe toţi cei ce încă nu ştiu şi care, poate, n-ar fi de acord cu aşa ceva?

— E spre binele tuturor – conchise Lucchesi – chiar şi al acelora care nu sunt de acord; se află în joc salvarea definitivă a democraţiei în ţara noastră.

— Trebuie să mă mai gândesc – spuse Machiori.

— Sunt sigur că vă veţi hotărî pentru soluţia cea mai bună. Iată, acesta este numărul meu de telefon – spuse Lucchesi, întinzându-i o carte de vizită – şi aştept să-mi daţi veşti bune.

Lucrurile cele mai delicate fuseseră omise cu discreţie; nu precizase că cei ce refuzau să colaboreze erau convinşi – în mod prea puţin ortodox – şi că cei ce comiteau greşeli puteau fi eliminaţi.

Nu era cazul să vorbească despre asemenea subiecte; fiecare dintre acestea ar fi cerut o abordare diferită; şi apoi o persoană inteligentă şi cultă, aşa cum era profesorul Machiori, nu putea fi, desigur, obiectul unor şantaje vulgare.

Capitolul al zecelea

Fata indigenă, cu lungul său păr negru, deschise uşa aceea făcută din tulpiniţe de bambus împletite şi, după ce introduse vizitatorul, se duse să se aşeze din nou, cu discreţie, în colţişorul său.

Bărbatul acela era îmbrăcat în haine civile dar se vedea de la o poştă că nu se simţea în largul său în acele haine; avea o înfăţişare ţeapănă iar haina, croită prost, îi atârna în spate.

Profesorul Adinolfi îşi scoase ochelarii săi negri şi-i ieşi în întâmpinare cu braţele întinse.

— Domnule general, ce plăcere să vă avem printre noi. Nu speram să vă văd atât de repede.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară sub privirea atentă a colonelului Garşia care continua să-şi mestece trabucul.

— Acesta este bărbatul despre care v-am vorbit atâta – îi spuse Adinolfi – generalul Ulderico Fastelli. Apoi, întorcându-se spre celălalt ofiţer: Domnule general, permiteţi-mi să vă prezint pe domnul colonel García, şeful serviciilor de informaţii ale acestei ţări care ne găzduieşte. Ne-a ajutat întotdeauna, în mod leal, în toată această afacere.

García aruncă trabucul şi se ridică în picioare înţepenind în poziţia salutului milităresc; strânse acea mână pe care generalul i-o întinsese apoi se aşeză din nou privindu-l cu atenţie pe superiorul său străin.

Fastelli îşi îndreptă gulerul hainei şi apoi se aşeză pe un fotoliu făcut şi acela din bambus; părea obosit dar mulţumit.

— Nu cred să fi văzut vreodată – nici măcar în timpul războiului – atâtea lucruri emoţionante – spuse el – mai întâi atentatul – o capodoperă, n-am ce zice – apoi fuga – de justiţie şi, în sfârşit, evadarea sub un nume fals. La vârsta mea aceste lucruri sunt greu de suportat.

— Operaţiunea cea mai grea şi mai neplăcută a luat sfârşit, domnule general – spuse Adinolfi; de aici

dumneavoastră veţi putea da directive stând în fotoliu şi fiind sigur că nimeni nu va îndrăzni să le comenteze.

Fastelli se întunecă la faţă.

— Am auzit că au fost nişte obstacole…

— Am avut ceva probleme cu un ziarist prea întreprinzător – interveni Graţia.

Adinolfi clătină din cap.

— Vina n-a fost a ziaristului; el nu şi-a făcut decât datoria; a fost vina acelui idiot de Aicardi care n-a respectat instrucţiunile şi s-a lăsat fotografiat la zece luni de la… moartea sa!

— Oricum, totul s-a terminat cu bine.

— Aş spune, mai degrabă, că am scăpat ca prin urechile acului. Nici măcar nu îndrăznesc să mă gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă acel negativ ar fi ajuns pe biroul Secretarului Naţiunilor Unite!

— Să nu ne mai gândim la astea – spuse García ridicându-se. Triumful operaţiunii „Fenix” merită un toast!

La un semn abia perceptibil al colonelului, fata se ridică şi se apropie de grup ducând o tavă cu cocktails-uri multicolore.

— Pentru salvarea ţării noastre – spuse Fastelli.

— Pentru salvarea democraţiei – spuse, ca un ecou, Adinolfi.

Graţia bău fără a spune ceva; apoi puse jos paharul de cristal şi-şi aprinse încă un trabuc.

— Cred că domnul general este obosit după această călătorie – spuse el – şi poate că ar fi bine să vă întoarceţi, amândoi, la ascunzătoarea dumneavoastră. Nu vă cunoaşte nimeni prin părţile acestea dar e bine să fiţi prudenţi şi să nu vă arătaţi prea des.

— Mi-ar face plăcere să vă conduc cu maşina care mi-a fost pusă la dispoziţie – spuse Adinolfi – dacă doriţi să mergem, domnule general.

După ce schimbară ultimele cuvinte de rigoare, cei doi ieşiră şi coborâră cele câteva trepte ale scării ajungând

în piaţa aceea mare scăldată de razele soarelui.

Un sergent în uniformă, de paraşutist – care rămăsese deoparte, până în acel moment – se apropie de colonelul Garfia care se afla la fereastră şi privi cu atenţie cele două figuri care se îndreptau spre latura opusă a pieţii. Câţiva indigeni desculţi se plimbau prin praful de acolo uitându-se fără niciun interes la berlina aceea voluminoasă parcată printre biciclete ruginite şi cărucioare încărcate cu banane.

Intrară în maşină vorbind cu însufleţire; dar după câteva secunde, numai, sporovăială le fu întreruptă de explozia bombei. Din acea maşină porniră în sus o vâlvătaie orbitoare şi, împreună cu aceasta, frânturi de metal şi de trupuri omeneşti; bicicletele se contorsionară sub efectul acela al căldurii iar cărucioarele pline cu banane fură măturate de acolo, zburară ca nişte aşchii.

Colonelul se retrăsese brusc de la postul său de observaţie dar când văzu coloana aceea, înaltă, de fum négru se întoarse, cu grijă, la fereastră.

— Şi cum vom justifica treaba aceasta? – întrebă sergentul?

— Nu va trebui să justificăm nimic – răspunse Garfia, cu calm – oamenii ăia erau deja morţi, în mod oficial, nu? Şi atunci, cum se poate ucide un om care e deja mort?

Garfia se întoarse spre subofiţerul acela, cu un aer satisfăcut; continua să chinuie – cu dinţii şi măselele roase de carii – trabucul şi zâmbea.

— Şi acum? – întrebă sergentul.

— Procedura obişnuită!

— Dar în ceea ce priveşte atentatul din Piaţa Alighieri?

Continua să zâmbească, imperturbabil; urmărea cu privirea un ţânţar mare care zbura prin cameră.

— A, da – spuse el ca şi cum şi-ar fi răspuns lui însuşi – atentatul din Piaţa Alighieri; ce să-ţi spun! izbucni într-un râs zgomotos. Obiectivul final, cel mai important, cel ce

avea să definitiveze reinstaurarea democraţiei în ţară! Şi se gândiseră bine, nu glumă: moartea preşedintelui republicii lor ar fi unit tot poporul într-o singură forţă de acţiune – indisolubilă – şi teroriştii ar fi fost înfrânţi în mod definitiv

Şi ultimele sale cuvinte se pierdură într-un râs şi mai zgomotos.

Sergentul rămăsese înţepenit în poziţia de drepţi; zâmbi, totuşi, încurajat de euforia superiorului său.

— Iertaţi-mă, domnule, dar e vorba de un lucru important] trebuie să transmit semnalul convenit?

— Dă-i drumul, zi-i că se autorizează operaţiunea din Piaţa Alighieri – reuşi colonelul să spună printre hohotele de râs – dar să nu uiţi de schimbarea aceea.

— Care schimbare, domnule?

García îşi reluă înfăţişarea serioasă.

— Imbecilule, trebuie să-ţi spun chiar totul? De data aceasta armele nu vor mai fi încărcate cu cartuşe oarbe; asta e tot.

Sergentul duse mâna la chipiu şi făcu stânga-mprejur ieşind din cameră.

— Va fi o reprezentaţie cu mult mai convingătoare, nu-i aşa, micuţo? – îi spuse ofiţerul tinerei indigene care stătea, cuminte, pe scăunelul ei.

Fata arboră un zâmbet larg şi nevinovat şi albeaţa dinţilor ieşi în evidenţă pe fondul acela negru al pielii ei precum un dublu şirag de perle.

Ora crimei! Ora fatală! Ora la care începe neobişnuita, călătorie într-o lume stranie, misterioasă. Dar poate fi şi ora triumfului binelui asupra răului!

Prin colecţia sa de literatură poliţistă şi de spionaj, NEMIRA vă oferă, din nou, prilejul unor lecturi interesante şi atractive, savuroase şi pasionante prin suspans şi insolit. Diagnosticieni excelenţi ai lumii delictului, autori ca Barbara Paul, Ellery Oueen, Ed McBain, Anthony Price, Jacques Sadoul ne conduc pas cu pas, ca în jocul de şah, la descoperirea răufăcătorilor. Lăsându-şi fanteziasă lucreze, să construiască, ancoraţi de cele mai multe ori în real, investigând cu mult rafinament psihologia oamenilor, ei reuşesc să prezinte cititorului fapte incredibile, situaţii absurde, întâmplări stranii, dezvăluindu-i, totodată, noi dimensiuni spirituale ale condiţiei umane.

Carte de divertisment, dar şi literatură de calitate!

ED McBAIN „Scriitorul american Ed McBain s-a impus rapid ca un maestru fără rival al romanului detectiv „de procedură”. Seria sa de mare succes *87th Precinct* i-a câştigat devotamentul de neclintit a milioane de cititori din întreaga lume şi Marele Premiu pentru întreaga sa operă acordat de Asociaţia Scriitorilor Americani de literatură poliţistă. Primul său roman, *The Blackboard Jungle* (Jungla de pe tablă), semnat cu numele său adevărat, Evan Hunter,

a devenit imediat un bestseller, iar ecranizarea s-a bucurat de un succes enorm. McBain a scris de asemenea scenariul filmului lui Hitchcock – *Păsările*. Fanii săi ştiu că, indiferent de natura subiectului către care Ed McBain îşi îndreaptă geniul, vor găsi aceeaşi inteligenţă ascuţită, acelaşi conflict subtil, aceeaşi acţiune dinamică şi mereu un realism dur, care loveşte unde trebuie. Este cazul – seriei mai sus-amintite, un adevărat universamerican (şi nu numai), în care McBain disecă, până la cele mai intime fibre, fenomenul delictului. Prin faţa cititorului se vor perinda ucigaşi de profesie, psihopaţi, intelectuali sadici, târfe şi proxeneţi, oameni politici, drogaţi şi alcoolici, negri, albi şi galbeni, perfect sincronizaţi în acelaşi „balet" al crimei. Iar eroii lui McBain, poliţiştii locotenentului Byrnes, nu sunt nici pe departe supraoamenii din filmele de duzină…

Să-i vezi murind

Ce legătură poate exista între Zip, şeful Latinilor Roşii, un marinar aflat în căutarea unui anumit bordel şi un ucigaş pe cale să devină erou? Doar una: legea străzii. Legea străzilor dintr-un cartier dubios locuit de hispano-americani, într-un mare oraş american. O lege aspră, mult mai aspră decât aceea pe care oamenii locotenentului Byrnes încearcă, uneori fără succes, să o impună.

O cizmă îl lovi în ochiul drept şi marinarul simţi o durere bruscă şi ascuţită, urmată de un val de sânge cald. Apoi se gândi că o să fie omorât în bătaie pe podeaua cârciumii ăsteia nenorocite şi după asta auzi răcnetul unui bărbat;, Ce faceţi? Nemernicilor, ce faceţi?" Şi peste vocea bărbatului sau dincolo de ea, în jurul ei, încercuind-o, umplând aerul, vuietul ascuţit şi pătrunzător al unei sirene…

Scamatorii

Noaptea de „Halloween". Noapte de sărbătoare, noapte de carnaval, noapte de bucurie pentru copii şi părinţi. Nu şi pentru Carella, Hawes, Parker şi ceilalţi

poliţişti ai secţiei 87, confruntaţi cu unul dintre cele mai stranii cazuri: patru copii însoţiţi de o femeie blondă jefuiesc mai multe magazine şi ucid... Apoi se găsesc părţile unui trup tăiat, apoi un magician dispare, apoi... Multe se pot întâmpla în noaptea de „Halloween". Mai ales sub bagheta de maestru a lui McBaiu.

JACQUES SADOUL

Pasionat de science-fiction, literatură poliţistă, fantastic, benzi desenate, Jacques Sadoul (n. Agen – 1934) – în prezent director literar al cunoscutei edituri pariziene J'ai lui – *este autorul a numeroase cărţi de mare succes, cum ar fi Histoire de la sciencefiction moderne, Anthologie de la littérature de science fiction, L'Héritage Greenwood, La chute de la maison-Spencer, L'inconnue de Las Vegas, La passion selon Satan, Le jardin de la licorne, La cité fabuleuse* etc.

Trei morţi la soare

Un fotograf, un crupier, un agent imobiliar: trei oameni care n-aveau nimic comun în afara amantei pe care o împărţeau şi a gloanţelor de acelaşi calibru, 8 mm, pe care le-au primit drept în inimă... într-un roman poliţist clasic, justiţia şi morala sfârşesc totdeauna prin a t-iumfa. Dar în viaţă? Şi în romanele moderne? Mai ales când deviza asasinului este:

„În seara asta voi ucide un om pe care nu-l cunosc".

Moştenirea Greenwood

O moştenire, mai ales o mare moştenire, naşte întotdeauna pasiuni. Uneori de necontrolat. Acesta este punctul de plecare pentru un roman scris în cea mai bună tradiţie americană, dar nici pe departe un simplu roman *à la manière de*... Când detectivul se numeşte Carol Evans şi este de fapt o detectivă (mai mult, una frumoasă şi lipsită de prejudecăţi), ne putem aştepta la orice surprize...

Îmi simt trupul cuprins de o vagă excitaţie, aceea de a mă expune unui pericol mortal, de a câştiga încă o *dată, de a ucide... mâinile care, de obicei, ţineau revolverul cu*

siguranţă, acum îmi tremură puţin…

Prăbuşirea casei Spencer

Departe de agitaţia obişnuită a Los Angeles-ului, în superbul decor californian, la ferma Los Dudes – domeniul clanului Spencer –, o regăsim pe Carol Evans antrenată în cele mai stranii aventuri din cariera sa.

Puţin câte puţin, m-a cuprins un tremur uşor, în timp ce respiraţia îmi *devenea gâfâită. Să fi vrut şi n-aş fi putut să-mi recapăt controlul*; *nimic pe lume nu-mi dă o senzaţie atât de tare ca plăcerea de a ucide… Mă ardea pântecele… Cu tăişul mâinii stângi i-am zdrobit încheietura, în timp cecu cealaltă i-am apucat gâtul şi i l-am retezat. Maybelle murise înainte de a cădea pe jos.*

Necunoscuta din Las Vegas

Carol Evans intră din nou în acţiune. De această dată, scena este Las' Yegas, fabuloasa capitală a jocurilor, unde Matthews, unul dintre colegii eroinei, a fost asasinat într-o cameră de hotel. Dar a cui eliminare a fostă urmărită, a bărbatului şaua agentului? Desfăşurând intriga cu precizia unui ceasornicar, Sadoul demonstrează încă o dată talentul său de romancier.

Femeia de serviciu fu acea care îi descoperi cadavrul, a doua zi dimineaţă; *un glonţ îi trecuse prin inimă. Sergentul Muldown crezu mai întâi că e vorba de o crimă pasională, apoi, deschizând portofelul mortului, fu surprins să descopere o legitimaţie a Serviciului Acţiune al* CIA. *Nu-i mai rămase decât să ceară superiorilor săi să anunţe. Wăshington-ul.*

ANTHONY PRICE

Dubla sa calitate de istoric militar şi editor al ziarului „Oxford Times" l-a ajutat pe autorul englez Anthony Price să scrie cărţi foarte bine documentate, pornind uneori de la descoperirile interesante pe care le-a făcut în timpul călătoriilor de informare în Franţa, Italia, Grecia şi Germania. La scurt timp după debut (în 1970), Price a câştigat elogiile cititorilor şi ale criticii şi a fost distins cu

premiile „Gold Dagger” şi „Silver Dagger” decernate de Asociaţia Scriitorilor Britanici de romane poliţiste.

Creatorii de labirinturi

David Audley este un personaj cuceritor prin inteligenţă şi umor, este pasionat de istoria Evului Mediu şi de Orientul Mijlociu şi nu rămâne insensibil în faţa femeilor frumoase. Dar Audley este în acelaşi timp o figură importantă a contraspionajului britanic şi un bărbat pe cale să devină iremediabil blazat. De această blazare va fi salvat de un aviator contrabandist mort de mai bine de douăzeci şi patru de ani şi de fiica acestuia. Devoratorii de romane poliţiste, adepţii romanului de introspecţie şi chiar cititorii de romane de dragoste vor găsi în cartea lui Price toate calităţile genului lor preferat.

Cinci chipuri – cinci oameni. Patru s-au aruncat afară şi au trăit. Umil a rămas la bord şi i-au trebuit douăzeci şi patru de ani ca să moară. John Adair Steerforth. Fotografiile spun uneori mai multe decât *chiar oamenii înşişi, dar acesta era clar chipul lui Lucifer*: *frumos, mândru şi nemulţumit*.

A. L. DOMINIQUE

Gorila fără cravată

Gorila trece prin noi aventuri… Simpaticul dar redutabilul personaj, erou al unui serial de televiziune difuzat nu demult şi în ţara noastră, va captiva iarăşi atenţia cititorilor în acest roman plin de ironie, vervă şi dinamism.

Agresorul sosimţi strâns cu puterea unui şarpe boa. Văzu mâna lui Geo ridicându-se deasupra capului său şi i se păru că aride o trosnitură înfundată. Aceasta era lovitura favorită a Gorilei. Urmară câteva spasme scurte şi omul rămase adormit cel puţin pentru câteva ore.

BARBARA PAUL

Nocturnă pentru trei pumnale

Un bărbat ucis cu… trei pumnale. Trei personaje din high-life mai mult decât suspecte. Dar dacă victima îşi

merită soarta? Autoare a multor romane poliţiste de succes, scriitoarea americană Barbara – Paul ne surprinde prin ineditul intrigii, prin spectaculoase răsturnări de situaţii.

*Camera în care au intrat era un fel de birou sau bibliotecă înţesată cu oameni de la laboratorul criminalistic. În mijloc, întins pe podea, cadavrul unui om de vreo şaizeci de ani. Şi. aşa cum spu*sese *poliţistul, nu unul> ci trei pumnale erau înfipte în pieptul său.*

Editor; VALENTIN NICOLAU Redactor: LEONARD OPREA Tehnoredactor: DAN RĂDULESCU

Apărut 1993, Bucureşti Coli tipar: *12*; *Format*: *16/54 x84*

Tiparul executat sub cda. nr. 475 S.C. UNIVERSUL S.A. BUCUREŞTI